

dành cho **NHỮNG NGƯỜI BẬN RỘN!**

3 bí quyết của người thành đạt

tân thư

Phước Nam Book

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ
TPHCM - 2011

JIM RANDEL

dành cho **NHỮNG NGƯỜI BẬN RỘN!**

3 bí quyết của người thành đạt

tân thư

Phong Nhã Books

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ
TPHCM - 2011

JIM RANDEL

Jim Randel

BILLY và BETH

3 bí quyết của người thành đạt

Nguyên tác: **THE SKINNY ON SUCCESS**
- *Why not you?*

Người dịch: **XUÂN HƯƠNG**

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ
TPHCM - 2010

Dịch từ nguyên bản tiếng Anh: The skinny on™ - Success *Why not you?*

Tác giả: Jim Randel

Minh họa: Malinda Nass

Copyright © 2010 by Jim Randel.

Originally Published in the United States in 2010 by RAND Publishing LLC.

Bản tiếng Việt được xuất bản dựa theo sự thỏa thuận với Hannacroix Creek Books, Inc.

Bản quyền tiếng Việt © Tân Thư & Phương Nam Book.

the skinny on™

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chào mừng các bạn đến với loạt ấn phẩm mang tên The Skinny On™ (chúng tôi tạm dịch là Câu chuyện thành công ...). Hình vẽ minh họa, các cuộc đối thoại và các đoạn văn truyền đạt thông tin một cách súc tích sẽ mang đến cho các bạn sự giải trí bổ ích.

Trong thời đại thiếu thời gian và thừa thông tin này, đa số chúng ta có quá ít thời gian để đọc và tiếp thu những bài viết quan trọng hay nghiên cứu về các chủ đề chúng ta quan tâm. Vì vậy, chúng tôi muốn mang đến cho các bạn sự hiểu biết sâu sắc của các nhà lãnh đạo và các nhà giáo dục, những người đã dành nhiều năm nghiên cứu các chủ đề này.

Đội ngũ độc giả và các nhà nghiên cứu của chúng tôi đã thực hiện vô số bài tập để chuẩn bị cho những quyển sách dành cho các bạn. Chúng tôi đọc tất cả mọi thứ mà chúng tôi có thể tìm thấy về chủ đề này và nói chuyện với các chuyên gia. Sau đó, theo kinh nghiệm riêng, chúng tôi đúc kết lại và đưa chúng vào trong loạt sách “skinny” này nhằm phục vụ cho các bạn.

Bạn có thể xem quyển sách của chúng tôi là công cụ giúp bạn tập trung học hỏi thêm. Chỉ cần bỏ ra một hay hai tiếng đọc quyển sách này, chúng tôi cam đoan rằng bạn sẽ tiếp thu được nhiều điều thay vì bỏ ra hàng trăm giờ để đọc tất cả các tác phẩm liên quan đến chủ đề này.

Mục tiêu của chúng tôi là đọc giúp các bạn, chọn lọc ra những điều quan trọng, rút tĩa ra những điểm chính và rồi trình bày chúng trong một quyển sách vừa truyền tải đầy đủ thông tin và vừa giúp các bạn giải trí.

Mặc dù thật giản dị trong thiết kế nhưng chúng tôi rất nghiêm túc trong việc cung cấp thông tin. Xin đừng nhầm lẫn hình thức với nội dung. Thời gian mà các bạn đầu tư đọc quyển sách này sẽ mang lại cho các bạn nhiều, rất

nhều lợi ích khác.

LỜI NÓI ĐẦU

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Tự điển Webster định nghĩa “thành công” là “có được của cải, đặc ân hay địa vị cao.”

Thành công dĩ nhiên khác nhau đối với từng người nhưng với hầu hết chúng ta thì có tiền, danh vọng hay quyền lực đều là thành công. Quyển sách của chúng tôi nói về những loại thành công hữu hình này. Chúng tôi không chọn tầm quan trọng của vật chất đối lại với thành công về mặt tinh thần (hoặc thậm chí liệu chúng có loại trừ nhau không).

Chúng tôi tin rằng 99% thành công của cuộc đời này đến với những người có cam đảm theo đuổi những ước mơ của họ bằng mọi điều mà họ có. Chúng tôi không tin rằng thành công về mặt nào đó chỉ dành cho những người thông minh nhất, tài năng nhất, đẹp nhất hay thậm chí may mắn nhất. Chúng tôi tin rằng rất có thể việc đạt được mục tiêu và khát vọng của bạn là chức năng trực tiếp của con tim và ý chí mà bạn cần cho sự theo đuổi đó.

Mục đích của chúng tôi qua quyển sách này là giúp bạn suy nghĩ về tiềm năng của bạn. Chúng tôi sẽ không bảo đảm với bạn bằng những lời sáo rỗng rằng “bạn có thể là bất cứ gì mà bạn muốn.” Sự thật là có những giới hạn và yếu tố ngoài sự kiểm soát của bạn. Hơn nữa, điều mà từng người trong chúng ta có thể làm là tăng tối đa khả năng thành công của mình. Nói cách khác, chúng ta có thể từng bước cải thiện cơ hội của mình. Thông qua quyển sách này, chúng tôi sẽ chỉ rõ những bước mà chúng tôi tin rằng sẽ tăng khả năng bạn đạt được điều mà bạn mong muốn.

Chúng tôi tin rằng mỗi chúng ta có tiềm năng nổi bật to lớn. Chúng tôi quan sát thấy rằng hầu hết mọi người nhắm vào những mục tiêu quá thấp – chứ không phải quá cao. Chúng tôi cảm thấy quá nhiều người đánh giá thấp tiềm năng của họ và tầm cao mà họ có thể đạt được. Chúng tôi hy vọng quyển

sách này sẽ tìm đường đến được tay những người đó, và hy vọng nó sẽ tạo cảm hứng giúp họ đạt đến đích cao hơn.

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Một vài người trong các bạn có thể hỏi tại sao chúng tôi xuất bản một quyển sách dưới dạng một câu chuyện hình que về một chủ đề quan trọng như thành công.

Ồ, một phần là vì giá trị giải trí. Chúng tôi muốn càng có nhiều người càng tốt – thuộc tất cả các lứa tuổi, học vấn và văn hóa – quan tâm đến những lời bình luận của chúng tôi. Và sự thật là ngày nay càng ngày càng ít người đọc những bộ sách hai trăm trang chữ nhỏ không có cách hàng giữa các đoạn.

Một phần khác là vì có quá nhiều sách viết về những chủ đề thành công và thành đạt đến độ nhiều người bị quá tải. Chúng tôi đã tổng hợp những điều đã được viết để trong một hay hai giờ bạn bỏ ra đọc quyển sách này, bạn sẽ có được hình dung đầy đủ những điều đó.

Cuối cùng, chúng tôi muốn cắt bỏ tất cả những dư thừa có trong những quyển sách “làm thế nào để thành công”. Chúng tôi đã nghiên cứu hàng ngàn người thành công và có một mẫu chung là: 99% những câu chuyện về sự thành công nói về người đã:

- 1) Nhận diện sự nỗ lực mà họ bị thôi thúc.
- 2) Hành động để theo đuổi nó.
- 3) Kiên trì chống lại những khó khăn không thể tránh được.

Ba bước đó mô tả quá trình đi đến thành công. Trong khi con đường chính xác thì khác biệt nhau đối với mọi người, nhưng sự thành công gần như luôn nhờ đam mê, hành động và sự kiên trì.

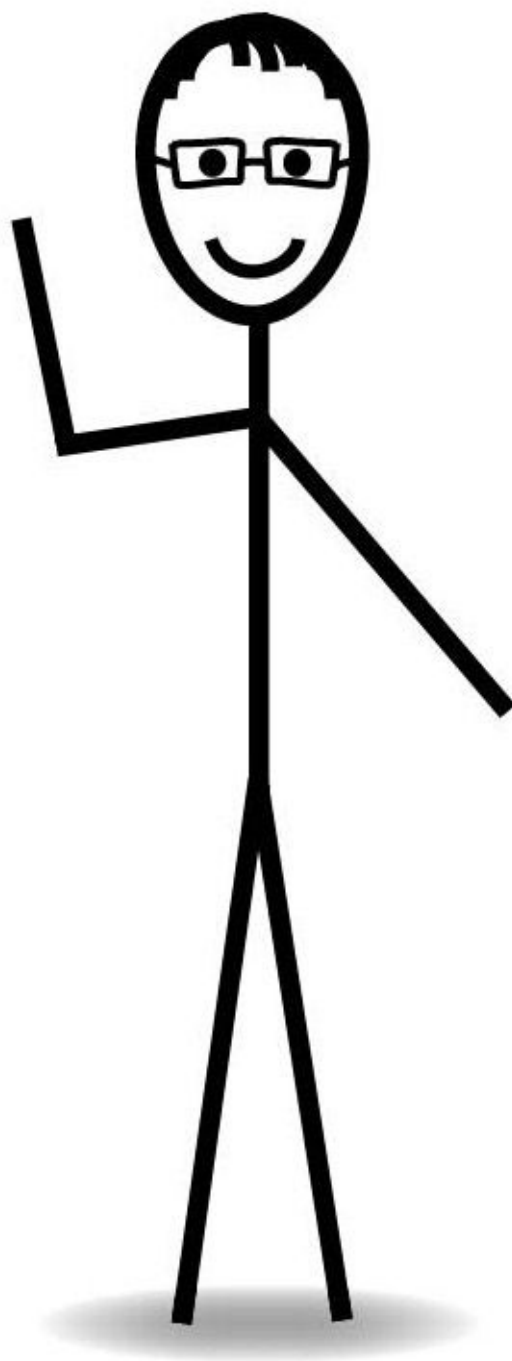
Chúng tôi hy vọng rằng bằng cách mang lại cho bạn thông tin được trình bày dễ hiểu, chúng tôi sẽ thúc đẩy bạn suy nghĩ kỹ về những mục tiêu và ước mơ của riêng bạn, biết được bạn đang ở đâu trên con đường đi để đạt được những mục tiêu và ước mơ đó, và cuối cùng là những bước mà bạn có thể tiến

hành để đến gần hơn những kỳ vọng của bạn.

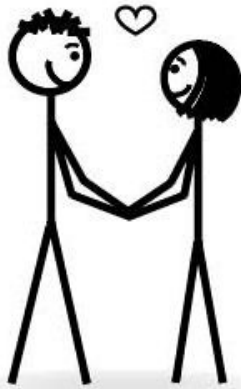
“Hãy biết rằng thế giới tồn tại cho bạn. Vì bạn là hiện tượng hoàn hảo. Chúng ta là cái gì thì chỉ chúng ta thấy được. Tất cả những điều mà Adam có, tất cả những điều mà Caesar có thể làm thì bạn cũng có và có thể làm... Do đó hãy tạo dựng thế giới của riêng bạn.”

Ralph Waldo Emerson, Nature

Xin chào, tôi là Jim Randel.

Chúng ta hãy cùng làm quen với Billy và Beth nhé. Billy và Beth gặp nhau tại trường đại học. Họ đã tốt nghiệp cách đây ba năm và họ đang nghiêm túc hẹn hò.

Sau khi tốt nghiệp, Billy không thể tìm được việc làm, vì thế anh bắt đầu đến làm việc cho cha tại công ty kế toán. Anh đang học để trở thành một kiểm toán viên, nhưng đây không phải là con đường mà Billy đã hình dung ra cho bản thân mình.

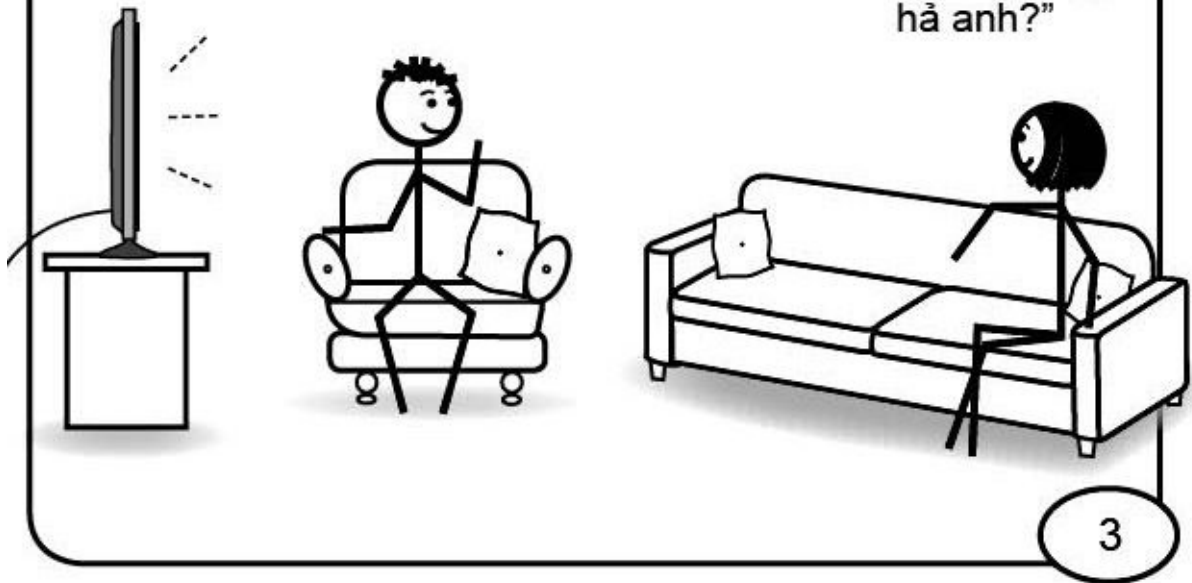
Beth thì luôn thích dịch vụ công cộng. Cô làm trợ lý pháp lý cho một công ty luật và cô cũng rất quan tâm đến chính trị.

MỘT TỐI NỌ

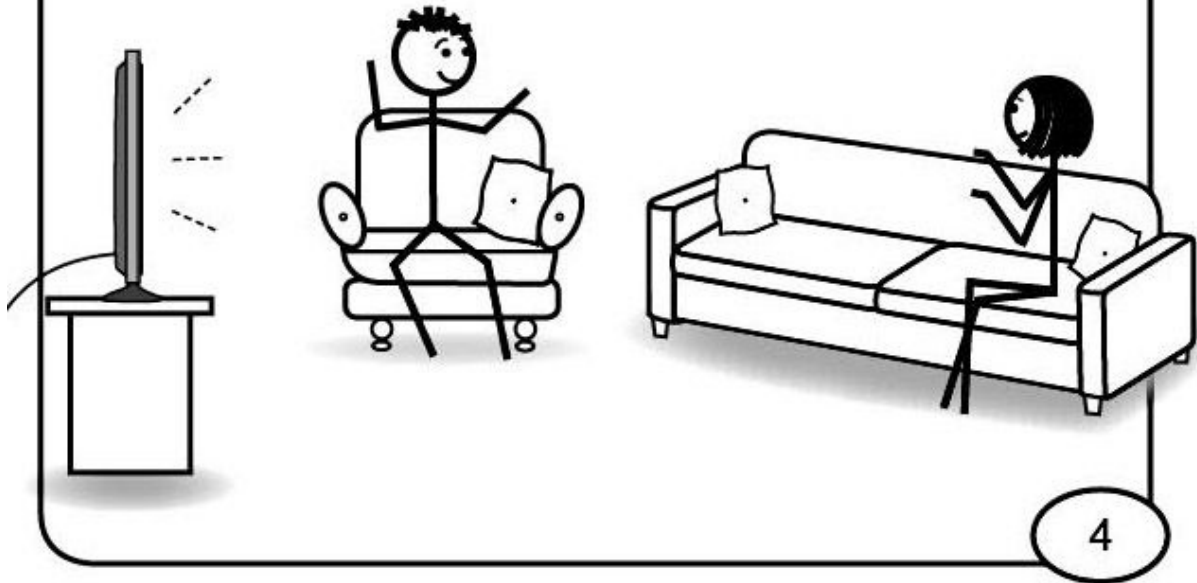
“Beth, có một điều
anh chưa bao giờ
tiết lộ với em.”

“Điều gì vậy
hả anh?”

“Thế này này, khi còn bé anh đã từng mơ ước mình sẽ trở thành một diễn viên hài đấy.”

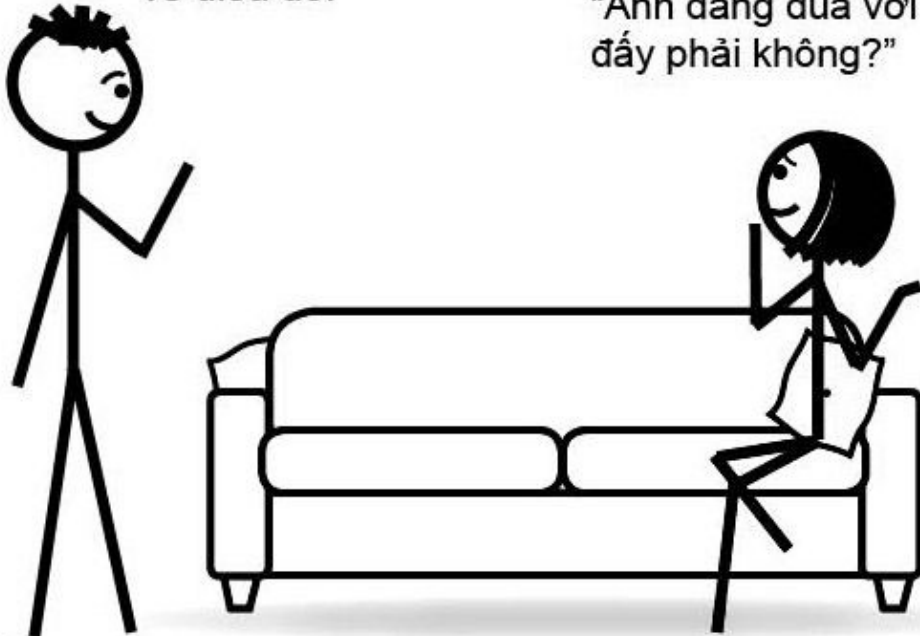
“Một diễn viên hài à?”

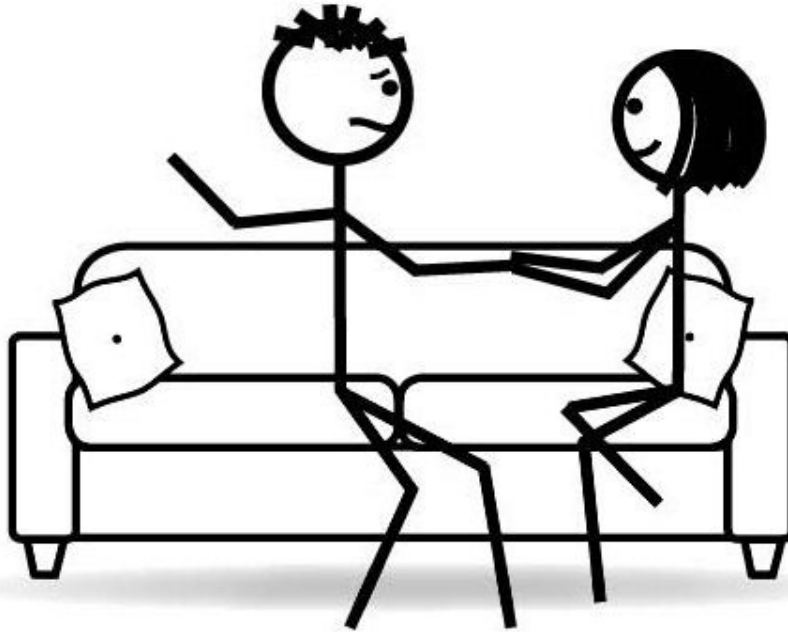
“Ừ, một diễn viên tấu hài.
Và cho đến tận bây giờ
đôi khi anh vẫn còn nghĩ
về điều đó.”

“Anh đang đùa với em
đấy phải không?”

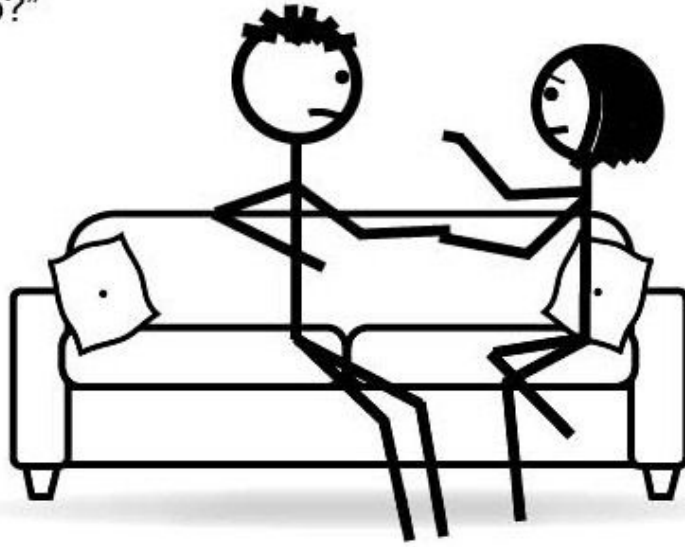
“Không đâu. Sao em lại hỏi thế? Em cho rằng anh buồn cười lắm à?”

“Anh là anh chàng kể toán buồn cười nhất mà em biết đấy.”

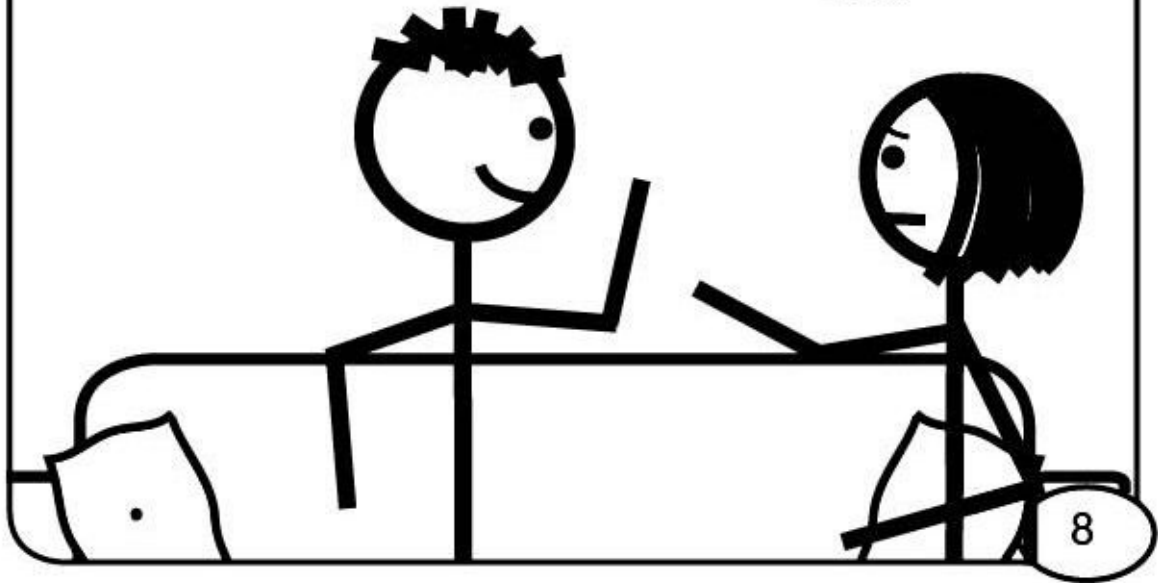
“Thôi nào, Billy. Em chỉ đùa thôi.
Nhưng có sự khác biệt khá lớn
giữa việc làm tờ khai thuế và
việc khiến cho mọi người cười
đấy nhé.”

“Em nói thế là
sao?”

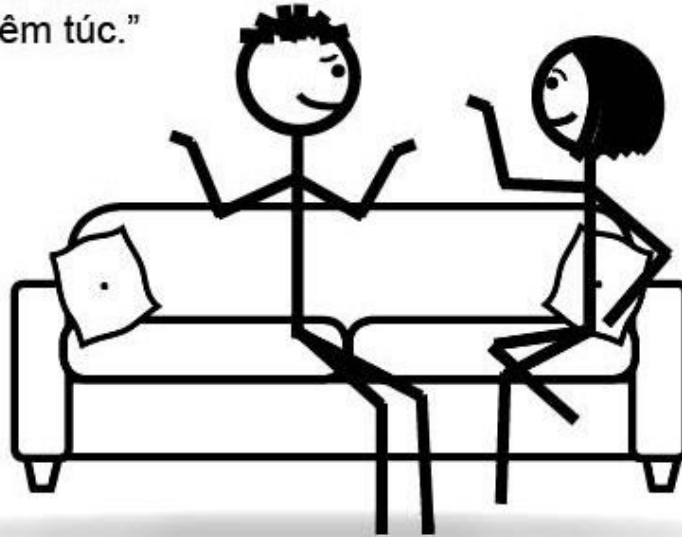
“Có lẽ đúng thế đấy, Beth.
Nhưng anh đang nghĩ đến việc
viết một kịch bản và diễn thử
tại câu lạc bộ hài vào đêm sân
khấu quần chúng.”

“Billy, anh nói
nghiêm túc đấy
chứ?”

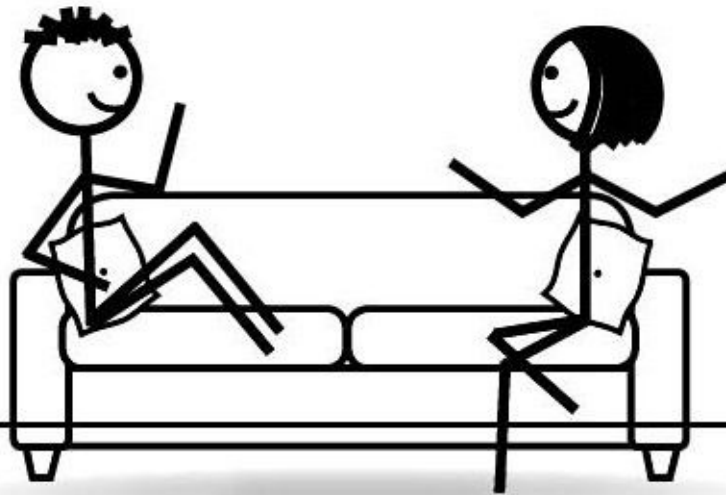
“Ái chà!... À, để em cung cấp ý tưởng cho câu chuyện hài đầu tiên của anh nhé. Hôm qua, Sue đã kể cho em nghe một câu chuyện cười về nhân viên kế toán.”

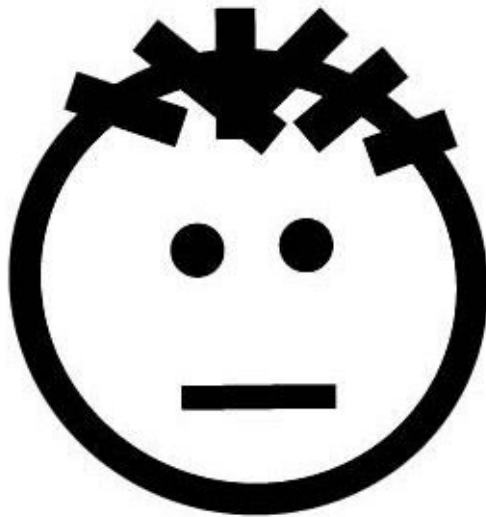
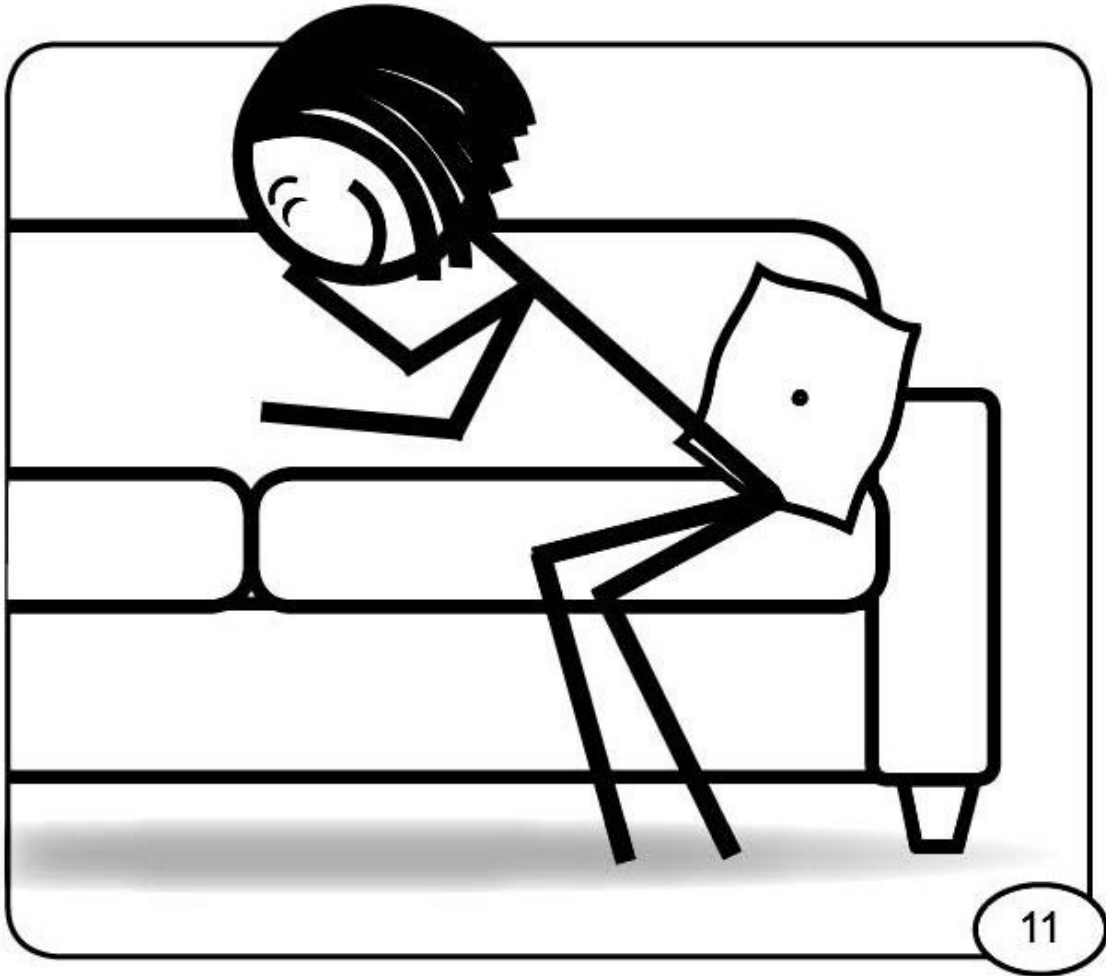
“Hoàn toàn nghiêm túc.”

“Tuyệt...
Anh thích
được cười
nhạo chính
mình lắm.”

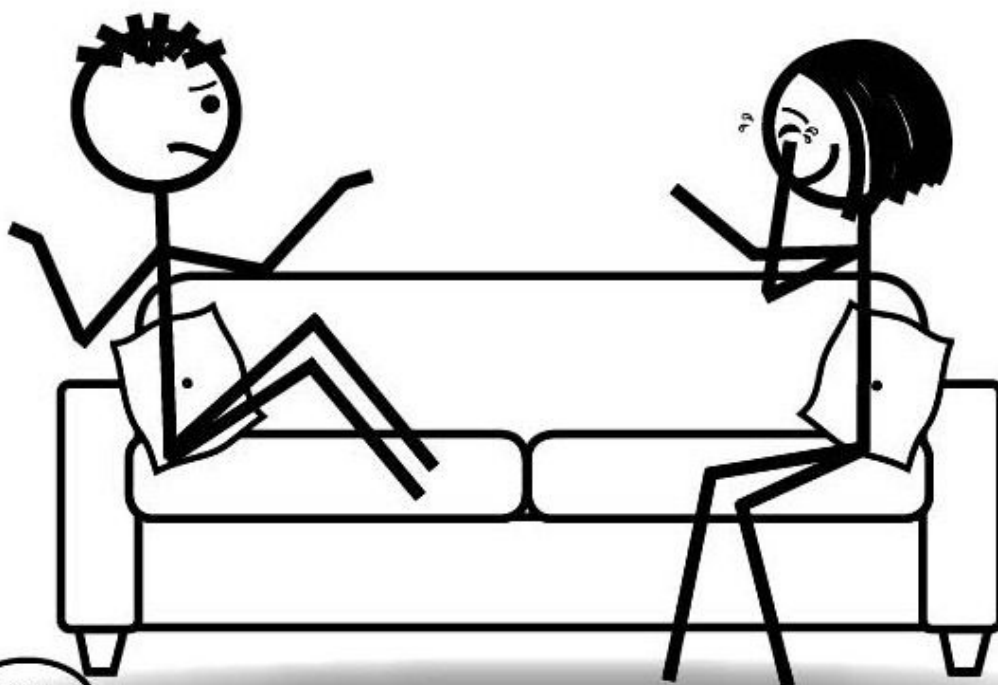
“Này nhé, có một người phụ nữ đến gặp bác sĩ và sau khi khám xong ông ấy nói: “Tôi xin báo cho cô một tin xấu đây: cô chỉ còn sống ba tháng nữa thôi.” Người phụ nữ buồn: “Tôi không thể làm được gì nữa sao?” Vị bác sĩ trả lời: “Có đấy, cô có thể lập gia đình với một anh chàng kế toán.” Người phụ nữ ngạc nhiên: “Điều đó sẽ giúp tôi sống lâu hơn à?” Bác sĩ đáp: “Không, nhưng thời gian sẽ trôi qua rất chậm.”

“Em nghĩ điều đó
buồn cười lắm à?”

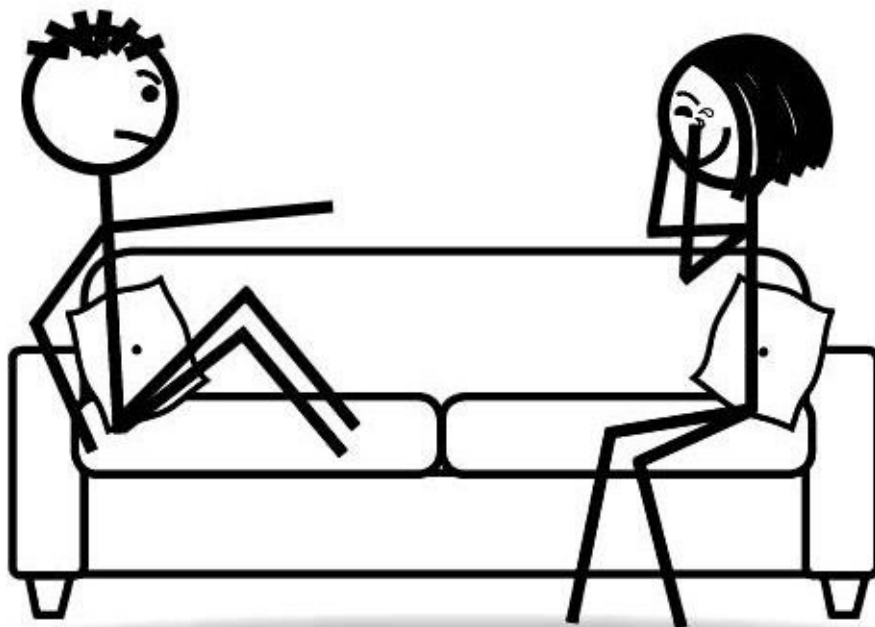
“Xin lỗi, Billy... Sue đã
kể như thế đấy... thật
đúng như thế đấy.”

“Này, hãy bảo Sue thôi
ngay những trò cười
nhạo nhân viên kế toán
đi nhé.”

“Hiểu rồi, chắc
chắn em sẽ nói
với cô ấy.”

Billy biết rằng anh sẽ không bao giờ đạt được thành công như mong muốn trừ phi anh tìm thấy được điều gì đó mà anh thật sự muốn theo đuổi... một điều gì đó mà anh thật sự đam mê.

Billy cần phải xác định rõ niềm đam mê của mình... một điều gì đó mà anh thích làm.

Bạn thấy đây, không phải người nào cũng nhận ra được những ước mơ của

mình. Nhưng trong việc theo đuổi điều gì đó bạn thích, bạn không thể thua cuộc. Bạn đã tạo ra một cuộc sống hạnh phúc vì đã làm những điều khiến bạn vui.

Càng xác định rõ những gì bạn thích làm và những gì bạn muốn đạt được trong cuộc sống càng tốt. Sự xác định rõ ràng này sẽ dẫn đến việc bạn hình dung ra viễn cảnh sau này và điều đó thúc đẩy bạn cố gắng đạt được thành công.

Billy đã đến thư viện để tìm sách viết về việc xác định niềm đam mê của con người.

Dưới đây là ba quyển mà anh thấy hữu ích nhất:

Flow: The Psychology of Optimal Experience của Mihaly Csikszentmihalyi

Finding Your North Star: Claiming the Life You Were Meant to Live của Martha Beck

The Element: How Finding Your Passion Changes Everything của Ken Robinson

Đây là những điều mà Billy “rút ra” được từ những cuốn sách này:

1. Xác định niềm đam mê là một phần trong vấn đề xem xét các biểu hiện.

Bạn đang làm gì khi?

- a) Bạn quên mất thời gian trong ngày,
- b) Bạn không nghe tiếng chó sủa hay tiếng còi âm ỉ,
- c) Bạn cảm thấy tập trung... thoải mái mặc dù đang gặp một thử thách đầy khó khăn,
- e) Bạn cảm thấy tràn đầy sinh lực,
- f) Bạn quên cả ăn,
- g) Bạn có ý thức giữ gìn sức khỏe,

h) Bạn có thể dễ dàng tập trung trong suốt một thời gian dài.

Như Marcus Buckingham đã viết trong quyển sách bán chạy nhất của ông, **Now Discover Your Strengths** :

“Hãy nhìn lại và xem xét bản thân mình.”

2. Tìm kiếm niềm đam mê của bạn là bước đầu tiên. Tiếp theo là tạo ra một cuộc sống xung quanh những gì bạn thích làm.

Hầu hết chúng ta đều cần phải kiếm tiền. Một số người trong chúng ta muốn kiếm được thật nhiều tiền. Và dĩ nhiên, làm hài hòa niềm đam mê của bạn với nhu cầu và mong muốn kiếm tiền không phải là điều dễ dàng.

Thường thì phải lựa chọn thôi. Ví dụ như nếu bạn yêu thích giảng dạy thì có lẽ bạn sẽ không bao giờ sở hữu được một chiếc Lear Jet.

Tuy nhiên, nếu bạn theo đuổi những gì bạn thích làm bằng tất cả những gì bạn có, bằng mỗi ounce năng lượng trong cơ thể bạn thì sau đó có thể tiền sẽ chảy vào túi bạn. Có lẽ không chỉ là chiếc Lear Jet mà còn có đủ những thứ khác khiến cho cuộc sống của bạn sung túc hơn.

“Những người theo đuổi công việc chỉ vì yêu tiền thì có nhiều khả năng sẽ không kiếm được tiền và không kiếm được cả công việc mà họ yêu thích.”

Vô danh

3. Chuyển từ một công việc hay hoạt động không thích hợp với bạn sang một công việc khác mà bạn yêu thích có nghĩa là bạn đang tiến bước đi lên.

Billy không thể bỏ việc vì anh cần nó để nuôi sống mình. Hầu hết chúng ta đều đang ở trong tình huống giống như Billy.

Tuy nhiên, điều chúng ta có thể làm là thực hiện các bước để tự đưa mình vào trong một môi trường nơi mà người ta đang làm những điều chúng ta muốn làm. Tham gia vào các hiệp hội và các câu lạc bộ với những người cùng chí hướng. Đề nghị được làm không công ở nơi mà việc “thực tập” của bạn có thể được chuyển thành công ăn việc làm. Cắt giảm giấc ngủ để viết nên một

quyển tiểu thuyết về nội tâm bạn.

Cách đây không lâu, nhóm chúng tôi đã xem qua quyển Do You tuyệt vời với các ví dụ tiêu biểu trong quá trình chuyển tiếp của Russell Simmons.

Simmons kể về quá trình chuyển tiếp của ông từ một cuộc sống lang thang trên đường phố đến lúc trở thành một doanh nhân triệu phú (Def Jam Records là doanh vụ đầu tiên của ông).

Simmons đã liều lĩnh bước vào lĩnh vực âm nhạc. Ông không biết phải làm thế nào. Vì thế, ông xin được tham gia vào việc phát tờ bướm miễn phí cho một người chuyên làm các sự kiện trong thế giới âm nhạc.

“Tôi không xem việc phát tờ bướm là việc làm thấp kém. Tôi vui lòng được tự hạ mình như thế... Tôi rất hứng thú với âm nhạc và tôi luôn mong muốn được ở xung quanh nó bằng mọi cách.”

Simmons cũng kể về Kevin Liles (ngày nay là Phó Chủ tịch Điều hành của Warner Music). Một ngày nọ, Liles xuất hiện tại Def Jam và cố nài nỉ xin cho bằng được một chân thực tập không công.

“Anh ta làm việc chăm chỉ hơn bất kỳ ai trong công ty. Anh ta luôn tươi cười và không bao giờ dù chỉ một lần đề cập đến tiền bạc. Không lần nào cả.”

Liles cố gắng biến mình thành người không thể thiếu được và từ đó việc thực tập của anh ta thực sự trở thành một công việc. Trong vòng vài năm anh ta lên được chức chủ tịch của Def Jam.

KHÁM PHÁ NIỀM ĐAM MÊ VÀ TẠO RA MỘT LỐI SỐNG XUNG QUANH NÓ LÀ MỘT TRONG NHỮNG THÁCH THỨC TRONG ĐỜI BẠN.

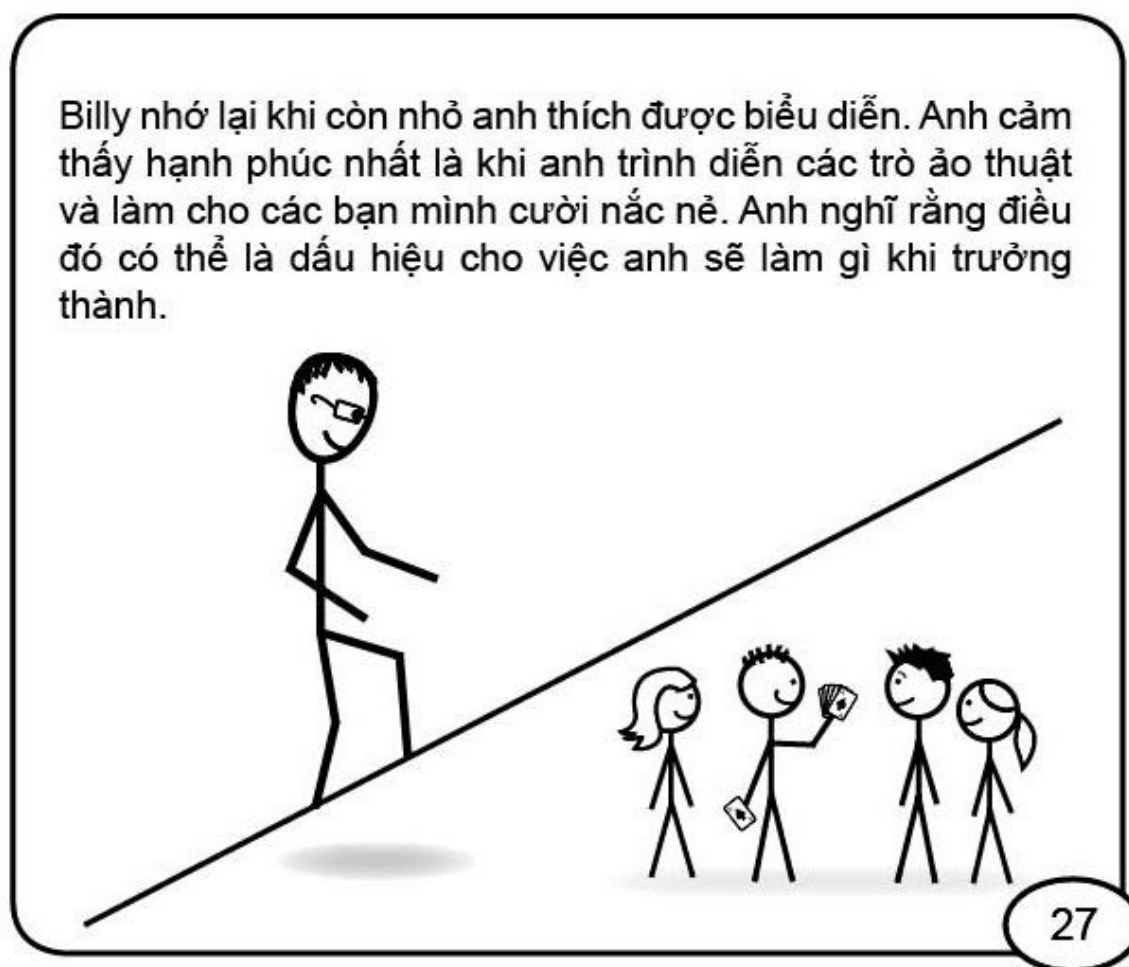
KHÔNG CÓ CÁCH THỨC NÀO ĐỂ THỰC HIỆN ĐIỀU NÀY ĐÂU MÀ CHỦ YẾU LÀ BẠN PHẢI LUÔN CÓ GẮNG.

CHÚNG TA HÃY XEM BILLY SẼ LÀM GÌ NHÉ.

“Công việc của người là khám phá công việc của người, và rồi đặt tất

cả trái tim mình vào đó.”

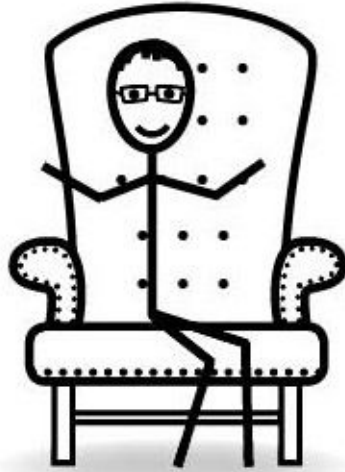
Đức Phật

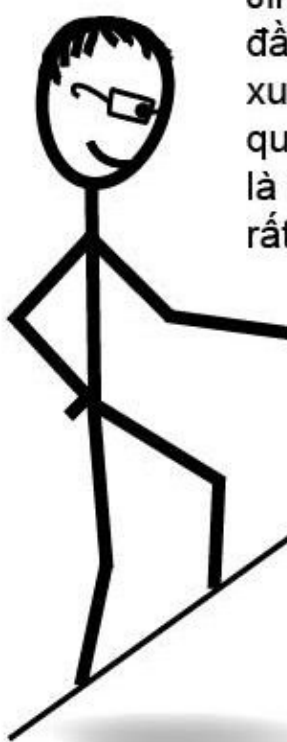
“Nếu Jay học hành chăm chỉ giống như đã cố gắng làm cho người khác cười thì cậu ấy sẽ rất giỏi.”

Trích từ học bạ lớp năm của Jay Leno

Với nhiều người trong chúng ta việc theo đuổi một điều gì đó trong thời thơ ấu có thể là một dấu hiệu. Bằng cách nhớ lại niềm vui mà các hành động đó mang lại cho chúng ta khi còn bé, chúng ta sẽ dần hình thành trong lòng mình niềm đam mê.

Một vài bạn trẻ may mắn sớm khám phá CHÍNH XÁC những gì họ muốn làm trong cuộc sống của mình. Để tôi cho các bạn hai ví dụ nhé.

Cách đây vài tháng tôi có nói chuyện với Jim Nantz - nhà bình luận thể thao hàng đầu của CBS Sports từng xuất sắc đoạt giải Emmy. Tôi quen biết Jim đã lâu. Anh ta là một người đàn ông rất lịch thiệp.

31

“Jim, khi nào và làm thế nào
mà anh biết được rằng anh
muốn trở thành nhà bình
luận thể thao?”

“À, điều này nghe
có vẻ điên rồ đối với
anh đấy, nhưng lúc
đó tôi chỉ mới lên
tám thôi... Thật ra,
lúc đó tôi không chỉ
biết rằng tôi muốn
được trở thành nhà
bình luận thể thao
mà tôi còn muốn
được làm việc cho
CBS Sports.”

“Mới tám tuổi thôi à? Vậy cha hay mẹ anh có làm việc trong ngành thể thao hay trong lĩnh vực phát thanh, truyền hình không?”

“Không, không ai trong gia đình tôi làm việc liên quan đến nghề này cả. Không hiểu sao khi xem các chương trình thể thao trên tivi, tôi đã liên tưởng đến những điều mà những nhà bình luận thể thao đã làm và tôi nhận biết rằng đó chính là nghề mà tôi muốn chọn để làm trong suốt cuộc đời tôi.”

33

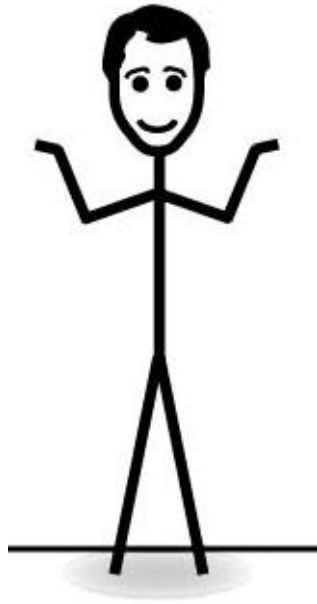

Trời đất ơi! Chỉ mới tám tuổi thôi à!

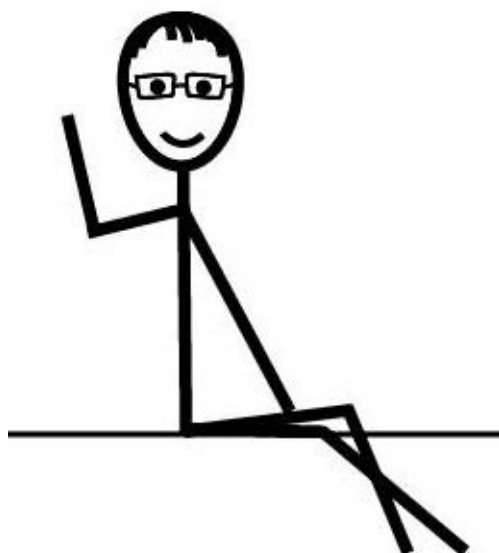
Trong nhiều năm Jim đã ấp ủ ước mơ của mình – làm mọi cách nuôi

dưỡng ý chí để biến ước mơ này thành hiện thực.

Và cuối cùng anh được thuê làm phát thanh viên cho chương trình bóng đá các trường đại học của CBS Sports và được vào ngồi trong studio CBS ở Thành phố New York ... à mà thôi, anh ta kể chuyện này sẽ hay hơn tôi đây...

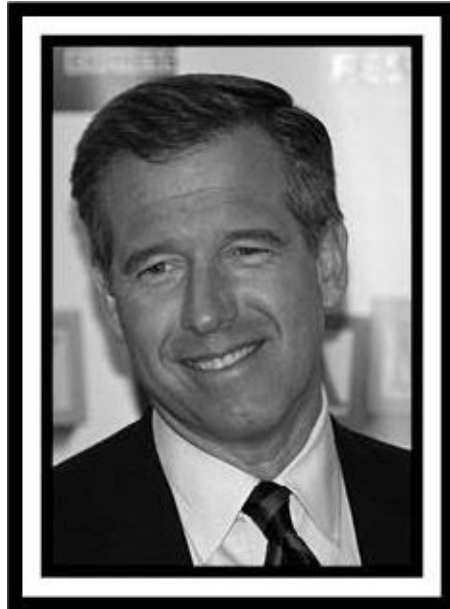

“Khi cuối cùng rồi tôi cũng được ngồi vào bàn phát sóng tại studio ở New York, dù bạn tin hay không, tôi có cảm giác như là tôi đã ngồi vào đó hàng ngàn lần trước đó. Nhiều năm sau, cứ mỗi lần hình dung lại cảm giác này là tôi ngay lập tức cảm thấy rất thoải mái.”

Tôi thích câu chuyện của Jim Nantz. Khi mới lên tám, anh đã mơ ước làm phát thanh viên cho CBS Sports và anh không bao giờ từ bỏ ước mơ

này. Tuy nhiên, tôi tin rằng trường hợp của Jim cũng giống như trường hợp của hàng triệu người khác khi vài tuần sau đó tôi đã phỏng vấn Brian Williams, nhân vật chủ chốt của NBC News

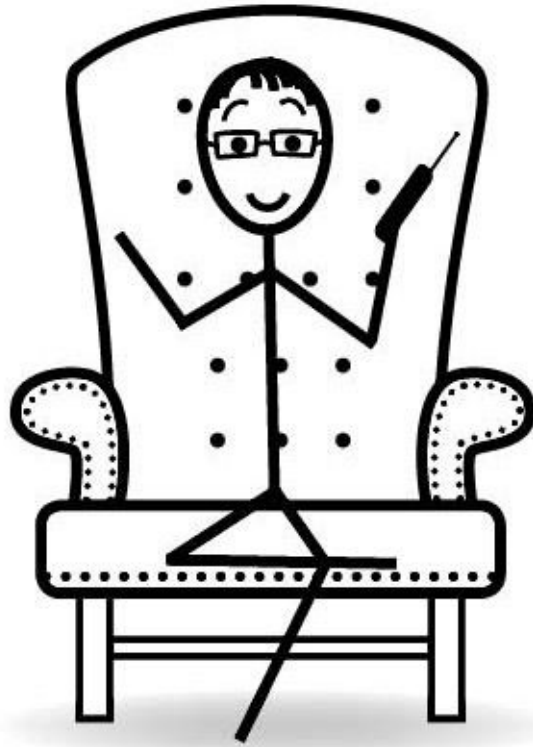

“Brian này, làm thế nào mà anh trở thành nhân vật chủ chốt được vậy?”

“Vâng, điều này nghe có vẻ hơi vô lý đấy, nhưng lúc tôi khoảng bảy hay tám tuổi gì đó tôi đã biết mình muốn trở thành một phát thanh viên.”

TRỜI ĐẤT ƠI!

Cũng giống như Jim Nantz, Brian Williams đã làm việc cật lực để đạt được thành công ... Anh đã trải qua những năm tháng làm việc cực nhọc và thậm chí không một đồng xu dính túi vì là một phát thanh viên trẻ ở Kansas thì khó có thể kiếm đủ ăn. Cuối cùng, anh cũng gặp may khi được nhận vào làm một công việc khiêm tốn cho một đài truyền hình ở Washington D.C., người quản lý đài truyền hình thích anh và quyết định nâng đỡ anh.

Jim Nantz và Brian Williams đã gặp may ... và họ biết điều đó. Khám phá được mục tiêu cho đời mình khi mới lên tám là một việc kỳ lạ. Đa số chúng ta phải tự đấu tranh để dò bắt các tín hiệu theo thời gian.

Một người bạn của tôi đã sử dụng phép loại suy hang động. Ông nói rằng việc tìm kiếm điểm giao nhau của niềm đam mê và năng khiếu cũng giống như việc đi xuyên qua một hang động tối tăm với một vài vệt sáng chiếu từ trên nóc xuống. Chúng ta đi về phía ánh sáng, nhưng hầu hết các vệt sáng này

đều xuất phát từ những vết nứt hẹp, và vì thế, chúng ta lại phải quay sang các hướng khác. Sau cùng thì chúng ta sẽ tìm thấy được một nguồn sáng sáng sủa hơn và nó sẽ dẫn chúng ta tiến về phía ánh nắng mặt trời soi sáng cả hành trình của chúng ta.

“Bạn nhặt lên các mảnh kho tàng và rác, đau khổ và niềm vui, đam mê và thất vọng, và bạn bắt đầu ném chúng vào trong chiếc túi của bạn - một chiếc túi lớn chứa đầy kinh nghiệm. Bạn nghĩ ra vài điều ngớ ngẩn nhưng bạn không bao giờ thực hiện. Bạn háo hức bước loạng choạng trên những viên đá quý nhỏ mà bạn chưa một lần nhìn thấy. Và bạn nhét tất cả vào trong chiếc túi của bạn. Bạn theo đuổi những điều bạn thích và tin tưởng. Bạn loại bỏ những hình ảnh không thích hợp với bản thân mình. Và, đột nhiên, bạn ngoảnh nhìn lại phía sau, một mô hình sẽ hiện ra.

“Không gì đẹp bằng việc khám phá ra con đường đi tới khi bạn tin rằng hiện tại mình đang sống không mục đích. Bạn biết ở cuối con đường có một cánh cửa đang chờ bạn đưa tay gõ lên... giống như một bức ảnh chụp cận cảnh vậy.”

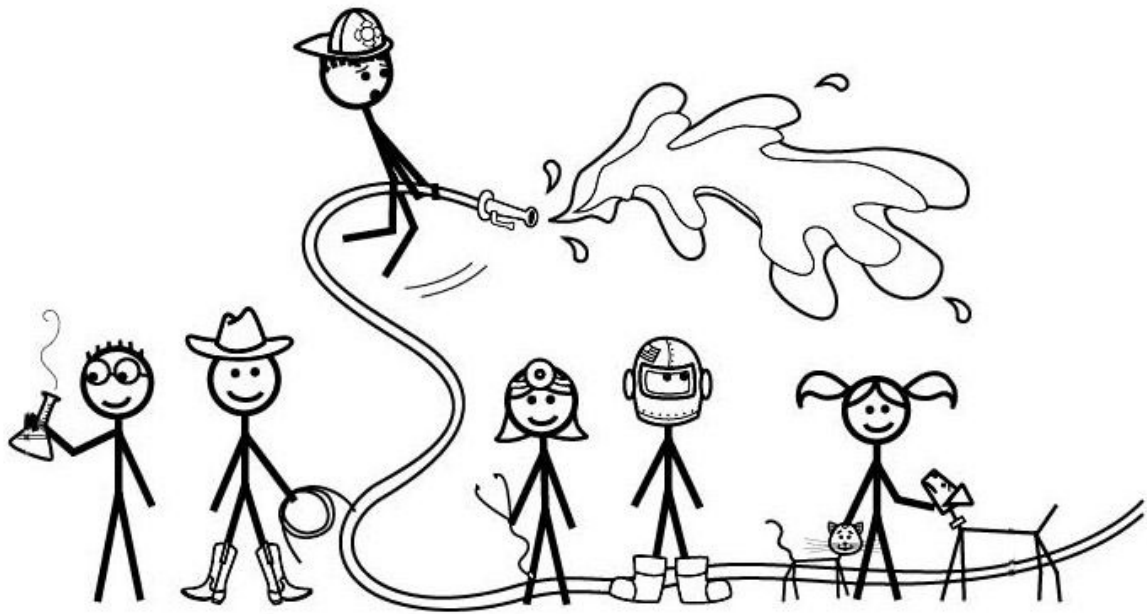
Jodie Foster

Phát biểu tại buổi lễ phát bằng vào tháng sáu năm 2006

Trẻ nhỏ không vương bận với thực tế. Chúng không phải lo lắng kiếm tiền. Chúng thường không quan tâm đến việc người khác nghĩ gì. Chúng tìm nơi mà chúng thấy vui vẻ nhất và chúng sống hòa mình vào nơi đó theo trí tưởng tượng của chúng.

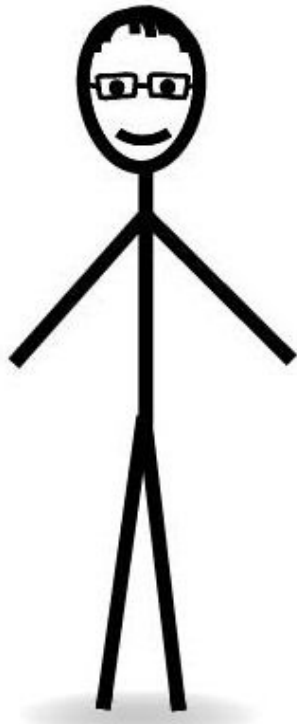

Đôi khi, người lớn cho rằng tham vọng thời thơ ấu là “không thực tế.” Nhưng, như Jim Nantz và Brian Williams, những đứa trẻ tiếp tục học có thể đạt được thành công lớn:

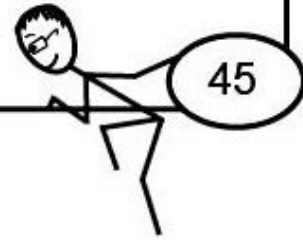
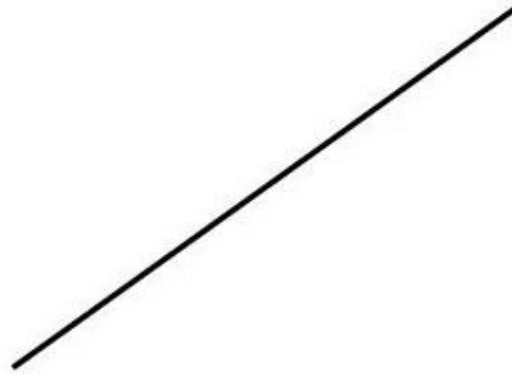
Paul McCartney – đã bị từ chối khi xin hát cho đội hợp ca trong nhà thờ và bị quở trách vì thứ hạng kém, ấy thế mà cậu bé Paul vẫn cứ tiếp tục chơi âm nhạc của mình.

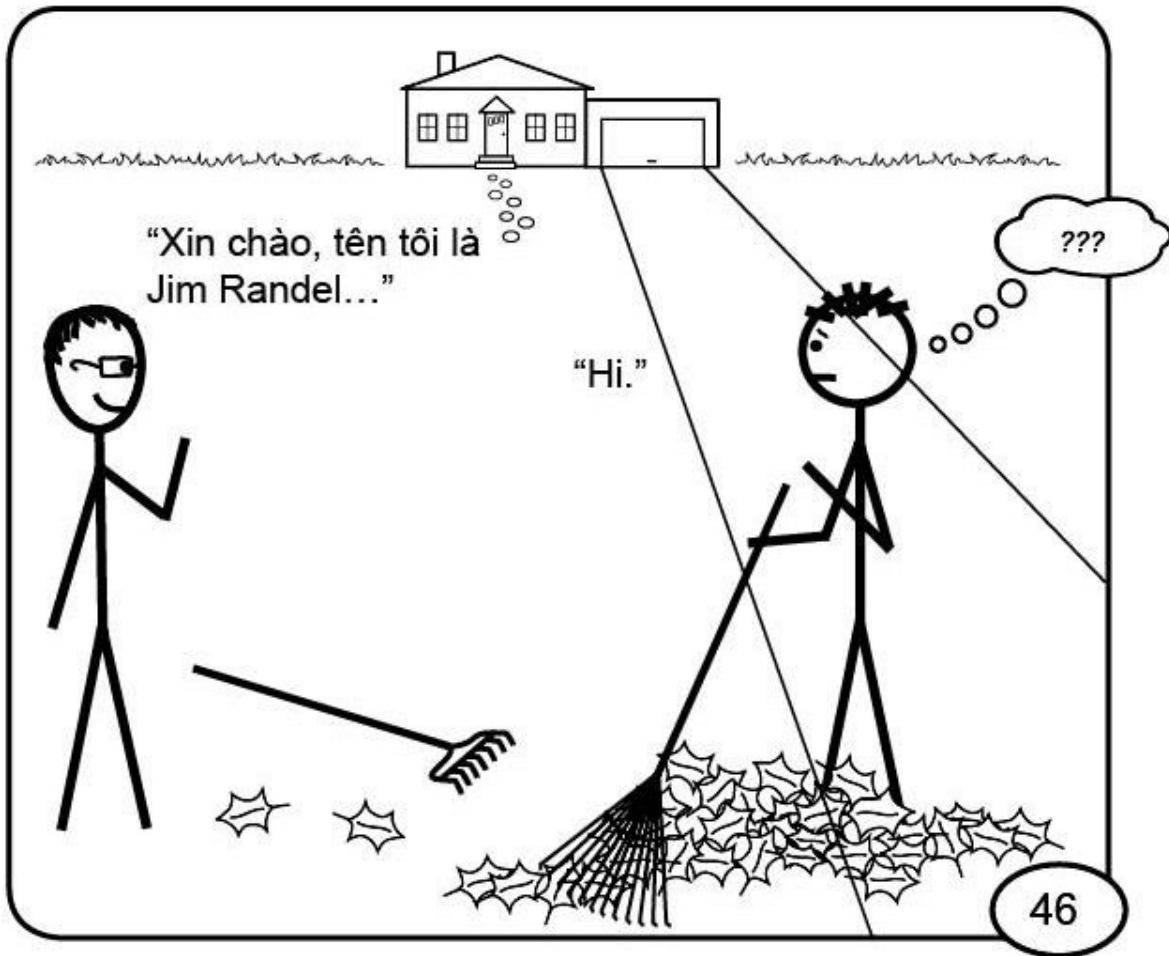
Matt Groenig – đã bị người lớn phản đối vì dành quá nhiều thời gian để vẽ tranh biếm họa; vậy mà cậu bé Matt vẫn tiếp tục vẽ mãi cho đến ngày ông sáng tác The Simpsons.

Barbra Streisand – khi cô thiếu nữ Barbra nói với mẹ rằng cô muốn trở thành nữ diễn viên và ca sĩ thì mẹ cô bảo cô nên chọn nghề thư ký. Nhưng cô nàng Barbra đã không chịu làm theo lời mẹ (tất cả chúng ta, những fan hâm mộ Barbra, phải cảm ơn trời đấy nhé).

Tôi nghĩ đã đến lúc
tôi phải tự giới thiệu
mình với Billy rồi.

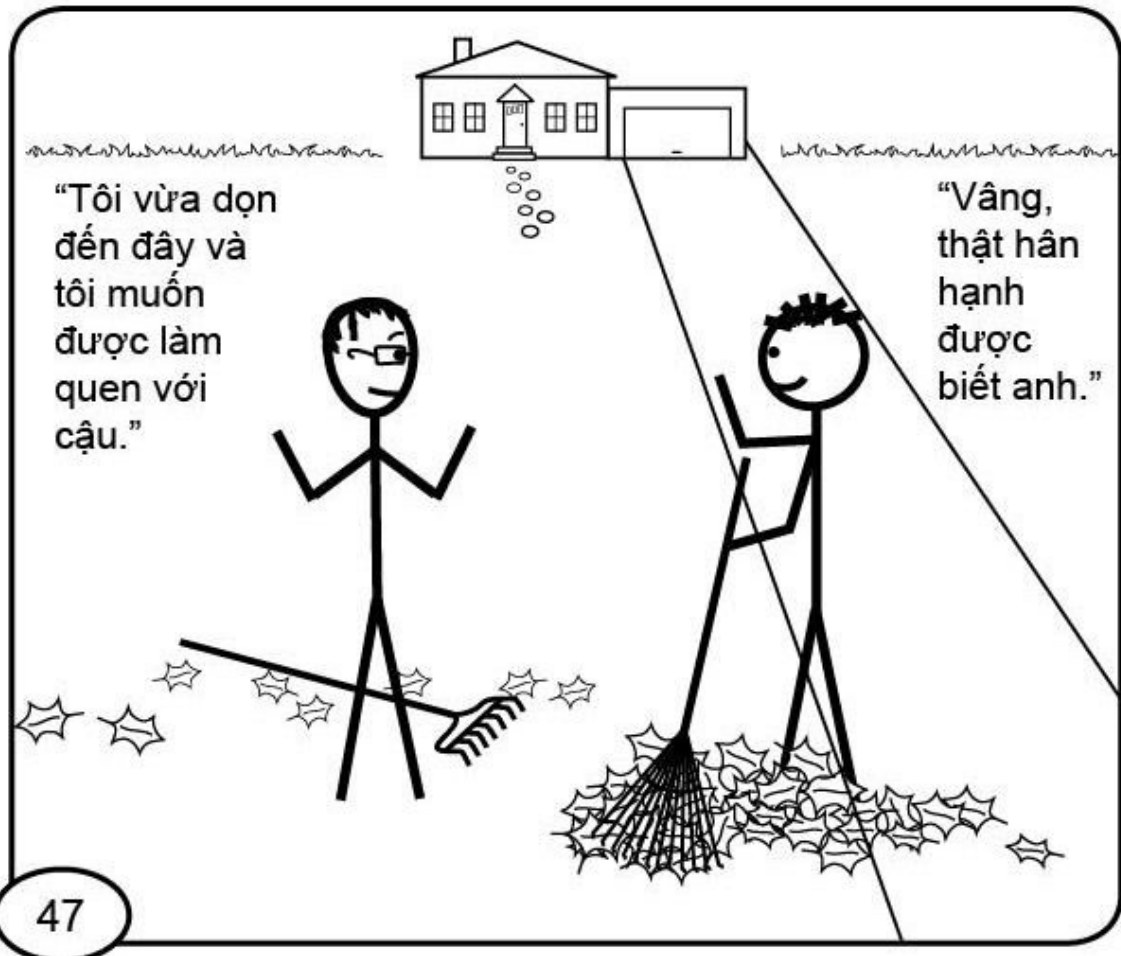

"Xin chào, tên tôi là Jim Randel..."

"Hi."

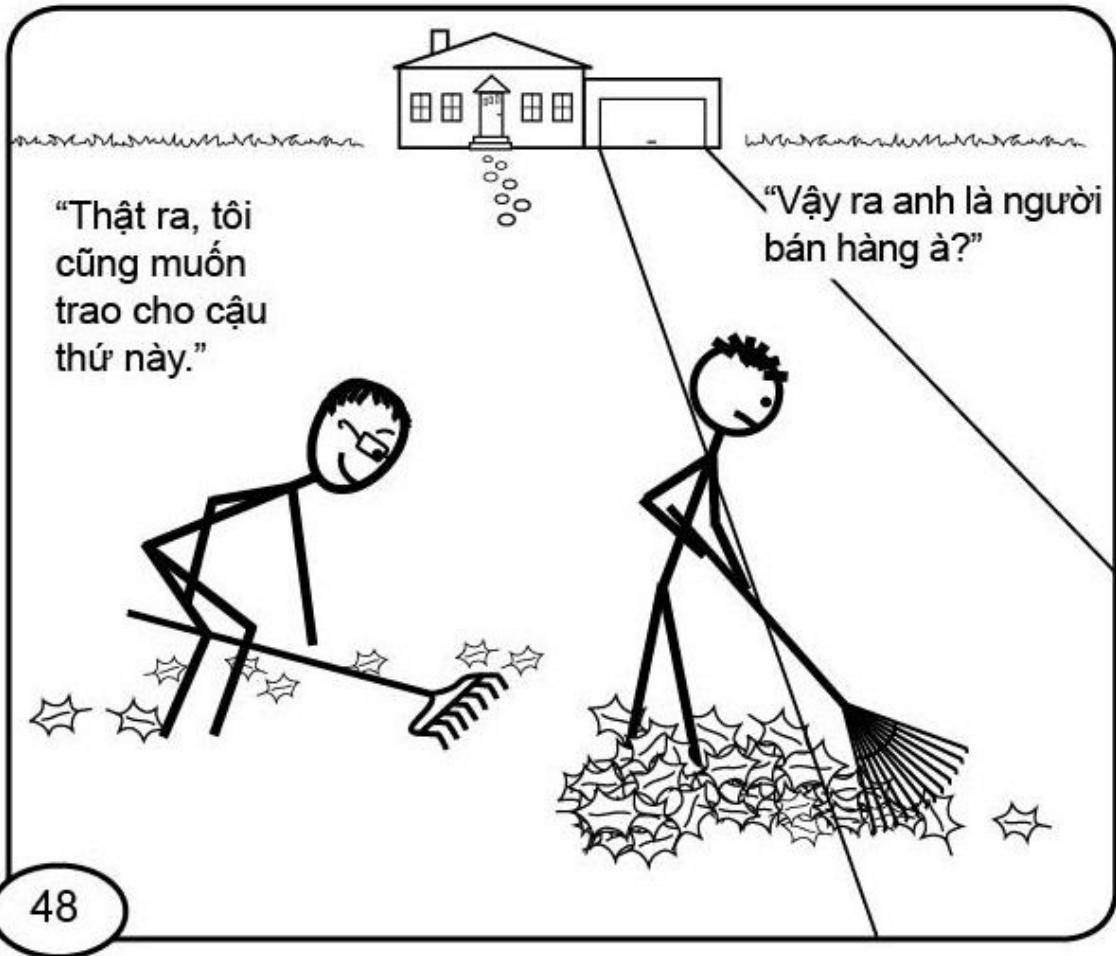
???

46

“Tôi vừa dọn đến đây và tôi muốn được làm quen với cậu.”

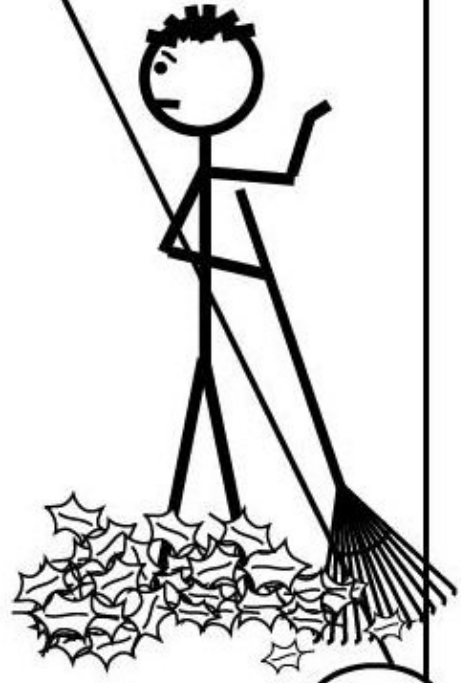
“Vâng, thật hân hạnh được biết anh.”

“Không phải
đâu, tôi
đến để trao
cho cậu lời
khuyên đấy.”

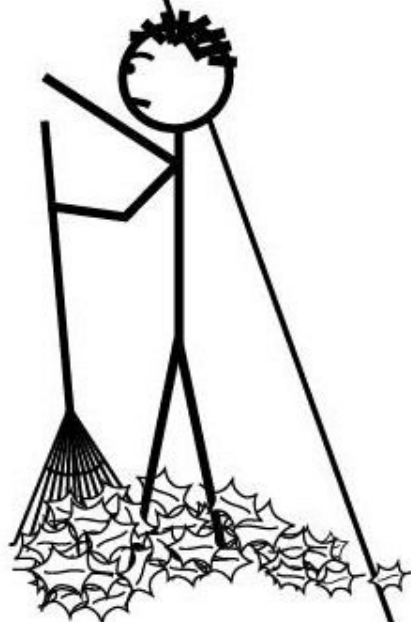
“Lời khuyên à?
Mà về việc gì cơ
chứ?”

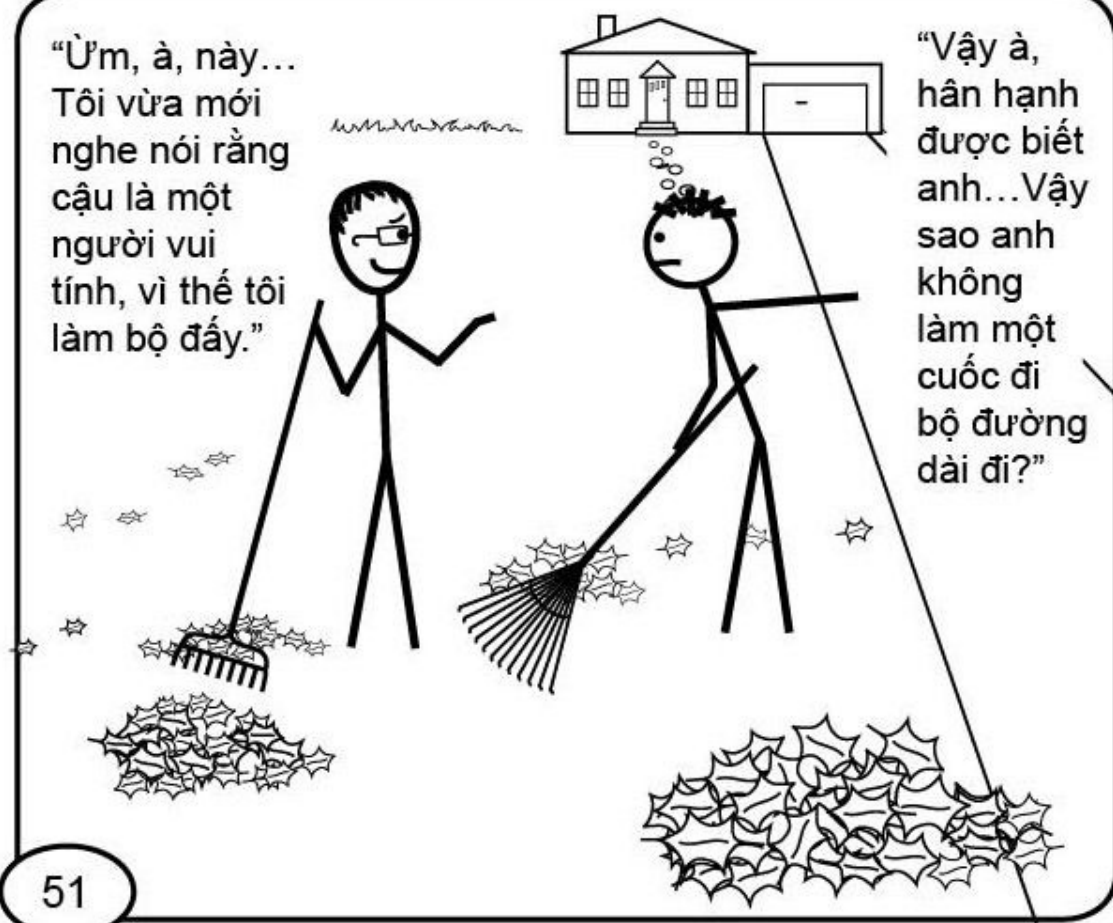
“Tôi nghe rằng
cậu đang nghĩ
đến việc sẽ trở
thành một diễn
viên hài nên tôi
muốn cho cậu lời
khuyên về việc
này đây.”

“Làm cách nào mà
anh biết được thế?
Anh đã nghe lén
phải không?”

“Ừm, à, này...
Tôi vừa mới
nghe nói rằng
cậu là một
người vui
tính, vì thế tôi
làm bộ đây.”

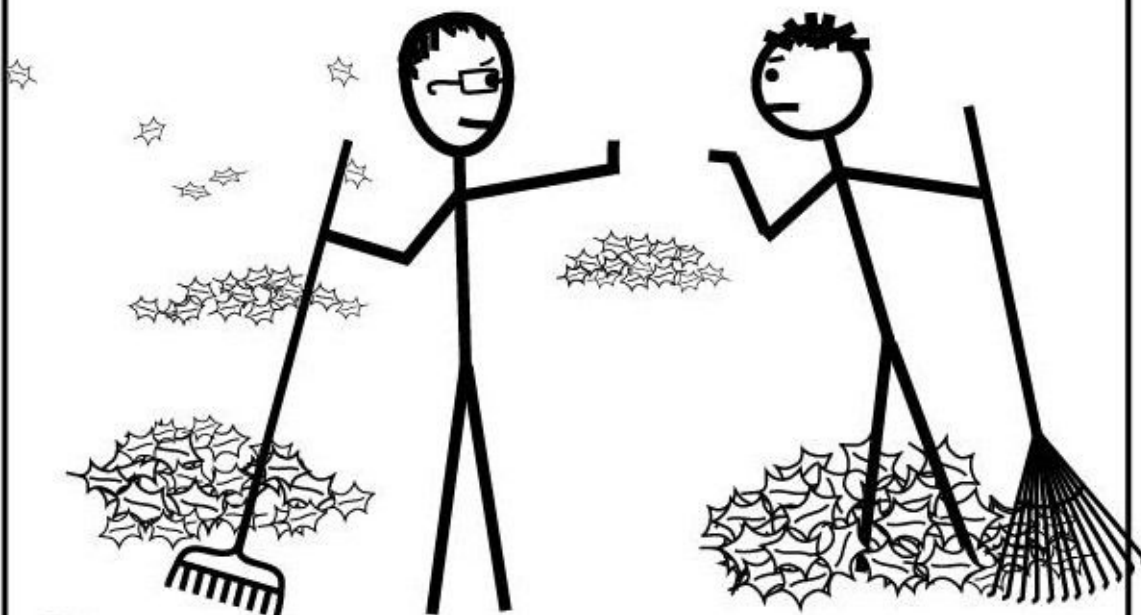

“Vậy à,
hân hạnh
được biết
anh... Vậy
sao anh
không
làm một
cuộc đi
bộ đường
dài đi?”

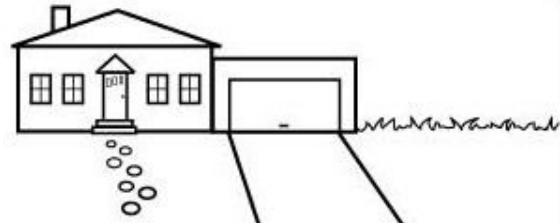

“Nào, cho tôi xin một phút thôi...
Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết là
thật khó kiếm sống khi làm một diễn
viên hài đấy.”

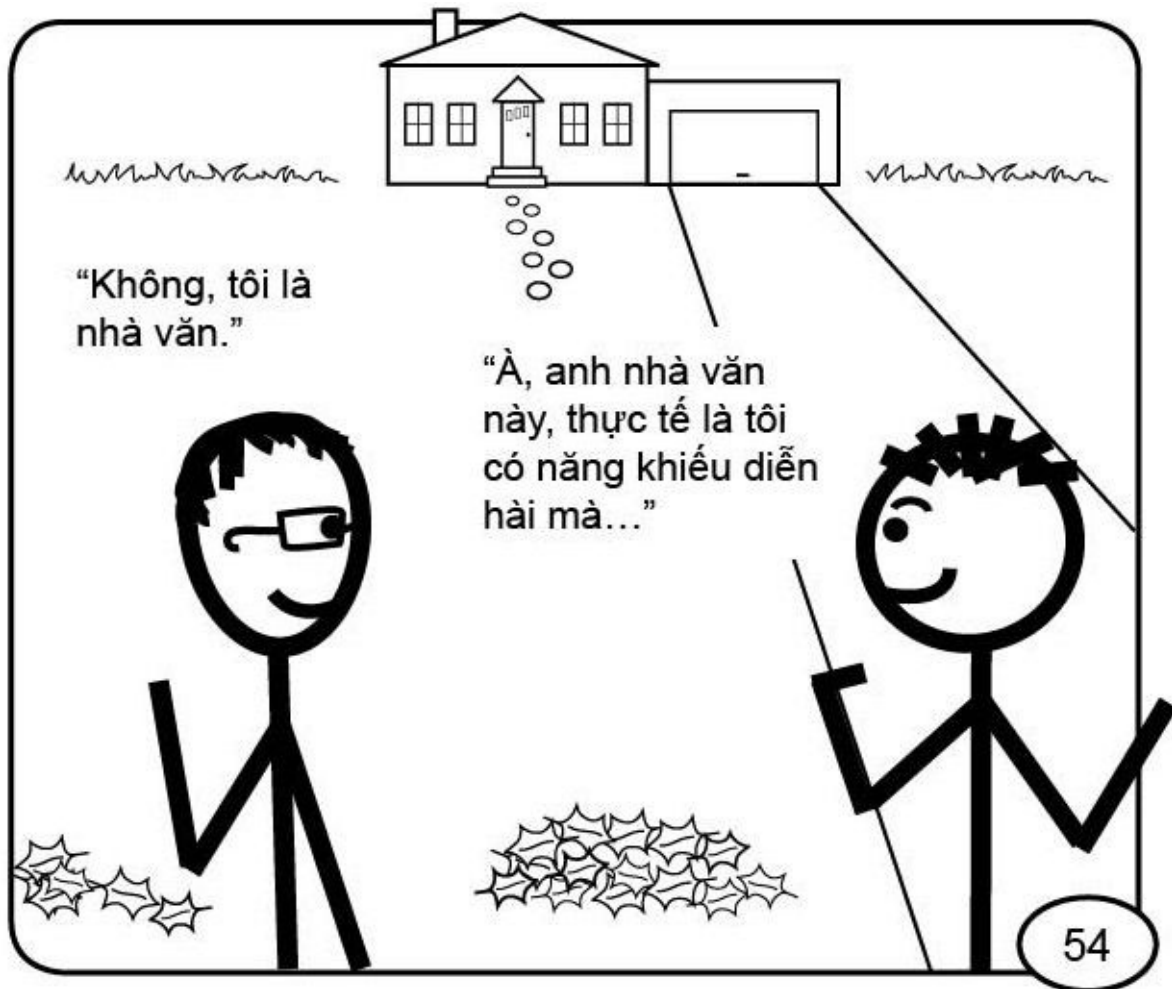
“Và tại sao anh
lại đi nói với tôi
điều này?”

“Vì tôi tin rằng một trong những lý do khiến người ta từ bỏ ước mơ của mình là họ đã không ước lượng đúng thời gian và sự khó khăn của con đường mà họ phải đi qua, và sau đó, khi cần phải bền bỉ chịu đựng thì...”

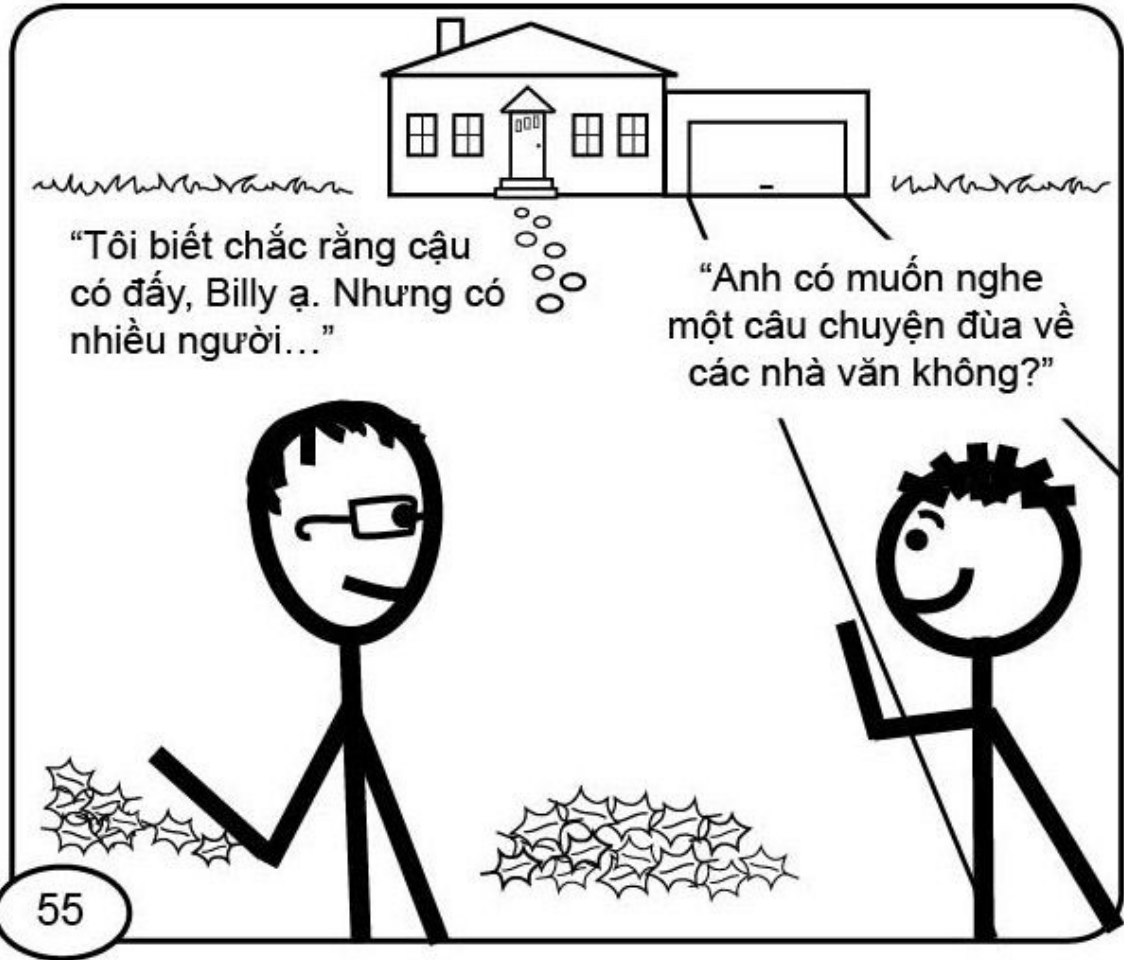

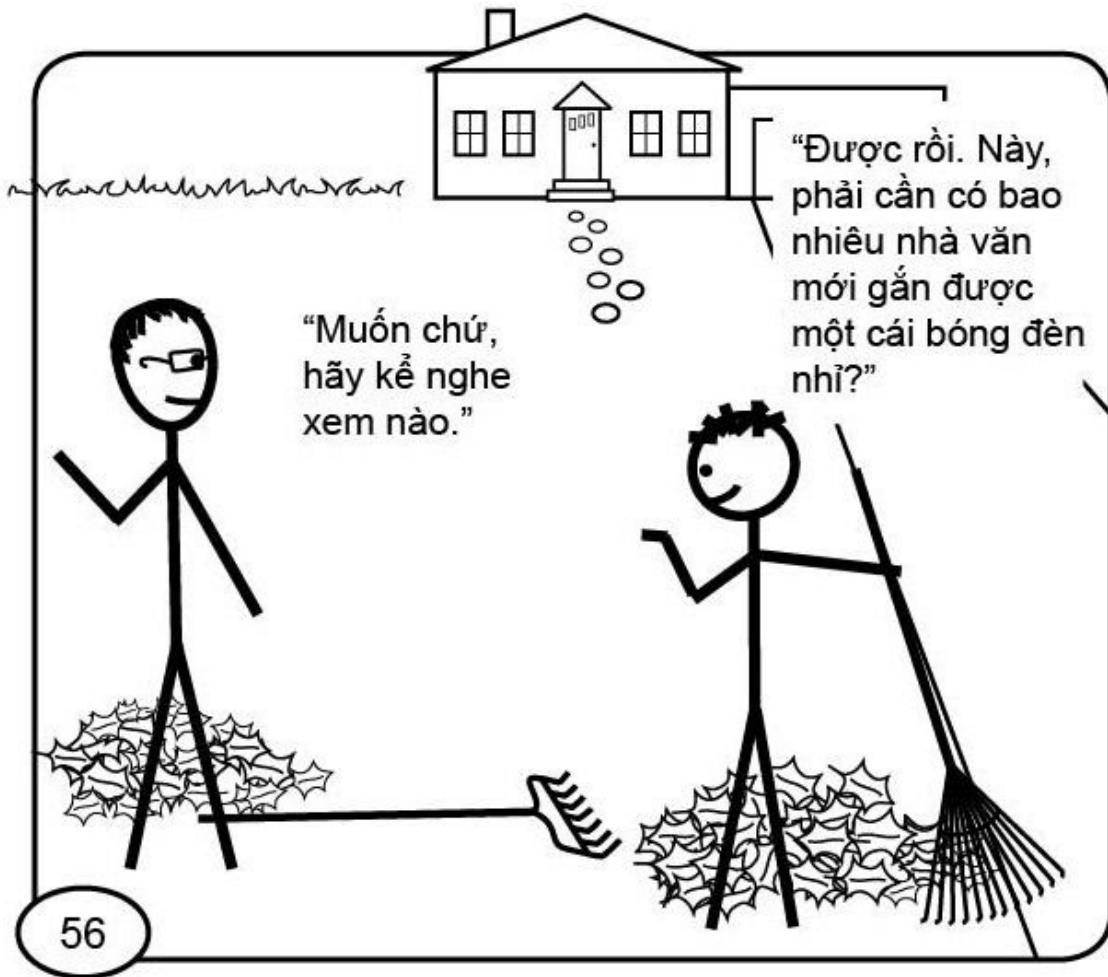
“Có phải anh đang diễn hài không đấy?”

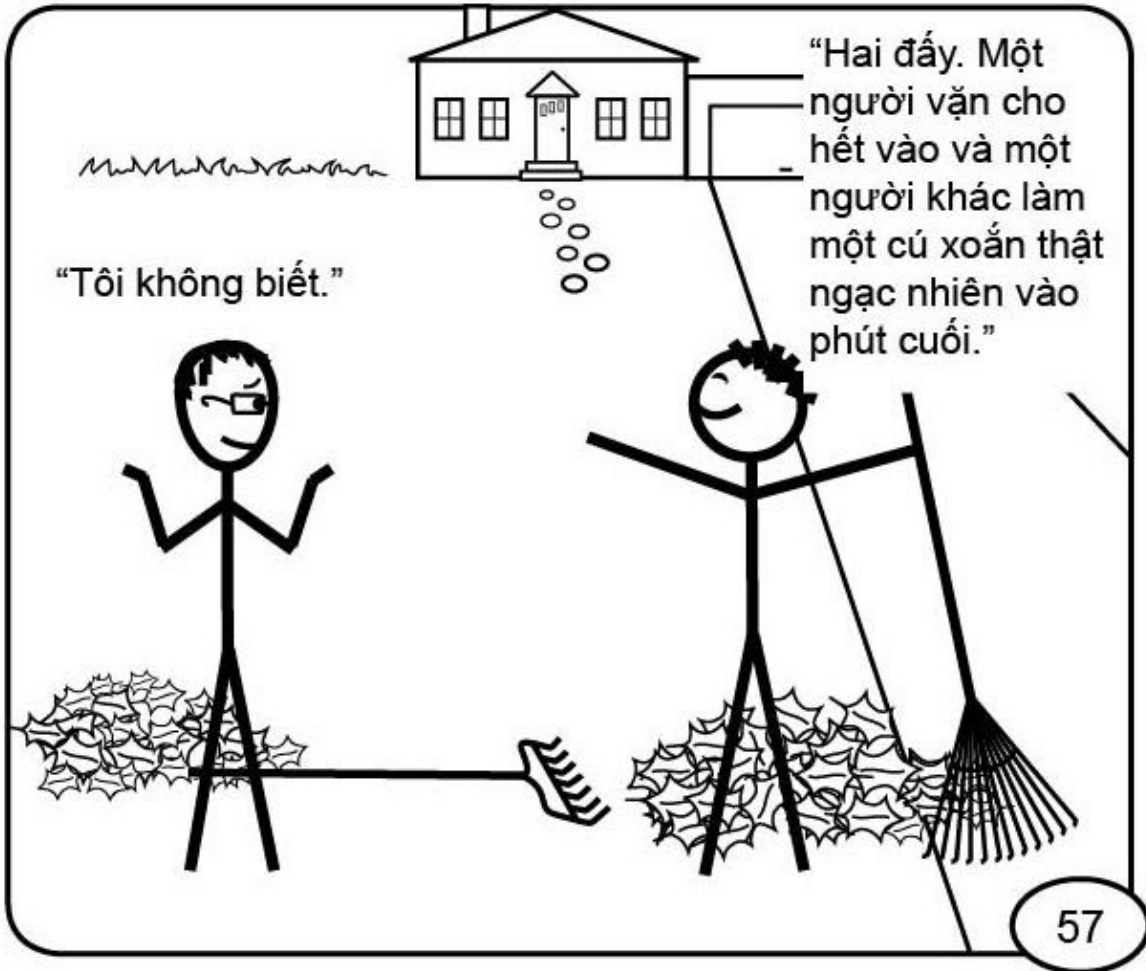

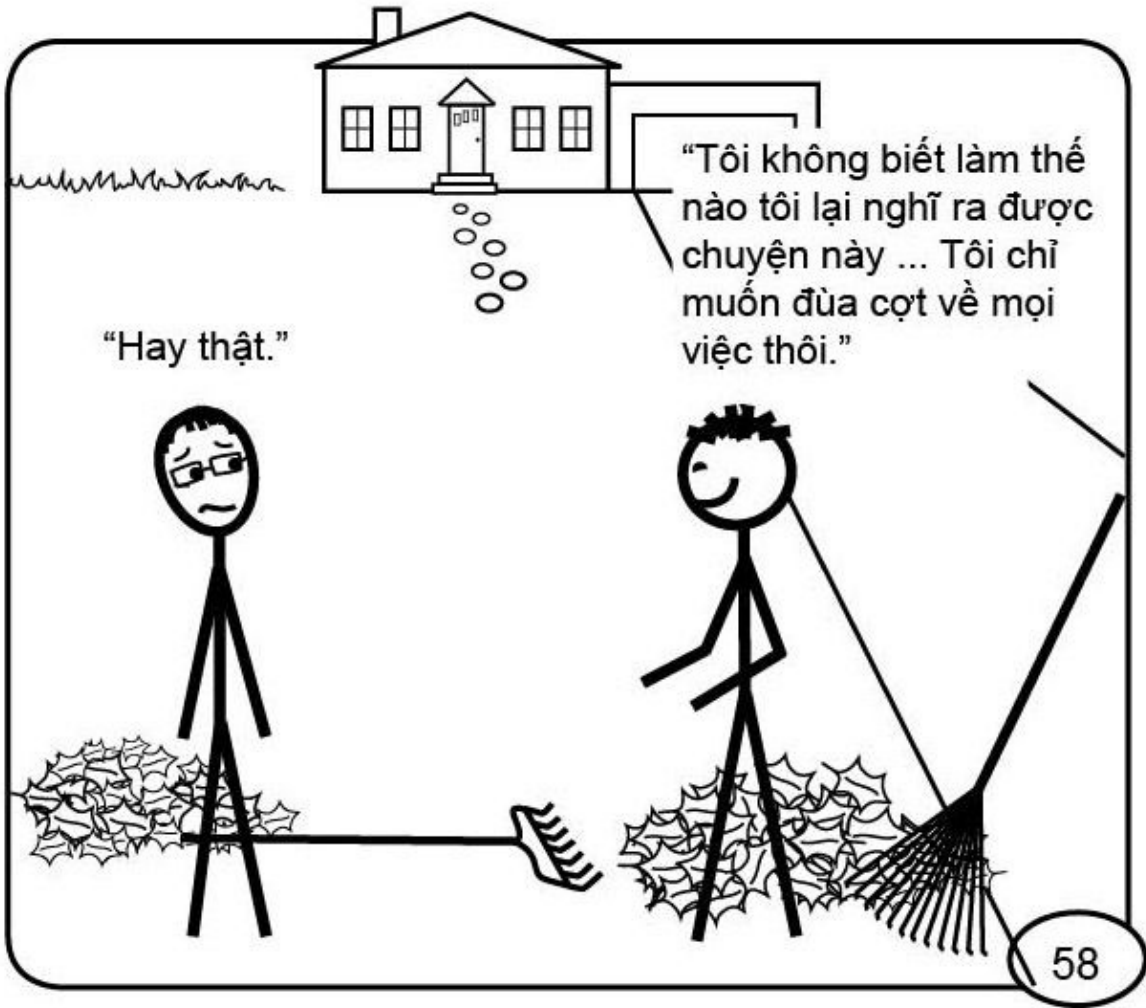
“Không, tôi là nhà văn.”

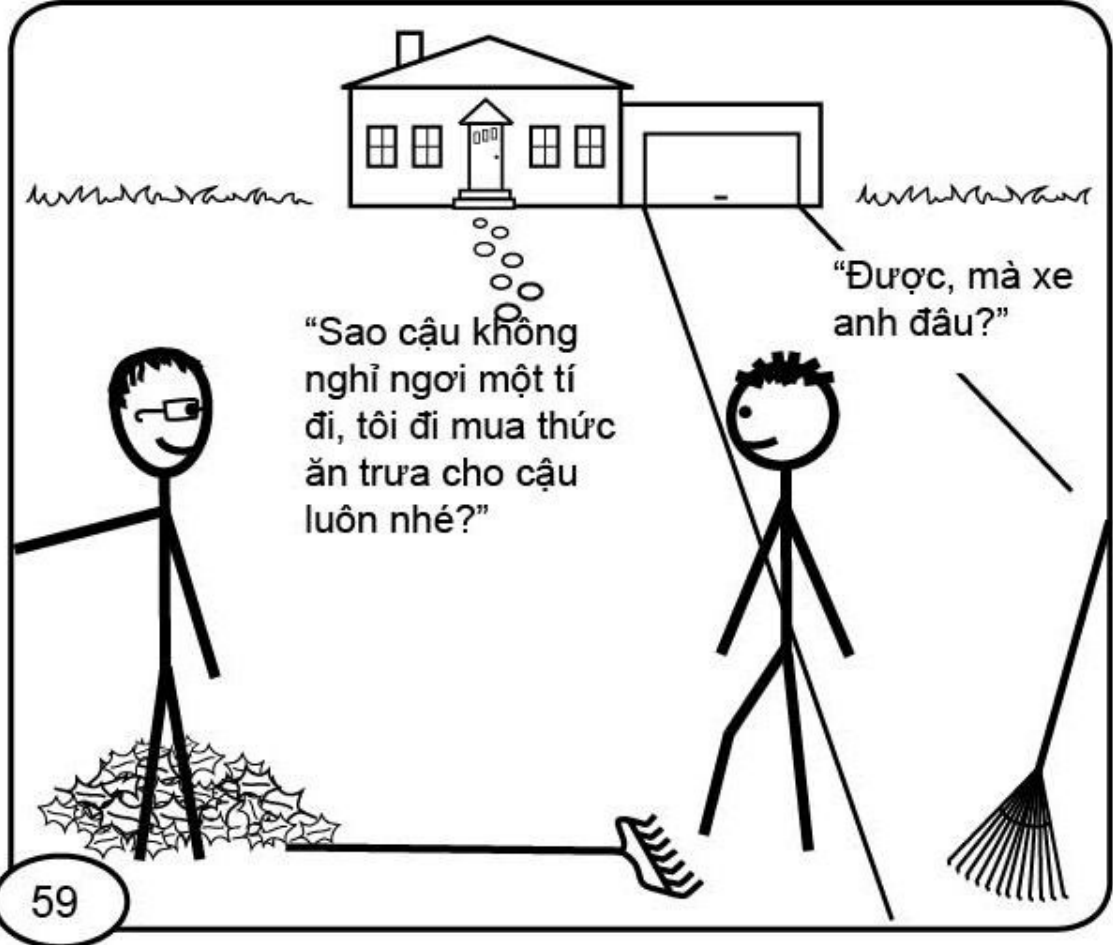
“À, anh nhà văn này, thực tế là tôi có năng khiếu diễn hài mà...”

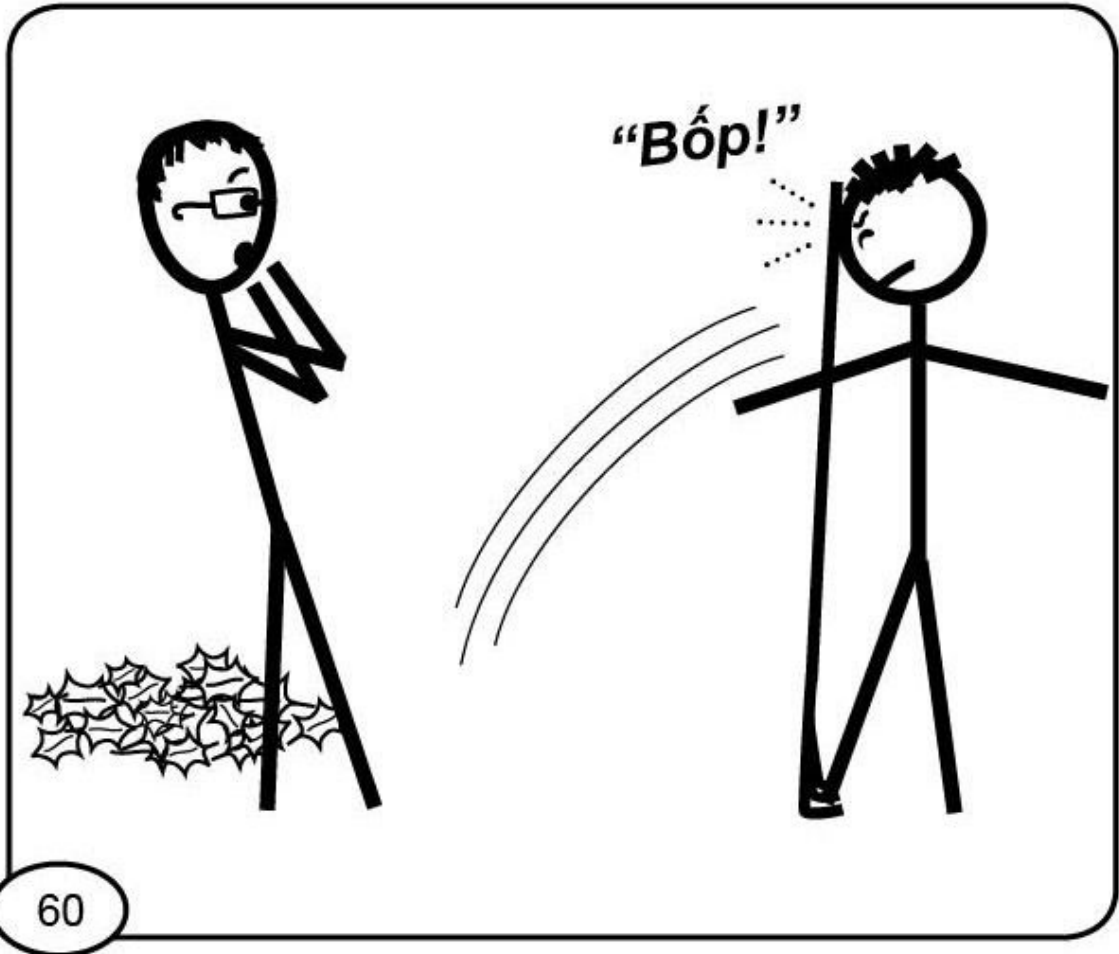

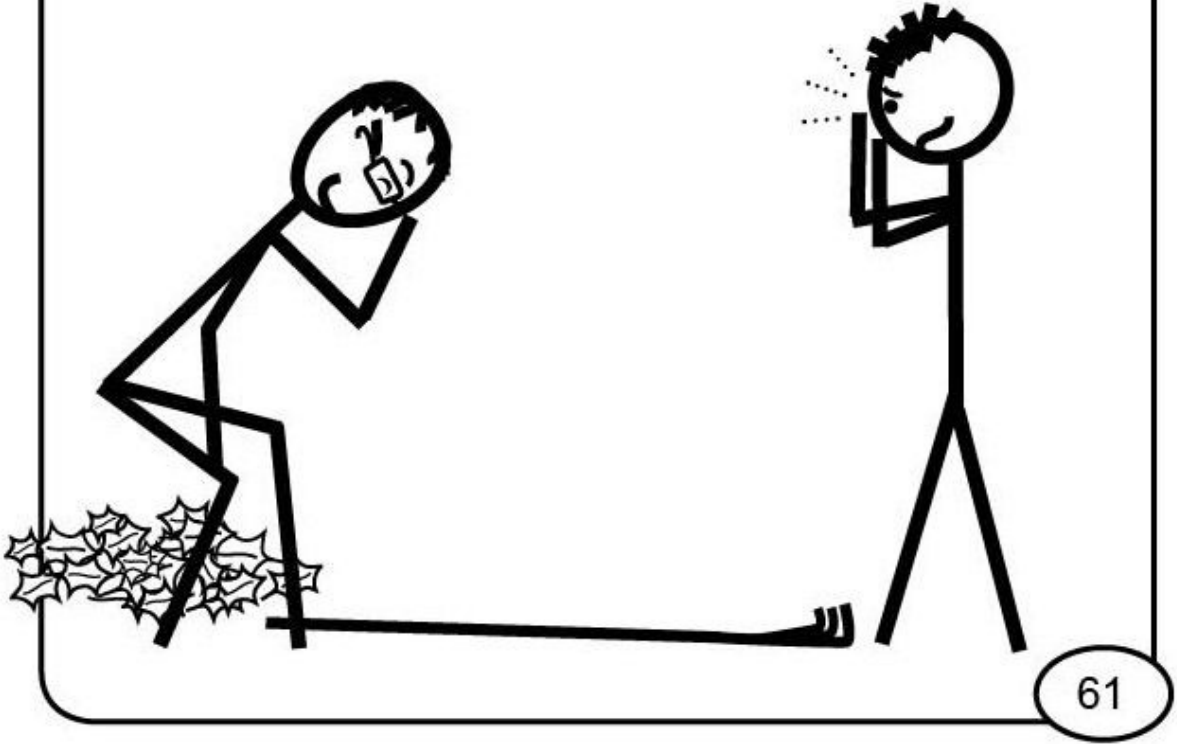
“Sao cậu không
nghỉ ngơi một tí
đi, tôi đi mua thức
ăn trưa cho cậu
luôn nhé?”

“Được, mà xe
anh đâu?”

“Hãy xem tôi có năng khiếu
diễn hài như thế nào nào...
Tôi cố ý làm thế đấy.”

Dường như bạn cảm thấy là tôi đang làm cho Billy nản lòng để từ bỏ ý định theo đuổi nghề làm diễn viên hài phải không?

62

Hãy để tôi giải thích điều mà tôi đang làm nhé.

Billy nghĩ rằng cậu ta có sở trường khiến cho người khác bật cười và có lẽ cậu ta có khiếu ấy thật đấy. Nhưng, thật còn xa mới đủ. Tôi muốn cậu ta hiểu rằng có hàng tá người cũng có năng khiếu như thế, và rằng cuộc hành trình từ điểm xuất phát của cậu ta ngày nay đến đích cuối là lúc mà cậu ta có thể kiếm sống được bằng nghề diễn viên hài thì còn xa lắm và cũng đầy gian nan, thử thách nữa.

Bạn thấy đấy, lý do khiến nhiều người từ bỏ ước mơ của mình là do họ không nghĩ quãng đường dẫn đến thành công lại quá dài và gập ghềnh như thế. Tôi đang cố gắng chuẩn bị cho Billy bước vào cuộc hành trình này bằng cách nói cho cậu ấy biết có bao nhiêu rào chắn, chông gai; bao nhiêu trắc trở, quanh co đang chờ cậu ấy ở phía trước. Tôi tin rằng làm thế tôi sẽ có thể củng cố được sức chịu đựng ngoan cường của cậu ấy hầu giúp cậu ấy đủ sức đối phó những thách thức khi chúng phát sinh.

“Nếu bạn không lường trước nghịch cảnh, bạn có thể sẽ hoảng sợ khi nó xảy đến.

Bạn có thể sẽ cảm thấy quá tải. Bạn có thể sẽ bỏ chạy.

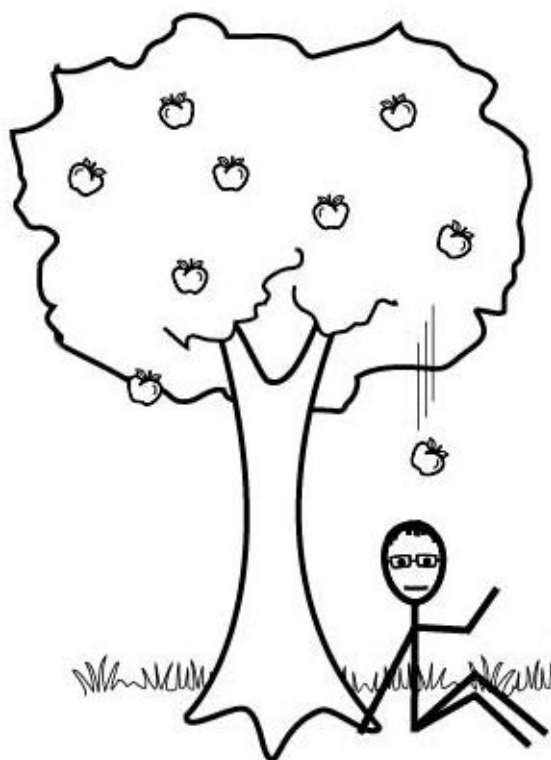
“ Nếu bạn đã lường trước nghịch cảnh tức là tinh thần bạn đã được chuẩn bị sẵn sàng. Khi nghịch cảnh xảy đến, bạn sẽ tự nhủ ‘À, ta đang chờ mi đây’ và bạn chiến đấu chống lại nó bằng hết sức mình.”

Jim Randel, tác giả của quyển sách bán chạy nhất này (Tôi hy vọng thế)

The Skinny on Success: Tại sao không phải là bạn nào?

Billy cũng giống như mọi người thôi, cậu ấy luôn muốn thành công ngay lập tức. Cậu ấy nghĩ rằng cũng có người thành công chỉ trong một sớm một chiều, thế sao cậu ấy lại không thể được chứ?

Vấn đề của Billy là cậu ấy đã không xem xét kỹ vì có rất ít người thành công ngay trong ngày một ngày hai. Thực tế là khi bạn đào sâu vào vẻ bề ngoài của sự thành công ấy thì thường bạn sẽ thấy cả một tiến trình lâu dài vượt từng chặng nhỏ để xây nên sự thành công lớn lao đó.

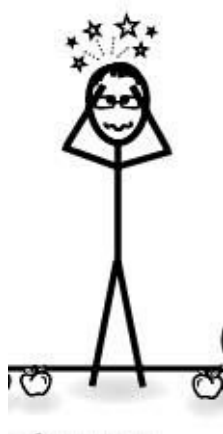
Có ai thực sự nghĩ rằng một quả táo rơi trúng đầu ngay lần đầu tiên là khiến người ta nghĩ ngay về trọng lực?

Dưới đây là đoạn trích từ một bài viết tuyệt vời của Janet Rae – Dupree, nhà báo phụ trách chuyên mục khoa học của tờ New York Times. Cô nghiên cứu về quá trình đột phá - các trường hợp những ý tưởng mới hay các phát minh dường như xuất hiện chỉ qua một đêm.

Khám phá được rồi này!

Thực sự là phải mất nhiều năm làm việc cực nhọc đấy

“Sáng tạo là một quá trình bồi đắp dần dần, xây dựng nên từ sự hiểu biết nhỏ nhoi bên trong sự vật dựa trên thực tế thú vị này và qua cả một tiến trình nỗ lực khám phá. Cũng giống như con trai vậy, nó ấp ủ hạt cát, tạo ra lớp xà cừ bao bọc lấy hạt cát ấy và cuối cùng là một viên ngọc được hình thành. Sự sáng tạo phải được chắt lọc theo thời gian qua lao động cật lực...”

TRƯỚC KHI BẠN BẮT ĐẦU CUỘC HÀNH TRÌNH THỰC HIỆN ƯỚC MƠ CỦA MÌNH – CHO DÙ LÀ BẤT KỶ ƯỚC MƠ NÀO ĐI NỮA – HÃY TÌM HIỂU VỀ NHỮNG NGƯỜI ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC ĐIỀU MÀ BẠN ĐANG TÌM KIẾM. QUA ĐÓ, BẠN SẼ BIẾT ĐƯỢC CHUYẾN ĐI CỦA BẠN DÀI VÀ GIAN KHỔ ĐẾN THẾ NÀO.

LÀM THẾ LÀ BẠN ĐÃ TẠO BƯỚC ĐỆM CHO BẢN THÂN NHẪM VƯỢT QUA NHỮNG KHÓ KHĂN TRÊN CON ĐƯỜNG CỦA RIÊNG MÌNH VÀ NHỜ ĐÓ BẠN SẼ KHÔNG NẢN LÒNG KHI BỊ NHỮNG CON

GIÓ BUỐT KHÔNG THỂ TRÁNH KHỎI TẠT NGAY VÀO MẶT MÌNH.

NHỮNG NGƯỜI CHẤP NHẬN ĐƯƠNG ĐẦU VỚI KHÓ KHĂN TRÊN QUÃNG ĐƯỜNG ĐI NÀY ÍT KHI TỪ BỎ MỤC ĐÍCH CỦA MÌNH KHI MỌI THỨ TRỞ NÊN GAY GO HƠN.

Điểm này được nhấn mạnh trong một trong những quyển sách yêu thích của tôi, **The Road Less Traveled** của Tiến sĩ Scott Peck.

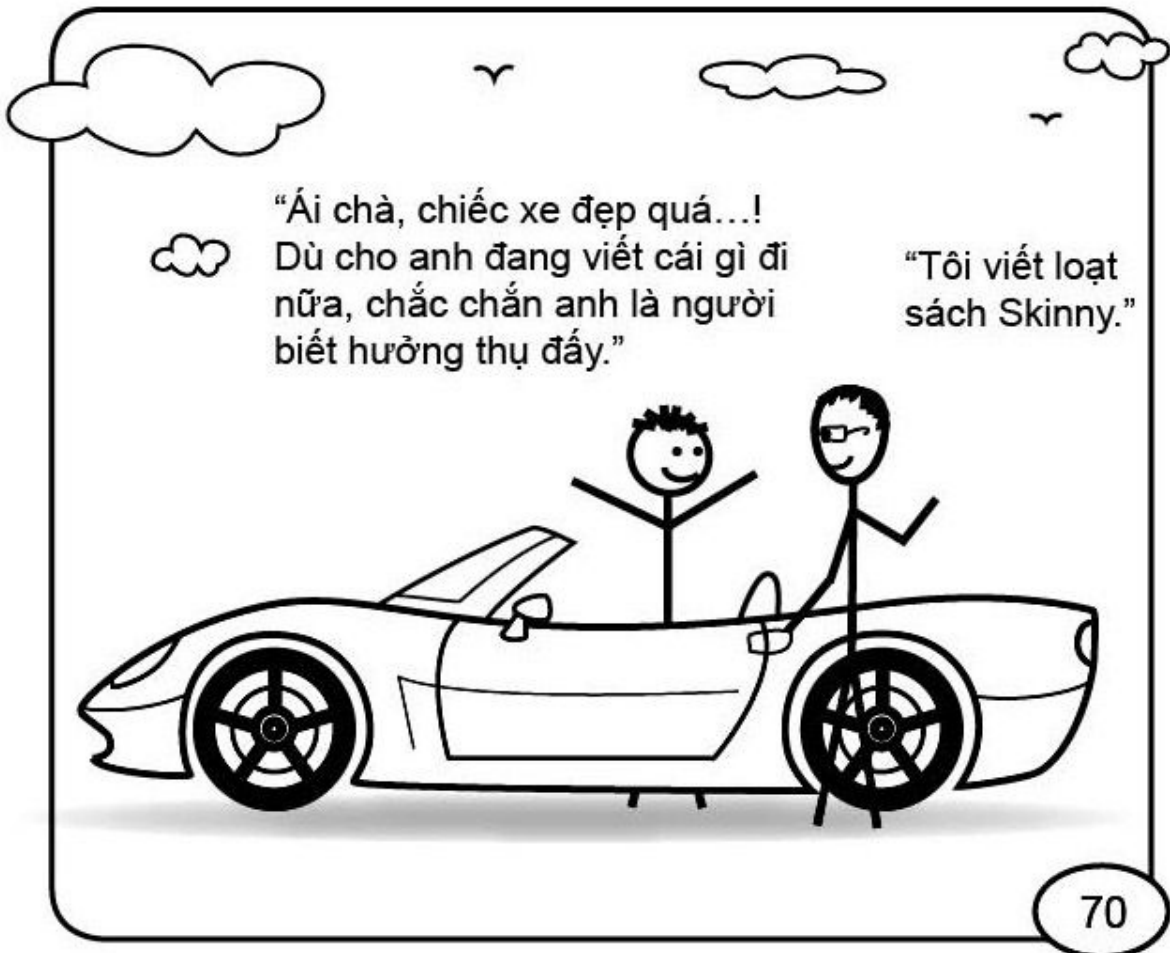
Dưới đây là hai đoạn đầu trong quyển sách đó:

“Cuộc sống rất khó khăn.

Đây là một sự thật tuyệt vời, là một trong những chân lý vĩ đại nhất. Nó là một chân lý vĩ đại vì một khi chúng ta thật sự nhìn nhận chân lý này thì chúng ta sẽ vượt qua được nó. Một khi chúng ta thật sự biết rằng cuộc sống khó khăn - một khi chúng ta thật sự hiểu và chấp nhận nó – thì khi đó cuộc sống sẽ không còn khó khăn nữa. Vì một khi nó đã được chấp nhận, thì thực tế cuộc sống khó khăn sẽ không còn là vấn đề nữa.”

Như Tiến sĩ Peck đã nói dù với bất cứ tham vọng nào đi nữa, quãng đường thực hiện nó cũng không thể nhanh chóng hay dễ dàng gì. Vì thế bạn cần phải chuẩn bị cho một chuyến đi đầy thử thách. Nếu bạn làm thế thì khi đó chuyến đi của bạn sẽ gần như không còn khó khăn gì nữa... **và, quan trọng hơn là bạn có rất ít khả năng bỏ cuộc khi bị đánh gục... như lẽ thường thì bạn sẽ làm thế.**

BILLY VÀ JIM CÙNG ĐI ĂN TRƯA

“Tôi không biết chúng là sách gì nhưng chắc hẳn là anh kiếm được nhiều tiền lắm đây. Có lẽ tôi nên viết sách về hài kịch vậy.”

“Billy, đừng để tôi phải bắt đầu nói đến việc làm nhà văn thật khó kiếm sống như thế nào.”

“Thôi đi, Jim, bỏ cái cách nói như thể làm việc gì cũng quá khó khăn đi.”

“Billy này, để tôi kể cho cậu nghe tường tận về ba nhà văn đương thời nổi tiếng nhất nhé.”

“Mỗi người trong số họ đã phải vật lộn nhiều năm trước khi gặt hái được thành công như ngày nay đây.”

Stephen King: ông ta đã nhận được nhiều thư từ chối đến nỗi phải thay cây đinh trong phòng mình (nơi ông dùng để treo những bức thư này) bằng một thanh nhọn lớn khác để giữ lại những bức thư khước từ cứ tăng dần ấy.... Bằng cách đó, quyển *On Writing* của King là một tuyệt tác cho những nhà văn đang có tham vọng.

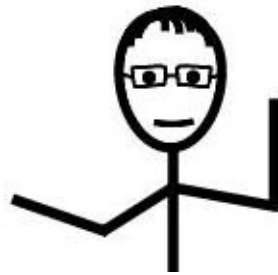
J.K.Rowling: người sáng tác ra loạt tác phẩm Harry Potter xuất sắc. Bà Rowling đã viết trong nhiều năm vào bất cứ khi nào mà bà ấy có thể tìm được khoảng không gian và thời gian yên tĩnh trong lúc nuôi con và sống bằng tiền trợ cấp. Nhưng bà vẫn không thể khiến cho nhà xuất bản quan tâm đến bản thảo của mình. Cuối cùng một nhà xuất bản nhỏ đã cho bà ấy cơ hội. Vị chủ tịch nhà xuất bản này đã nổi tiếng vì câu nói với bà: “Đừng từ bỏ việc làm hàng ngày của bà!” (GHI CHÚ: Bà Rowling không có việc làm hàng ngày nào cả.)

John Grishman: những quyển tiểu thuyết hồi hộp ly kỳ về luật pháp của ông đã bán được 250 triệu cuốn. Là một luật sư thực tập, bất cứ khi nào được rảnh khoảng 30 phút, ông đều trốn vào thư viện văn phòng luật để viết.

Grisham đã phải mất nhiều năm mới tìm được nhà xuất bản cho bản thảo đầu tay của mình (*A Time to Kill*).

Mặc dù tôi đang nói với Billy về ước mơ kiếm sống bằng nghề làm diễn viên hài của cậu ấy nhưng câu chuyện của cậu ấy thực sự là một ẩn dụ cho bất kỳ cuộc hành trình nào nhằm đạt được mục tiêu trong đời. Hầu hết những người thành công đều phải đi qua quãng đường gồ ghề mới đạt được sự thành công như hôm nay.

Thách thức đặt biệt của tôi đối với Billy là cậu ấy không đánh giá đúng quãng hành trình từ điểm xuất phát của cậu ta ngày nay đến đích cuối mà cậu ta muốn đến. Cậu ấy tin rằng vì mình có năng khiếu làm cho mọi người cười nên quãng đường dẫn đến thành công của cậu ấy sẽ nhanh chóng và dễ dàng.

“Billy, tôi thừa nhận rằng cậu có khả năng khiến mọi người bật cười đấy. Nhưng, dù vậy chẳng nữa, quãng đường từ đây đến lúc kiếm sống được bằng nghề diễn viên hài thực sự còn dài lắm.”

“Được rồi, được rồi...Tôi nghe anh nói rồi. Nhưng người ta làm được tại sao tôi lại không nào? Tài năng là điều then chốt và tôi biết là tôi có tài đấy.”

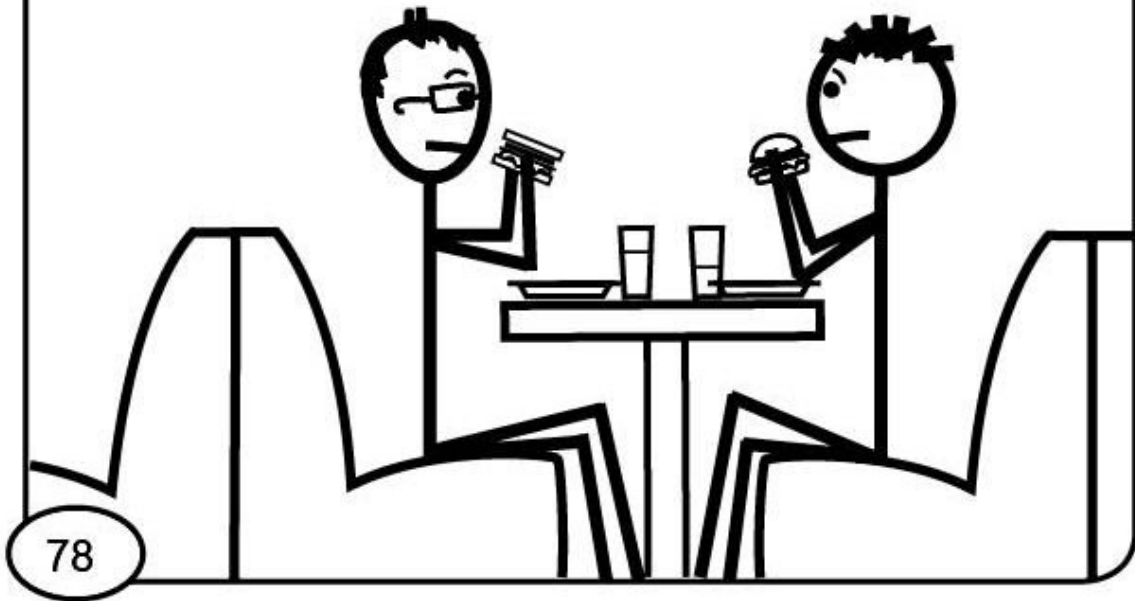
“Billy, cậu có muốn
biết tôi nghĩ gì về tài
năng không?”

“Tôi biết rằng anh
cũng sẽ cứ nói cho tôi
biết cho dù tôi có trả
lời là ‘không’.”

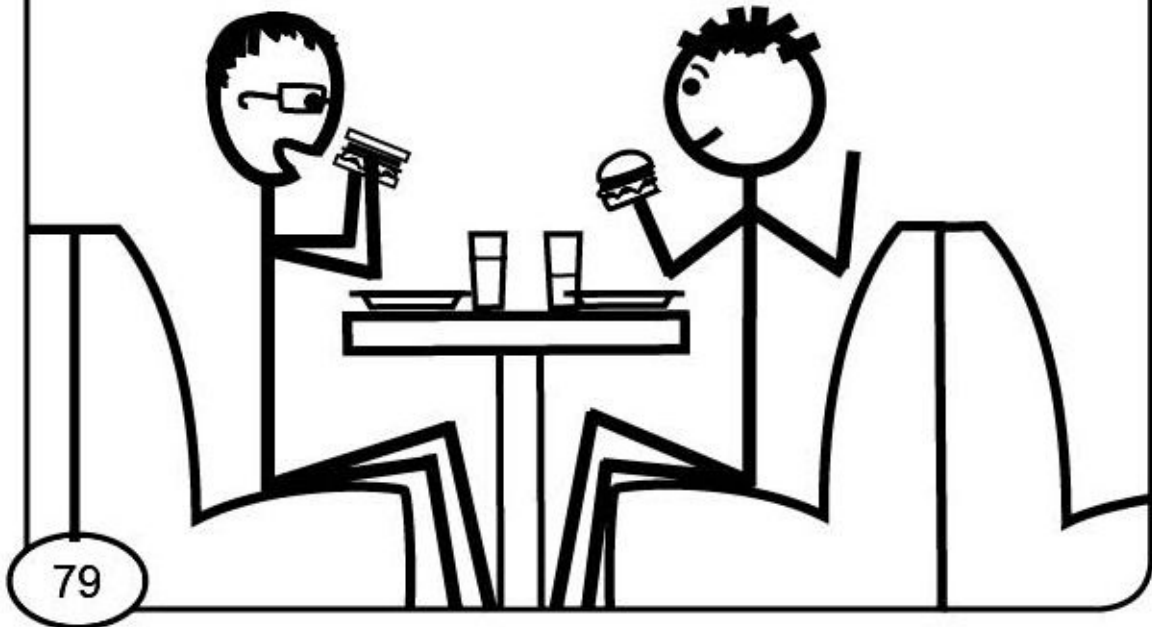

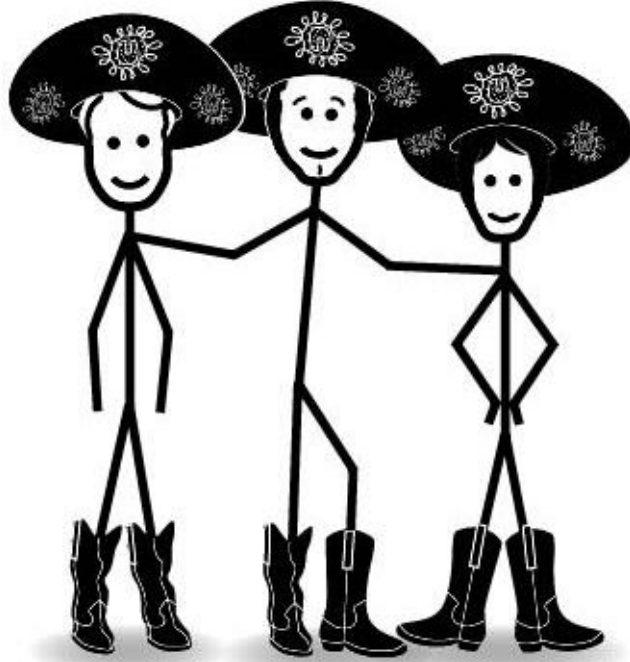
“Billy... cậu đánh giá tài năng mình quá cao đấy. Ngay cả những diễn viên hài thông minh nhất cũng phải làm việc nhiều năm mới đạt được thành công ... Để tôi hỏi cậu điều này nhé: Cậu thích diễn viên hài nào? Chương trình nào trên TV hay bộ phim nào mà cậu thích?”

“À... tôi thích *The Three Amigos*
(*Ba người bạn*)... anh có biết bộ
phim đó không?”

The Three Amigos

Steve Martin

Chevy Chase

Martin Short

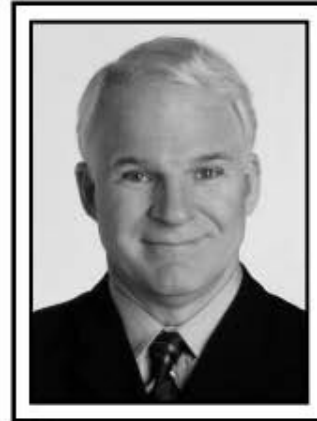

“Tôi cũng thích bộ phim đó. Thật ra, Steve Martin là diễn viên hài yêu thích của tôi. Cậu có muốn nghe con đường dẫn đến thành công của ông ta không?”

“Chắc chắn là muốn rồi. Sao lại không nào?”

“Martin thực sự bắt đầu nghiệp diễn khi ông còn là một thiếu niên làm việc ở Disneyland trong một cửa hàng ảo thuật. Tại đó, ông đã làm ảo thuật và cố chọc cười khách hàng. Ông học xong khóa tổ chức tiệc cho trẻ em và sau đó, khi được khoảng hai mươi tuổi, ông đã cố gắng trở thành một diễn viên hài diễn trước công chúng.”

“Bạn có muốn đoán xem ông đã mất hết bao lâu mới đạt được thành công không?”

“Hai năm phải không?”

“Đoán hay lắm...
khoảng 10 năm đây...
và cũng có nhiều lúc
ông gần như muốn bỏ
cuộc.”

“Anh đang
đùa đấy à?”

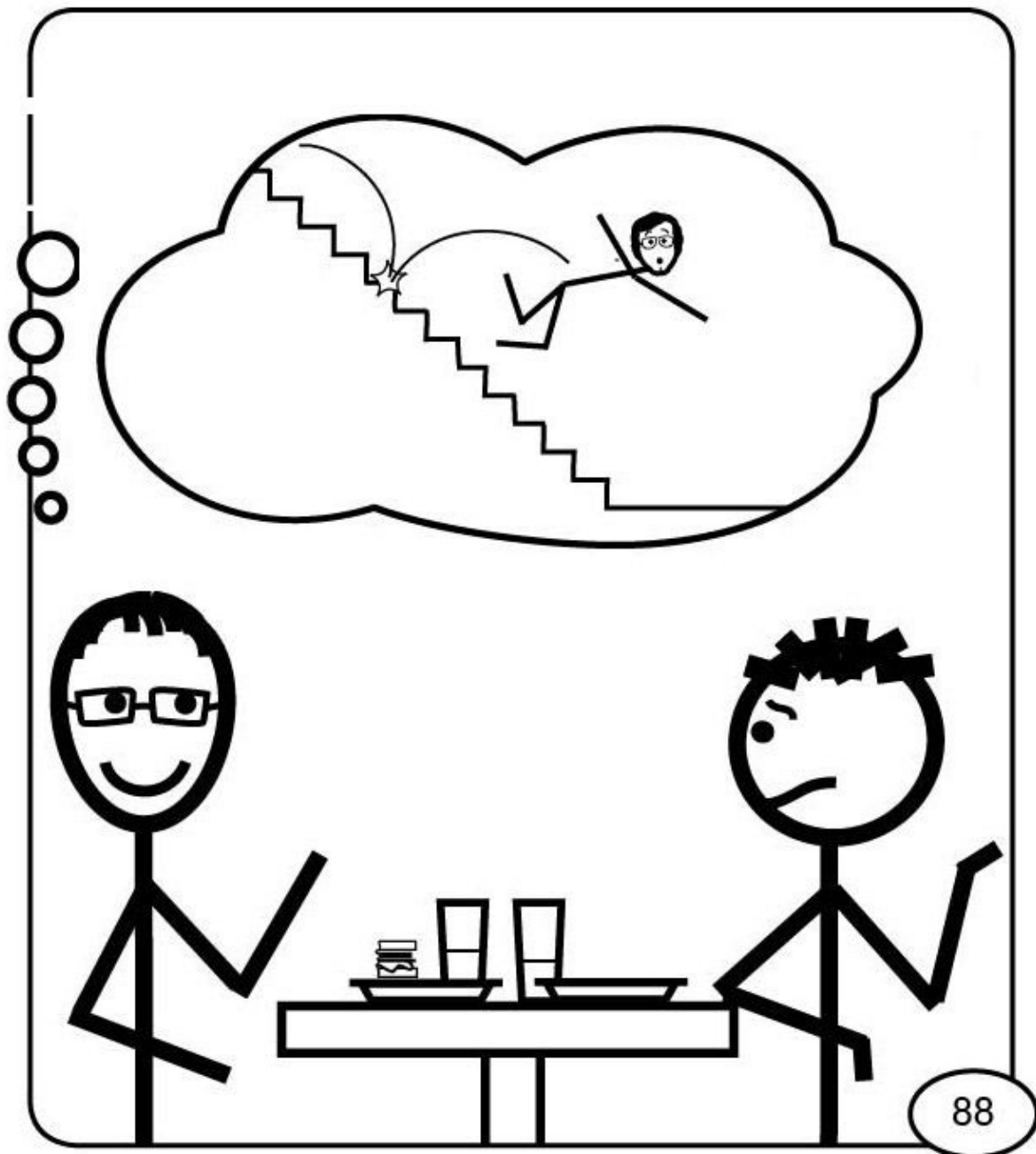

Điều gì xảy ra khi lên tám tuổi thế nhỉ? Martin Short này... Jim Nantz này... Brian Williams này... có lẽ đó là lứa tuổi mà một đứa bé bắt đầu chú ý đến thế giới này và suy nghĩ xem phải làm thế nào để có thể hòa nhập vào đó.

Biết được điều này, nếu bạn là cha mẹ và muốn giúp đỡ con mình tìm thấy niềm đam mê cả đời thì bạn có thể bắt đầu xem xét xem con bạn bị cuốn hút về điều gì khi nó lên tám.

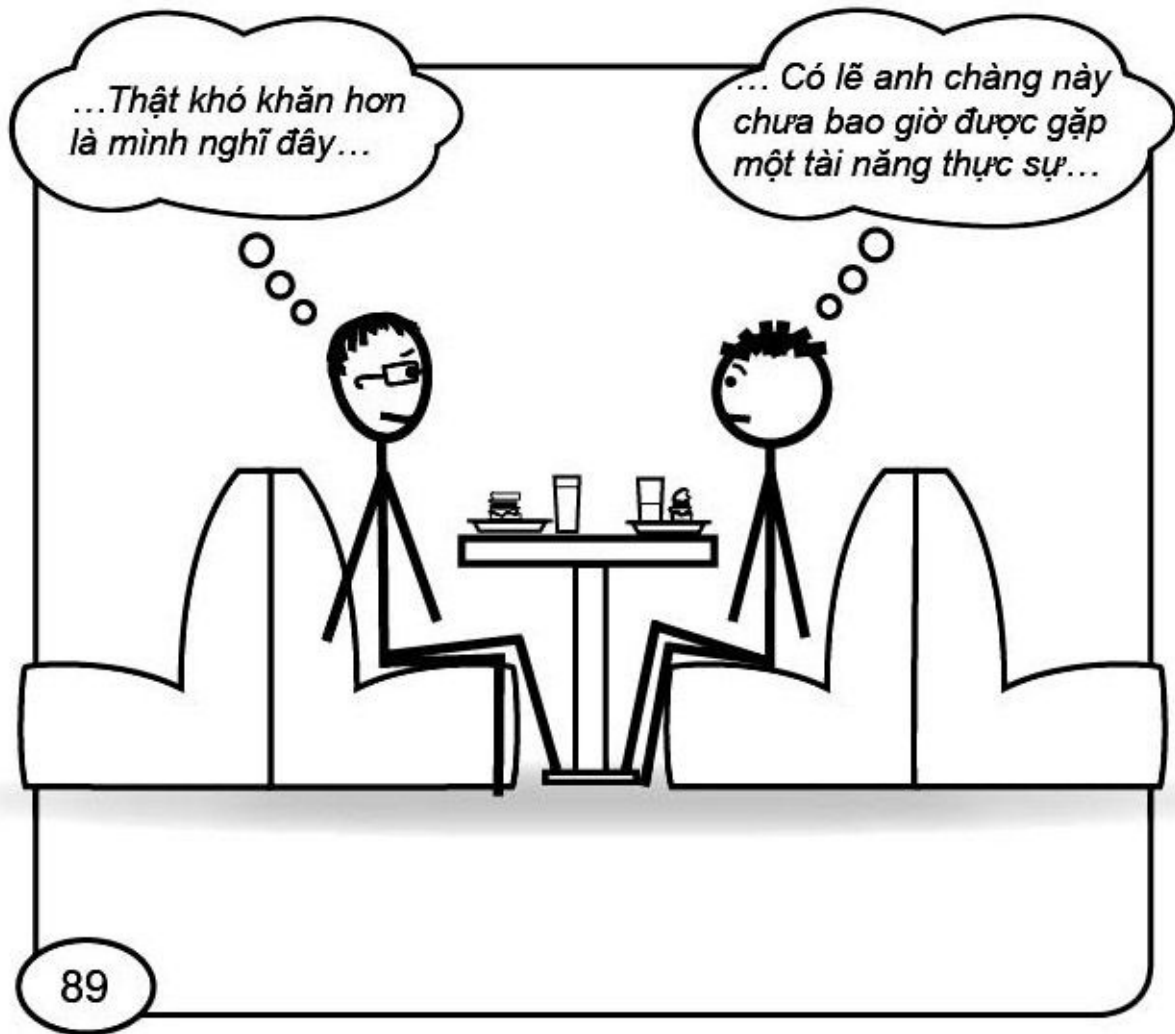
“Cung cấp cho các con bạn các thiết bị riêng, chúng sẽ đến lấy món gì? Loại hoạt động nào mà chúng có xu hướng tham gia tự nguyện?... Điều gì hấp dẫn chúng nhất? Những loại câu hỏi nào mà chúng đặt ra?”

The Element, Ken Robinson

“Và sau cùng là về Chevy Chase này... Tôi thật sự rất thích Chevy và tôi cũng đã gặp ông ta rồi... ngay tại nhà ông ta. Ông cũng đã phải làm việc thật nhiều năm mới thâm nhập được vào làng hài và sẵn sàng làm bất cứ nghề gì khác để nuôi thân... ông đã làm tài xế taxi, người đưa thư và cả người tư vấn doanh trại.”

“Anh cố tình nói cho có vẻ quá khó khăn... ắt hẳn phải có một số người không cần phải vật lộn mới đạt được thành công đấy chứ.”

Billy chỉ không hiểu được rằng 99% trong khoảng thời gian dẫn đến thành công là kết quả của không gì khác hơn ngoài sự làm việc cật lực và có hướng suy nghĩ cụ thể.

Suy nghĩ về việc gì?

1. Những người thành công đều hiểu rằng không có điều gì tốt đẹp đến một cách dễ dàng. Như Thomas Paine, nhà cách mạng người Mỹ, đã nói trong quyển Common Sense cực kỳ nổi tiếng của ông:

“Điều mà chúng ta dễ dàng đạt được thì thường không đáng quý. Những thứ có giá trị luôn rất đắt đỏ. Mọi thứ trên đời đều có giá của nó.”

Đây là cách nói khác để diễn tả điều này:

“Nếu việc này mà dễ dàng thì mọi người đã làm rồi.”

2. Những người thành công không có ý nghĩ mong đợi hoặc kỳ vọng rằng sẽ chỉ có những điều tốt đẹp xảy đến với họ. Họ luôn sẵn sàng chiến đấu trên mỗi bước đi trong chặng đường tiến triển của mình.

3. Những người thành công tập trung vào giá trị mà họ có thể đạt được do sự nỗ lực của họ. Billy dường như nghĩ rằng cả thế giới đang chờ đợi xem bộ phim hài của cậu ấy. Những người thành công nhận ra rằng họ phải luôn cố hết sức mình để làm tăng thêm giá trị đối với những người hâm mộ, các khách hàng, các ông chủ, các cổ đông hoặc các nhà đầu tư của mình.

“À, tôi cũng thích Chris Rock
nữa. Một anh chàng rất
hài hước và nổi tiếng thật
nhanh chóng.”

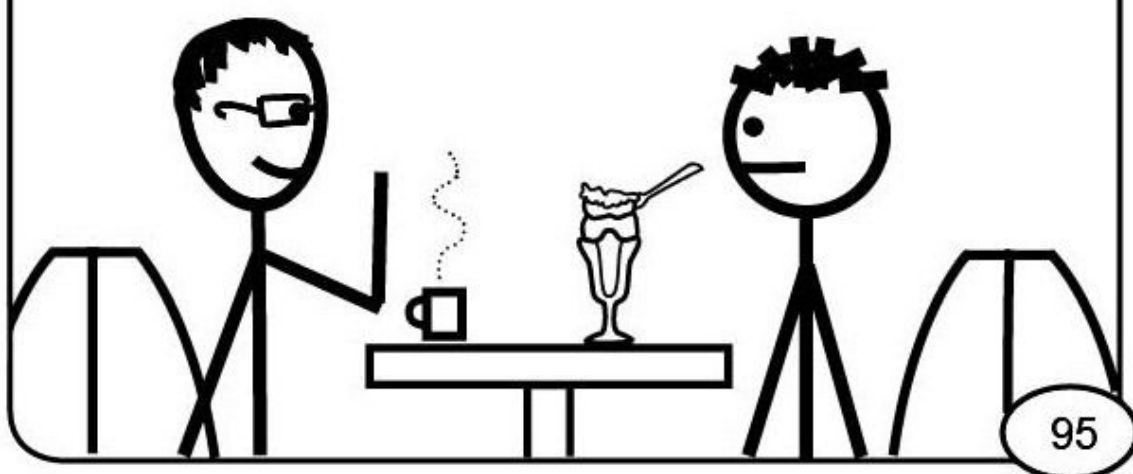
“Vâng, rất hài hước
và là một tài năng
thật sự khi nghĩ về
đôi bàn chân của
anh ta... Thật buồn
cười, và đó là một tài
năng thiên phú đấy.”

“Cậu biết không, Billy, có thể mọi việc không như những gì mình thấy đâu. Tôi đã tình cờ biết được đôi điều về Chris Rock đấy.”

“Chris Rock là một diễn viên hài xuất sắc. Nhưng cậu nghĩ rằng anh ta chỉ cần bước ra sân khấu đã khiến cho mọi người cười do tài năng bẩm sinh của anh ta là không chính xác. Thật ra, hãy để tôi đọc cho cậu nghe một bài báo viết về anh ta nhé.”

“Tôi là nhà ảo
thuật nghiệp
dư mà. Tôi chỉ
cần kéo bài
báo từ trong tai
cậu ra thôi.”

“Thánh thần ời!
Làm sao anh làm
được như thế
chứ?”

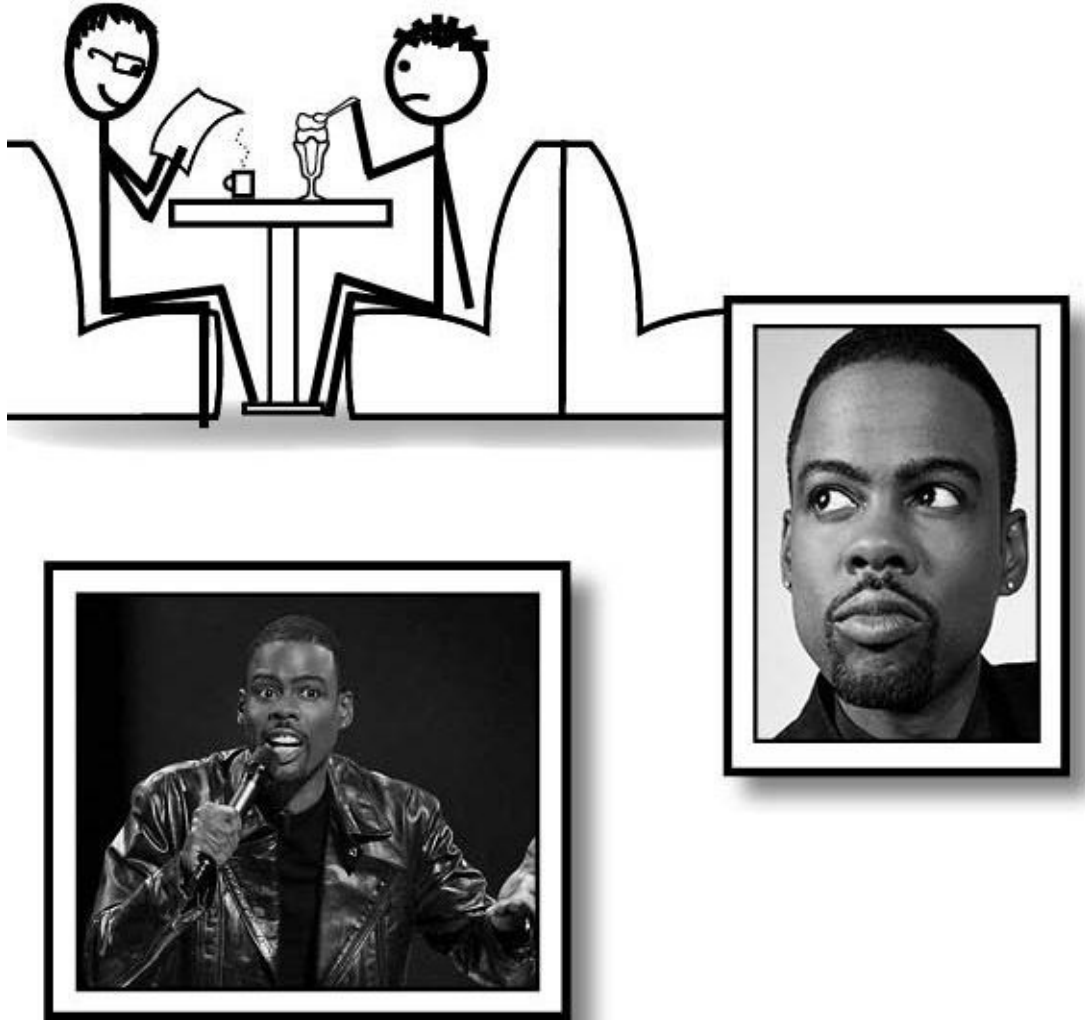

Dưới đây là đoạn trích từ một bài báo viết về sự chuẩn bị của Chris Rock trước khi anh ra trình diễn:

“Trong nhiều tháng, Rock phải liên tục ráp nối các tình tiết từ vai diễn của anh tại các câu lạc bộ... Hài hước từng chút một, anh đã dựng lên một kịch bản dài hai giờ có thể gây ra những tràng cười vỡ bụng trong mỗi phút... qua các buổi diễn ở The Street Factory, New Jersey. Và ông chủ nơi đó đã nói rằng: “Khi anh ta bước ra khỏi nơi đây, anh ta lại suy nghĩ đến kịch bản của mình, và cứ thế, cứ cắt tỉa, cho đến buổi diễn sau cùng. Bạn sẽ không thể tin được anh ta đã ráp nối những gì lại với nhau đâu.”

New York Times,

December 2007, David Carr

“Billy, tôi cần phải nhấn mạnh một điều rất quan trọng với cậu: những gì như là tài năng thiên phú, không cần phải nỗ lực đều là kết quả của những giờ làm việc vất vả, thực hành và lặp đi lặp lại. Hãy để tôi kể cho cậu nghe về hai nhà biểu diễn tuyệt vời khác... và những gì mà tôi học hỏi được từ họ nhé.”

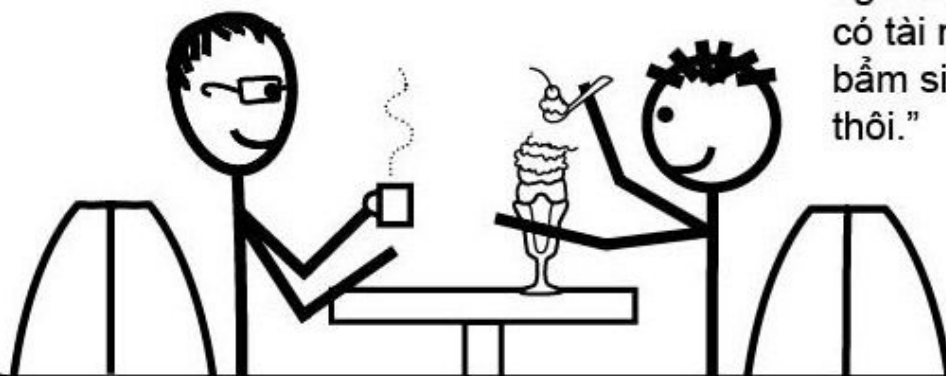
“Bạn có bao giờ
nghe nói về Penn
và Teller chưa?”

“Những nhà ảo thuật
phải không?”

“Vâng, những nhà ảo thuật... à tôi luôn có hứng thú với ảo thuật đấy. Khi Penn và Teller mới bắt đầu sự nghiệp của họ, tôi có đến xem họ biểu diễn trong một nhà hát nhỏ ở New York. Màn ảo thuật của họ không chỉ ngoạn mục mà Penn Gillette còn là một diễn viên hài xuất sắc nữa... Anh ta cứ diễn tùy hứng. Bước ra khỏi nhà hát, tôi đã nhận xét với vợ tôi rằng Penn có một khả năng đặc biệt là nghĩ ra những điều buồn cười.”

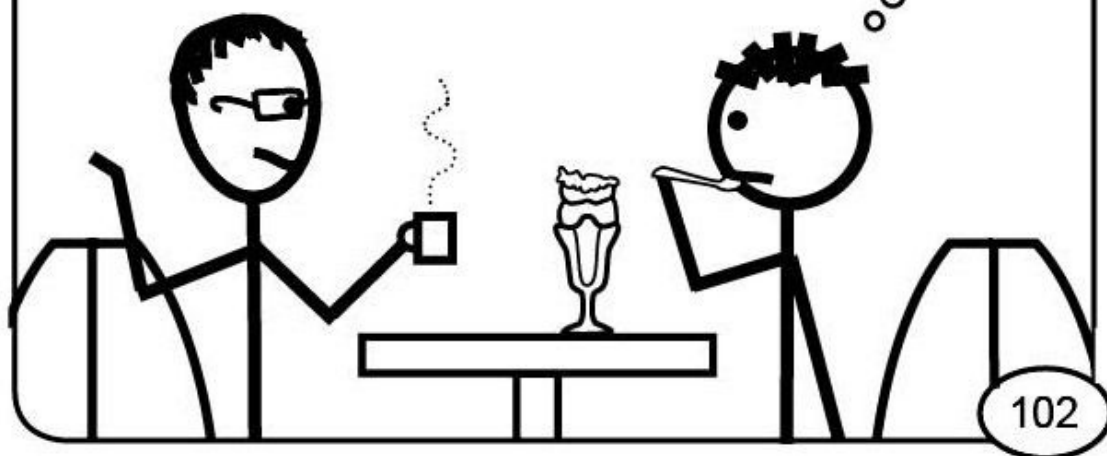
“Xem nào, anh đang nói đúng ý tôi đấy..., có người chỉ có tài năng bẩm sinh thôi.”

“Đừng vội như thế, Billy. Nghe này, khoảng hai tuần sau, tôi trở lại xem họ diễn và tôi sững sốt thấy rằng những điều hài hước tung hứng của Penn trong buổi diễn lần hai **giống y như** trong lần diễn đầu tiên... Nói cách khác là mọi thứ đều có kịch bản và đã được luyện tập trước.”

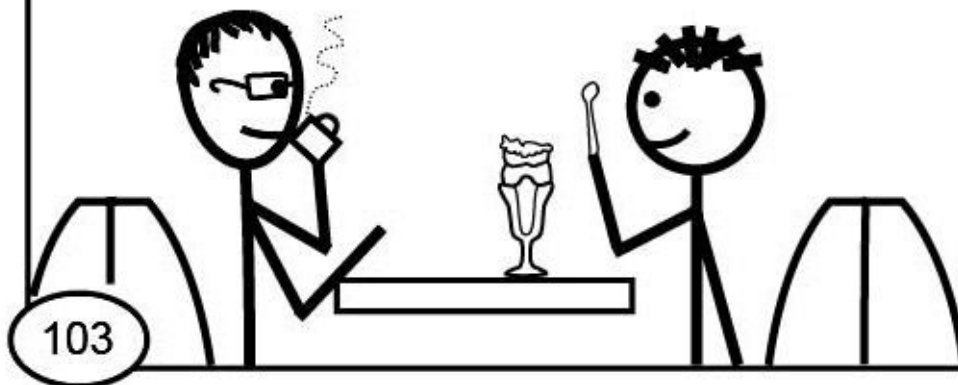
... Ôi, lại nữa rồi
“tài năng, nhảm
lẫn.”...

“Tôi không có ý kiến gì về Penn cả, Billy. Anh ta là một nhà ảo thuật xuất sắc và là một diễn viên hài đại tài ... nhưng mỗi lời nói trên sân khấu đều đã được chuẩn bị kỹ lưỡng và ghi nhớ cẩn thận. Điều mà tôi cho là tài năng diễn ngẫu hứng thực sự là sự chuẩn bị và luyện tập đấy.”

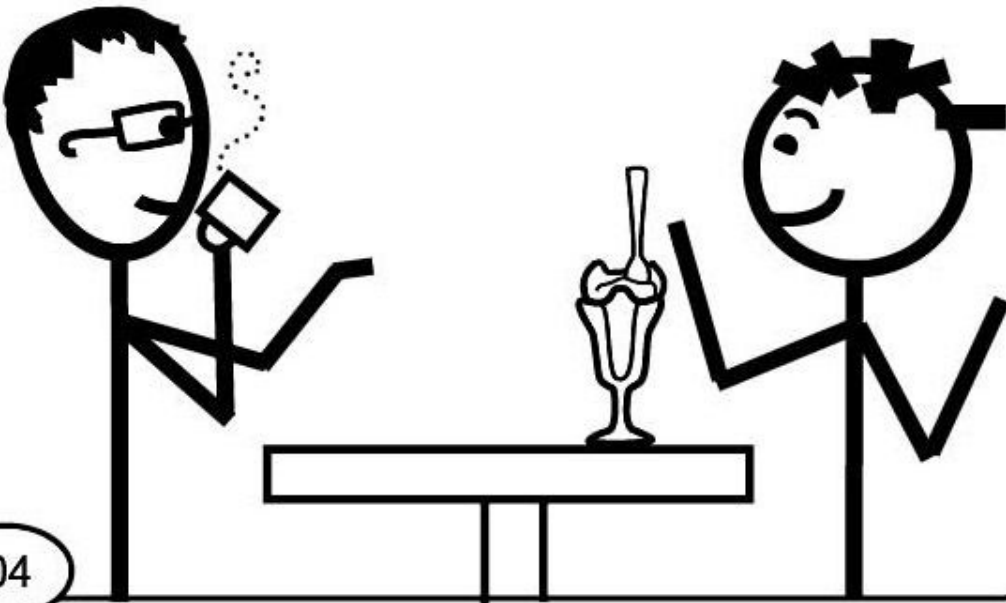
“Cho hỏi một câu được không?”

103

“Vì anh quen biết nhiều người, anh có thể xin cho tôi diễn thử trong chương trình *The Tonight Show* được không?”

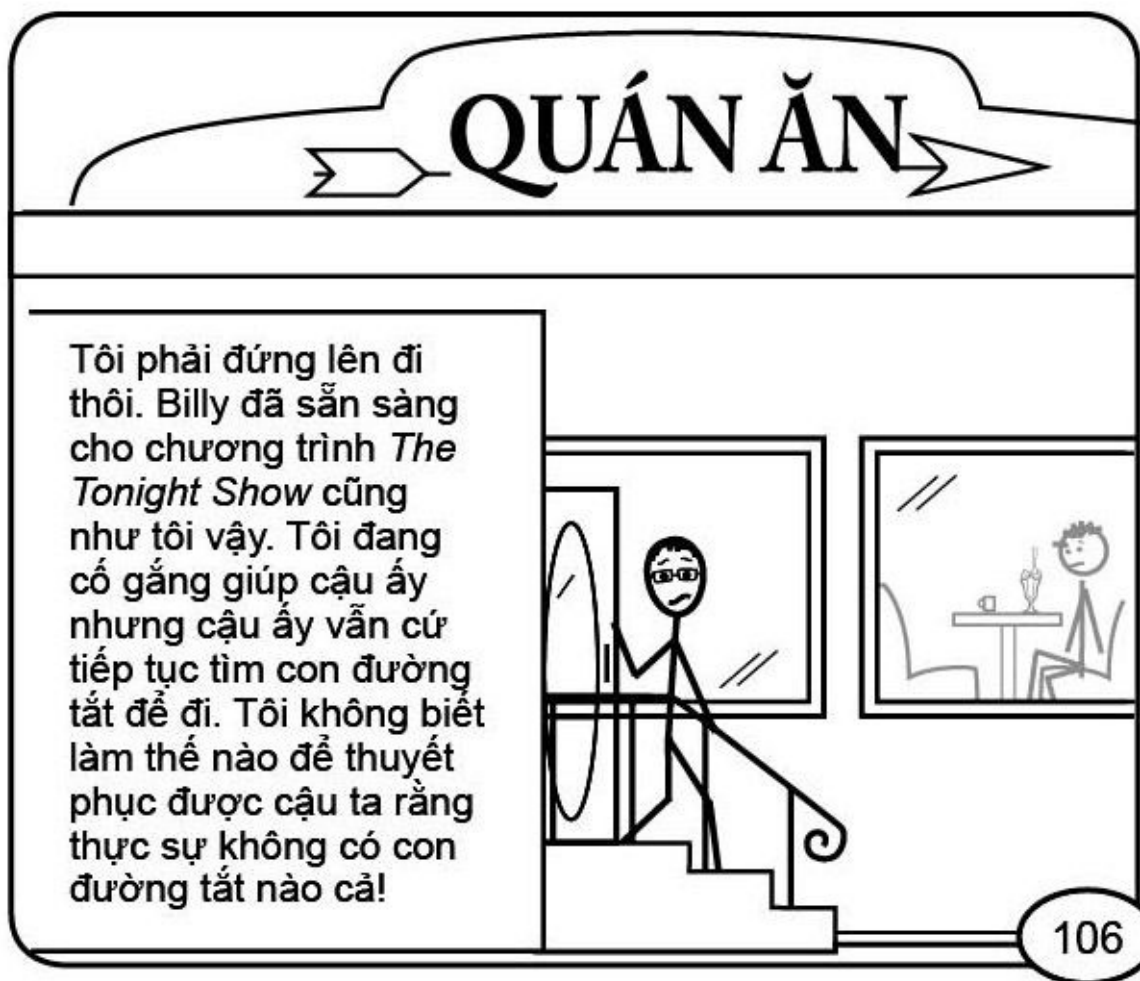
“Được thôi.”

“Tôi phải đi ngay
đây, Billy.”

...Anh ta đang có
chuyện chết tiệt gì
thế??...

Billy cứ đinh ninh rằng cậu ấy có tài năng thiên bẩm diễn hài. Và, có lẽ cậu ta có đấy. Nhưng có năng khiếu cũng chưa đủ để đạt được thành công thực sự. Thật ra, năng khiếu chỉ được liệt vào hàng thứ 4 hay thứ 5 trong danh sách của tôi về những điều kiện tiên quyết dẫn đến sự thành công ... sau sự quyết tâm, lòng can đảm, sự kiên trì và nhẫn nại.

Những người thành công hiểu rằng chỉ với năng khiếu bạn cũng không tiến được tới đâu cả. Những người thành công là những người làm việc rất chăm chỉ. Cho dù họ nghĩ rằng họ có thể có năng khiếu hoặc tài năng đặc biệt nào đó, họ cũng sẽ không chỉ dựa vào điều đó để đi đến đích. Họ hiểu rằng con đường dẫn đến thành công là con đường phải có mục tiêu rõ ràng, phải lao động cật lực, và thật kiên trì.

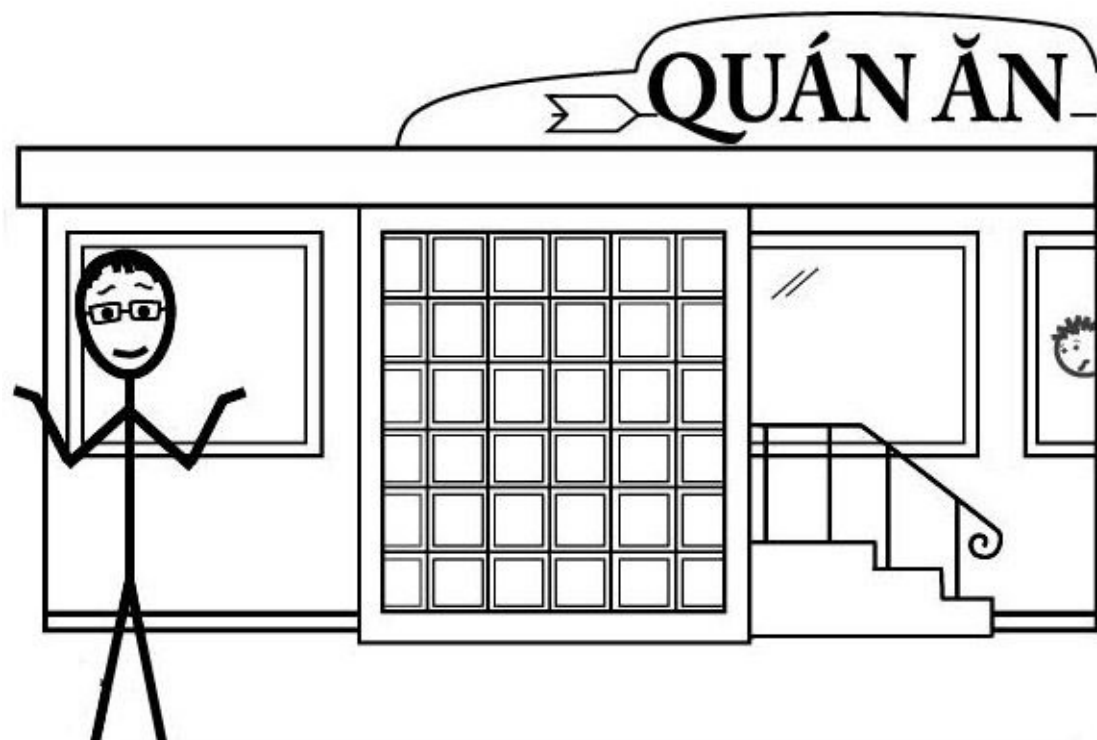
Dường như đã đến lúc thích hợp giới thiệu cho các bạn biết về ba quyển sách vừa được xuất bản – cả ba đều được viết rất hay, rất súc tích và mang lại

sự giải trí bổ ích:

Outliers: The Story of Success , Malcolm Gladwell

Talent is Overrated, Geoff Colvin

The Talent Code: Greatness Isn't Born. It's Grown,
Daniel Coyne

Ba quyển sách này có nội dung liên quan với nhau một cách tuyệt vời khi phân tích về vai trò của tài năng thiên phú, bẩm sinh đối với sự thành công của một người. Cả ba quyển đều đi đến kết luận giống nhau:

Dường như tài năng luôn là kết quả của nhiều năm làm việc chăm chỉ. Đường như sự dễ dàng và xuất sắc trong việc thực hiện nhiệm vụ, luôn là kết quả của những năm tháng luyện tập, thực hành và cả thất vọng.

Để tôi nói cho bạn biết chút ít về mỗi quyển sách này nhé.

Trong **Outliers** , tác giả Malcolm Gladwell kết luận rằng sự thành công là kết quả của một phần nhỏ khả năng bẩm sinh và phần lớn hơn nhiều là do môi trường, do sự làm việc cật lực, hay thậm chí do biết cách sắp xếp thời gian có

hiệu quả.

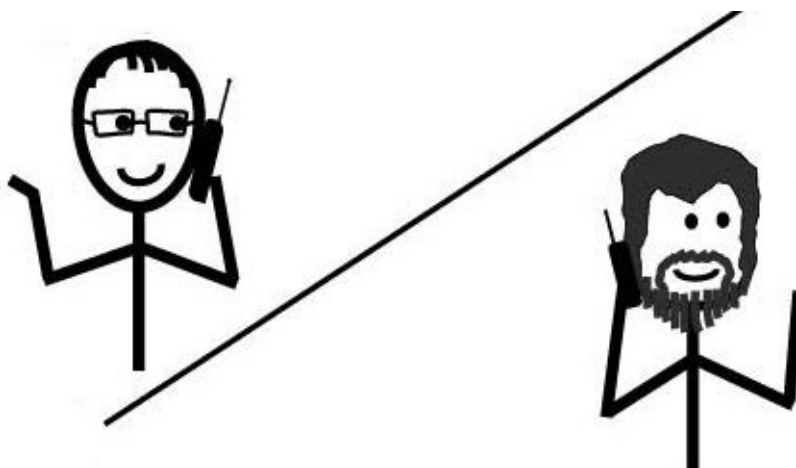
Gladwell tham khảo tài liệu nghiên cứu mà nhà tâm lý học K. Anders Ericsson đã thực hiện ở trường dành cho các nhạc sĩ ưu tú trẻ tuổi:

“Ông và các đồng nghiệp của ông không thể tìm thấy nhạc sĩ có tài năng thiên phú nào lại dễ dàng nổi bật mà không cần nỗ lực luyện tập như các bạn đồng trang lứa. Họ cũng không thể tìm thấy bất kỳ học sinh “học gạo” nào - những em học tập chăm chỉ hơn những người khác - lại không thể đột nhập vào hàng ngũ đứng đầu ... điều giúp phân biệt một nghệ sĩ biểu diễn này với một nghệ sĩ biểu diễn khác là cách thức làm việc chăm chỉ của họ. Thế thôi. Và hơn nữa, những người đứng hàng đầu không chỉ làm việc chăm chỉ hơn mà thậm chí còn làm cật lực hơn bất kỳ người nào khác. Họ phải làm việc rất, rất cật lực.”

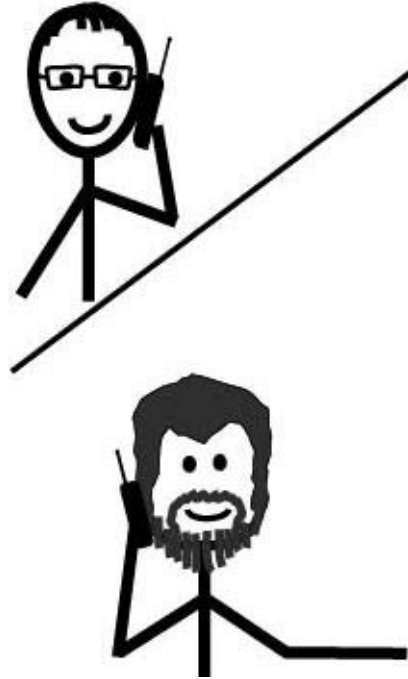
Tôi là người rất hâm mộ Giáo sư Ericsson. Cách đây hai năm, khi đang đọc quyển sách viết về cuộc nghiên cứu của ông, tôi đã nhắc điện thoại gọi cho ông.

“Xin chào, giáo sư. Tôi là Jim Randel và tôi đang viết một quyển sách bàn về sự thành công. Tôi tự hỏi không biết liệu ông có sẵn lòng thảo luận về quan điểm này cùng tôi không?”

“Chắc chắn rồi, Jim. Tôi rất vui được làm điều đó đấy.”

“Cám ơn Giáo sư. Câu hỏi của tôi là ông cảm thấy tài năng di truyền, thiên bẩm đóng vai trò gì trong sự thành công của một người?”

“Jim, công trình nghiên cứu của tôi cho thấy rằng sự tinh thông về kỹ năng cụ thể nào đó của một người – điều mà sau cùng dẫn đến thành công trong lĩnh vực đã chọn – thì chỉ một phần nhỏ nhờ vào di truyền và phần lớn hơn nhiều nhờ vào sự luyện tập từ năm này sang năm khác, sự lặp đi lặp lại và cải tiến không ngừng để hoàn thiện hơn. Thật ra, chúng tôi tin rằng một người không bao giờ có thể thực sự nắm vững một kỹ năng nếu người đó không đầu tư ít nhất 10.000 giờ tập luyện.”

10.000 GIỜ!! Thánh thần ơi!!

Tuy nhiên, tôi cần bạn nhớ cho rằng Giáo sư Ericsson đã sử dụng con số đó làm cơ sở cho sự phát triển TÀI NĂNG XUẤT CHÚNG CẤP ĐỘ THẾ GIỚI.

Rất ít người trong chúng ta muốn đạt được thành tích đó. Hầu hết chúng ta chỉ muốn làm người giỏi nhất trong khả năng của chúng ta mà

thôi.

Điều “rút ra” được từ nghiên cứu của Ericsson là hầu hết những người thành đạt xuất sắc, những người giỏi nhất trong số những người giỏi nhất, đạt đến đỉnh cao này không phải chỉ nhờ vào món quà trời ban tặng, mà là vì họ đã bỏ ra hàng giờ, hàng giờ tập luyện và chuẩn bị, để rồi cuối cùng họ thể hiện nó một cách dễ dàng, tự nhiên và xuất sắc.”

Trong *Outliers*, Gladwell đã nghiên cứu các vận động viên thể thao – lĩnh vực mà nhiều người tin rằng món quà thiên phú về thể chất là điều then chốt của sự thành công.

Gladwell muốn tìm hiểu đến tận cùng xem những yếu tố nào dẫn đến thành công trong môn thể thao thực sự cần về thể lực là khúc côn cầu. Vì vậy, ông đã đi đến quốc gia nơi có nhiều ngôi sao lớn được sinh ra và lớn lên: Canada.

Gladwell đã đi sâu nghiên cứu và bạn sẽ không bao giờ đoán ra được ông đã khám phá những gì:

Gladwell phát hiện ra rằng sự thành công của các vận động viên khúc côn cầu ở Canada có thể phần lớn là do KHI NÀO họ được sinh ra hơn là do những đặc điểm về thể chất GÌ mà họ sẵn có khi được sinh ra!!

Nghiên cứu của ông bật lên một thực tế đáng ngạc nhiên:

Cho thấy rằng sự thành công của các vận động viên khúc côn cầu người Canada có tương quan trực tiếp với tháng trong năm mà họ được sinh ra.

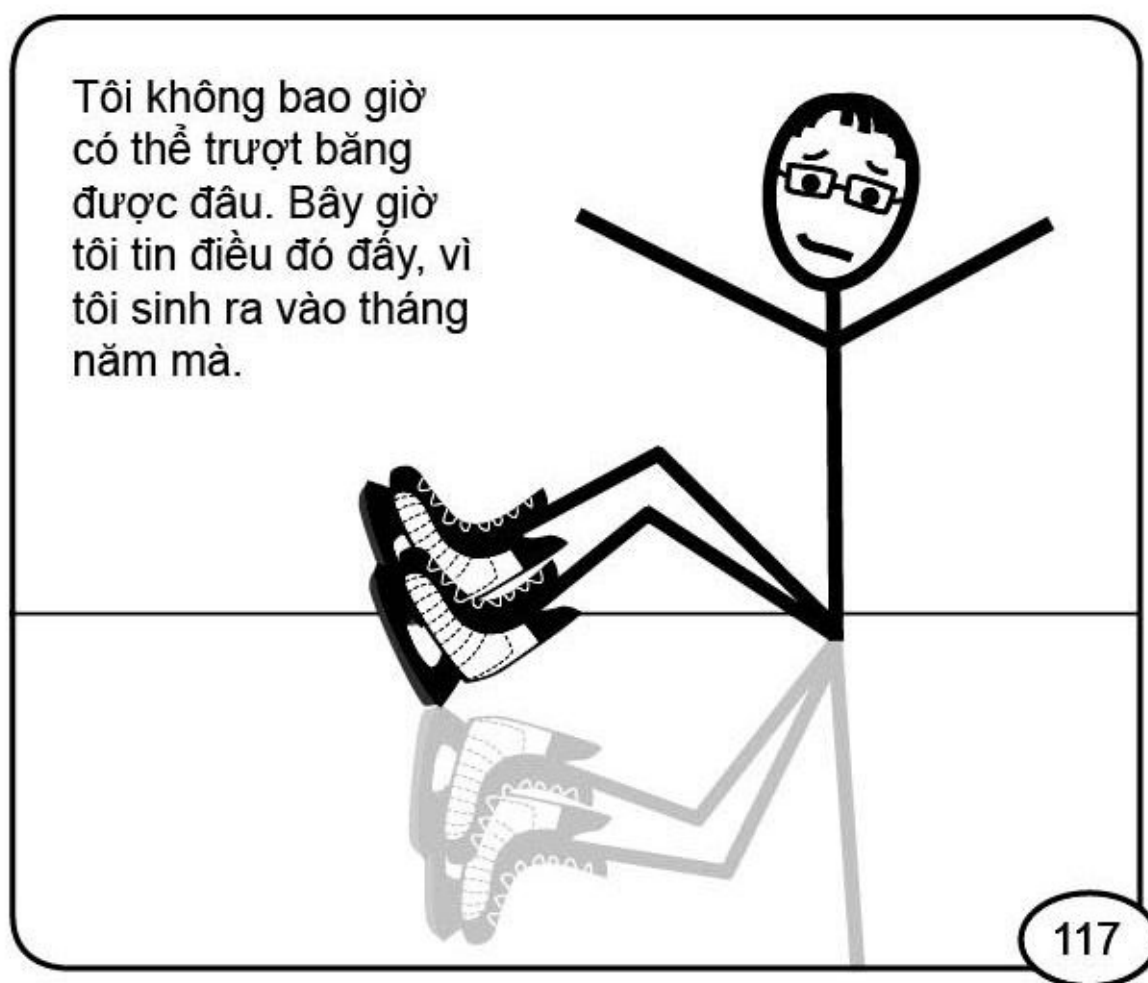
ĐIỀU NÀY NÓI LÊN CÁI GÌ???

Gladwell đã tiến hành phân tích các vận động viên khúc côn cầu hàng đầu người Canada. Những chàng thanh niên này đã là ngôi sao nổi bật trong thời gian học trung học hay đại học, và / hoặc trong Liên đoàn Khúc côn cầu Quốc gia.

Và ông khám phá ra rằng những thanh niên thành công nhất **thường là những người được sinh ra vào quý đầu tiên của năm.**

Thực ra, tháng có nhiều vận động viên vĩ đại sinh ra là tháng giêng. Vậy tháng kế tiếp có nhiều vận động viên ngôi sao sinh ra là tháng mấy? Tháng hai. Và, kể đó thì... Bạn có thể đoán được rồi, là tháng ba đấy.

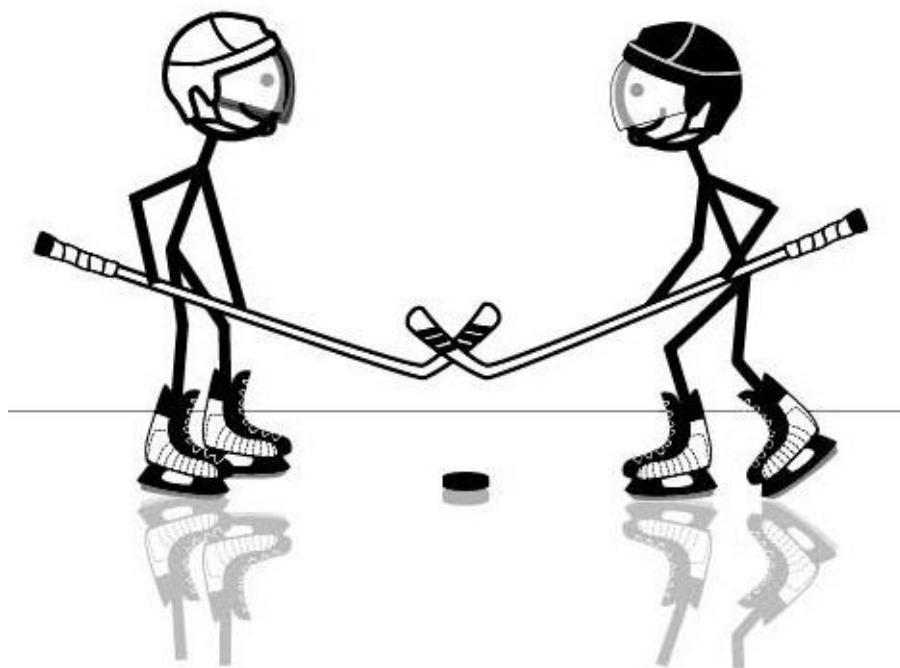
Tôi không bao giờ có thể trượt băng được đâu. Bây giờ tôi tin điều đó đấy, vì tôi sinh ra vào tháng năm mà.

Gladwell biết rằng đội khúc côn cầu trẻ ở Canada gắn với niên lịch (tổ

chức thi đấu quanh năm) sao cho tất cả những đứa bé sinh ra vào một năm nào đó sẽ chơi cùng nhau.

Gladwell nhận ra rằng với những đứa bé – chẳng hạn, bắt đầu lên 6 - vấn đề về tháng tuổi có thể mang đến sự khác biệt lớn về kích thước cơ thể và sức mạnh. Điều đang xảy ra ở Canada là những bé trai 6 tuổi to lớn hơn và mạnh mẽ hơn sẽ nhận được sự chú ý nhiều hơn, được huấn luyện nhiều hơn và được cho thời gian chơi nhiều hơn. Kết quả là, những cậu bé 6 tuổi này sẽ ngày càng to lớn và mạnh mẽ hơn - đơn giản chỉ vì chúng được sinh ra sớm hơn vào năm đó. Và rồi chúng TRỞ THÀNH các vận động viên khúc côn cầu giỏi nhất DO chúng đã nhận được sự huấn luyện ngày một tăng... chứ không do di truyền.

CHÚ Ý: Nếu một cậu bé được sinh ra quá ngày 31 tháng 12 một ít thì sẽ được tính là nó sinh ra vào ngày 01 tháng 1 thay vì ngày 31 tháng 12. Nó sẽ phải thi đấu với đối thủ được sinh ra sau nó 12 tháng. Hẳn nhiên là nó to lớn hơn, mạnh mẽ hơn, và kết quả là nó nhận được sự chú ý nhiều hơn, được huấn luyện nhiều hơn... có thể điều này sẽ khiến nó trở thành vận động viên khúc côn cầu nổi tiếng.

TÔI TÌM THÔNG TIN VỀ VẬN ĐỘNG VIÊN

***KHÚC CÔN CẦU ƯA THÍCH CỦA TÔI
TRÊN MẠNG CHỈ ĐỂ VUI THÔI...***

WAYNE GRETZKY NGƯỜI CANADA

NGÀY THÁNG NĂM SINH: 26/1/1961

Gladwell muốn kiểm tra lý thuyết của mình ở những nơi khác trên thế giới, vì thế, ông đã tiến hành nghiên cứu các đội bóng đá châu Âu. Cũng giống như đội khúc côn cầu thanh thiếu niên Canada, các chương trình thi đấu cũng được tổ chức quanh năm.

Ví dụ như sau, Gladwell có được danh sách Đội bóng đá thiếu niên Quốc gia Séc năm 2007 đoạt cúp vô địch (thiếu niên) thế giới.

Có 21 vận động viên siêu sao trong đội này. Bạn có đoán ra bao nhiêu người được sinh ra trong ba tháng đầu tiên của năm không?

- A) 10 (47%)
- B) 12 (57%)
- C) 14 (67%)
- D) 16 (77%)

Vâng, D là câu trả lời đúng! 77% hay 16 trong 21 thành viên của đội được sinh ra trong ba tháng đầu tiên của năm đấy!!

“Càng xem xét kỹ sự nghiệp của những người có năng khiếu, các nhà tâm lý học càng nhận thấy vai trò bé nhỏ của tài năng bẩm sinh...”

Outliers, Malcolm Gladwell

Trong quyển sách nghiên cứu nổi tiếng của Geoff Colvin, **Talent is Overrated** (Tài năng được đánh giá quá cao), ông đã đưa ra những kết luận giống với những kết luận của Malcolm Gladwell: rằng thành công trong sự nỗ lực đặc biệt thường là kết quả của nhiều năm phát triển và rèn luyện... chứ không do tài năng hay năng khiếu nào.

“Công trình nghiên cứu không ủng hộ quan điểm cho rằng các khả năng thiên phú - khác biệt với các khả năng được phát triển – là điều cần thiết để đạt được thành tựu vượt bậc... (Những phát hiện về thành tựu) rõ ràng bác bỏ quan điểm “bạn có tài hay không”. Nó chứng minh rằng không có khái niệm tài năng đóng vai trò gì đó trong việc đạt thành tựu to lớn.”

Colvin không tin rằng ngay cả sự khôn khéo, thông minh là yếu tố chặn chặn dự báo thành công.

“Trong nhiều lĩnh vực, gồm cả lĩnh vực kinh doanh, mối liên kết giữa trí thông minh và khả năng đặc biệt rất là yếu ớt và trong một số trường hợp nó không hề tồn tại.

Warren Buffet gần đây đã phát biểu điều giống như thế:

“Nếu bạn có chỉ số IQ là 150 thì tốt cho bạn thật đấy. Nhưng, tôi đề nghị bạn nên bán đi khoảng 30 điểm vì bạn không cần phải thông minh đến thế đâu.”

Colvin đưa ra một quan điểm khác liên quan đến việc đạt được sự xuất sắc

trong hoạt động.

Cho rằng điều then chốt dẫn đến thành công và sự tinh thông một kỹ năng đặc biệt là cần phải tập luyện và lặp lại nhiều lần, Colvin đã đưa ra các câu hỏi: *“Tập luyện cái gì... tập luyện gì cũng được phải không?”*

Và câu trả lời là KHÔNG. Sự xuất sắc không xuất phát từ bất kỳ sự luyện tập nào. Sự xuất sắc xuất phát từ việc “tập luyện có mục đích” – là quá trình phân tích và xác định những gì bạn không giỏi - và rèn luyện nó.

Nói cách khác, để phát triển sự xuất sắc thực sự, bạn cần phải rèn luyện mọi khía cạnh theo năng khiếu hiện có của bạn – đó chính là điều mà bạn cần cố gắng.

Như huấn luyện viên John Wooden (huấn luyện viên bóng rổ nổi tiếng) đã nói:

“Luyện tập không làm cho hoàn hảo..., luyện tập hoàn hảo mới mang đến sự hoàn hảo.”

Quan điểm của huấn luyện viên Wooden cũng giống như quan điểm của Geoff Colvin: để được tài giỏi, bạn cần phải rèn luyện những kỹ năng mà bạn thật sự chưa được giỏi.

Quyển sách của Geoff Colvin thực sự khiến tôi phải suy nghĩ khi ông kể lại câu chuyện đáng kinh ngạc về gia đình Polgar.

Laszlo Polgar, nhà tâm lý học sống ở Hungary trong những thập niên 1960, tin rằng tài năng được rèn luyện mà có chứ không phải do được sinh ra. Và ông quyết định chứng minh điều này bằng một cuộc thử nghiệm.

Laszlo quyết định tạo lập ra một gia đình mà trong đó ông sẽ là cha và ông quảng cáo tìm một người vợ. Họ sẽ sinh con và nuôi dạy để các con của họ trở thành những nhà vô địch trong các lĩnh vực mà cả ông và vợ ông đều không có chút năng khiếu nào.

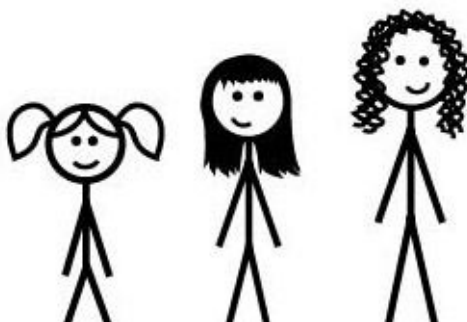
Người Hungary rất thích chơi cờ. Và có rất nhiều tay chơi cờ xuất sắc người Hungary. Những người này đạt được tiếng tăm lẫy lừng trong làng cờ thế giới với tài năng tuyệt vời trong trò chơi này.

Tất cả những tài năng lớn đều được cho là có trí thông minh vượt bậc, có đầu óc nhạy bén, có năng khiếu đặc biệt đoán trước các nước cờ và có khả năng tập trung hiếm thấy trong thời gian dài dưới áp lực.

Laszlo tìm được vợ.

Một giáo viên tên là Klara đã trả lời mẫu quảng cáo của Laszlo và đồng ý với các điều khoản thử nghiệm của ông: họ sẽ có con và vì cả Laszlo cũng như Klara, không ai là người chơi cờ có tiếng, nên họ chọn môn đấu cờ là môn thể thao mà họ sẽ cố gắng tạo ra những nhà vô địch.

Mọi thứ trở nên thú vị hơn khi Klara sinh ra ba cô con gái. Ý tôi muốn nói là mọi người đều biết rằng phụ nữ ít có tố chất để trở thành những tài năng lớn.

Laszlo và Klara dạy học cho ba con gái của họ tại nhà, gồm cả việc đào tạo chuyên sâu môn cờ vua. Chẳng bao lâu sau, các cô gái bắt đầu tham gia vào các cuộc thi.

Cô con gái đầu của họ đã trở thành nhà vô địch nữ đầu tiên từ trước đến nay.

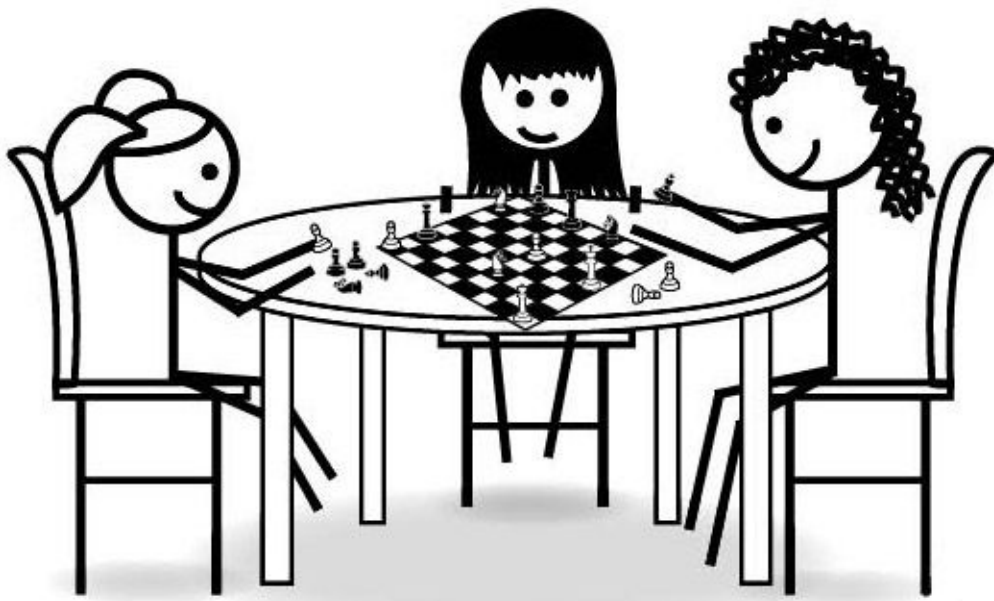
Cô con gái thứ hai của họ đã trở thành nhà vô địch trẻ tuổi nhất từ trước đến nay – TÍNH CHO CẢ NAM LÃN NỮ – thậm chí còn nhỏ tuổi hơn so với thần đồng nam của Mỹ, Bobby Fischer.

Cô con gái thứ ba của họ hiện đang ở vị trí số 1 trong bảng xếp hạng các nữ kiện tướng cờ vua trên thế giới.

“Không có lý do gì cho rằng Laszlo hay Klara đã truyền khả năng chơi cờ

bẩm sinh cho ba cô con gái của họ; Laszlo chỉ là một tay chơi cờ tầm thường và Klara đã chứng tỏ không có chút khả năng chơi cờ nào. Câu chuyện về gia đình Polgars đã minh chứng cho các nguyên tắc tập luyện có mục đích là như thế nào khi muốn đạt đến trình độ cao và khi muốn đạt được thành tựu vượt bậc.”

Talent is Overrated

Tôi bị thu hút bởi câu chuyện về các cô gái nhỏ của gia đình Polgar. Laszlo và Klara muốn minh chứng một điều, và họ đã làm thế.

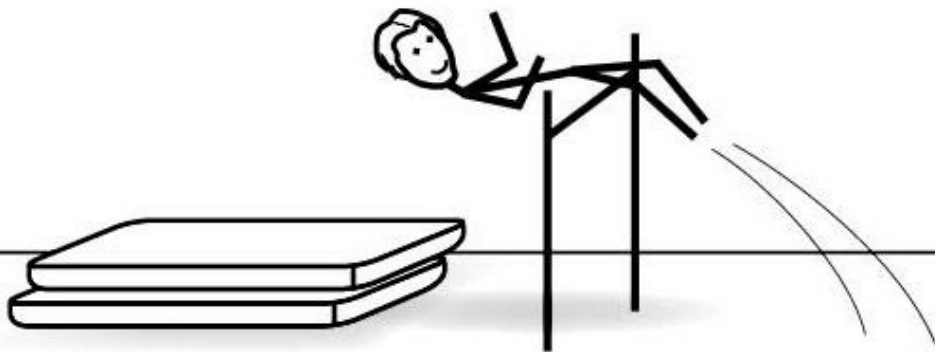
Trong khi đọc câu chuyện này, tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu Laszlo và Klara quyết định cố gắng dạy cho các cô con gái của họ trở thành những vận động viên xuất sắc. Tôi tự hỏi liệu các cô con gái gia đình Polgar có thể trở nên xuất sắc hay không, ví dụ như môn điền kinh chẳng hạn – môn thể thao mà sự thành công dường như phải được gắn liền với khả năng chạy nhảy bẩm sinh.

Vì vậy, tôi nhắc điện thoại lên và gọi một người bạn lâu năm của tôi, Dwight Stones - một trong những nhà vô địch nhảy cao vĩ đại nhất nước Mỹ.

Dwight đã bốn lần đoạt giải Olympic và mười lần nắm giữ kỷ lục thế giới.
Anh ta có thân hình cao gầy.

“Dwight, tôi đang viết một quyển sách về tài năng ...Tôi nghĩ rằng thành công của anh khi là một vận động viên nhảy cao ắt hẳn có liên quan đến một loại đặc tính cơ thể độc nhất nào đó chứ.”

“Thôi đi nào, Jimbo, tôi không muốn làm hỏng quyển sách của anh đâu nhưng tôi không đồng ý thế.”

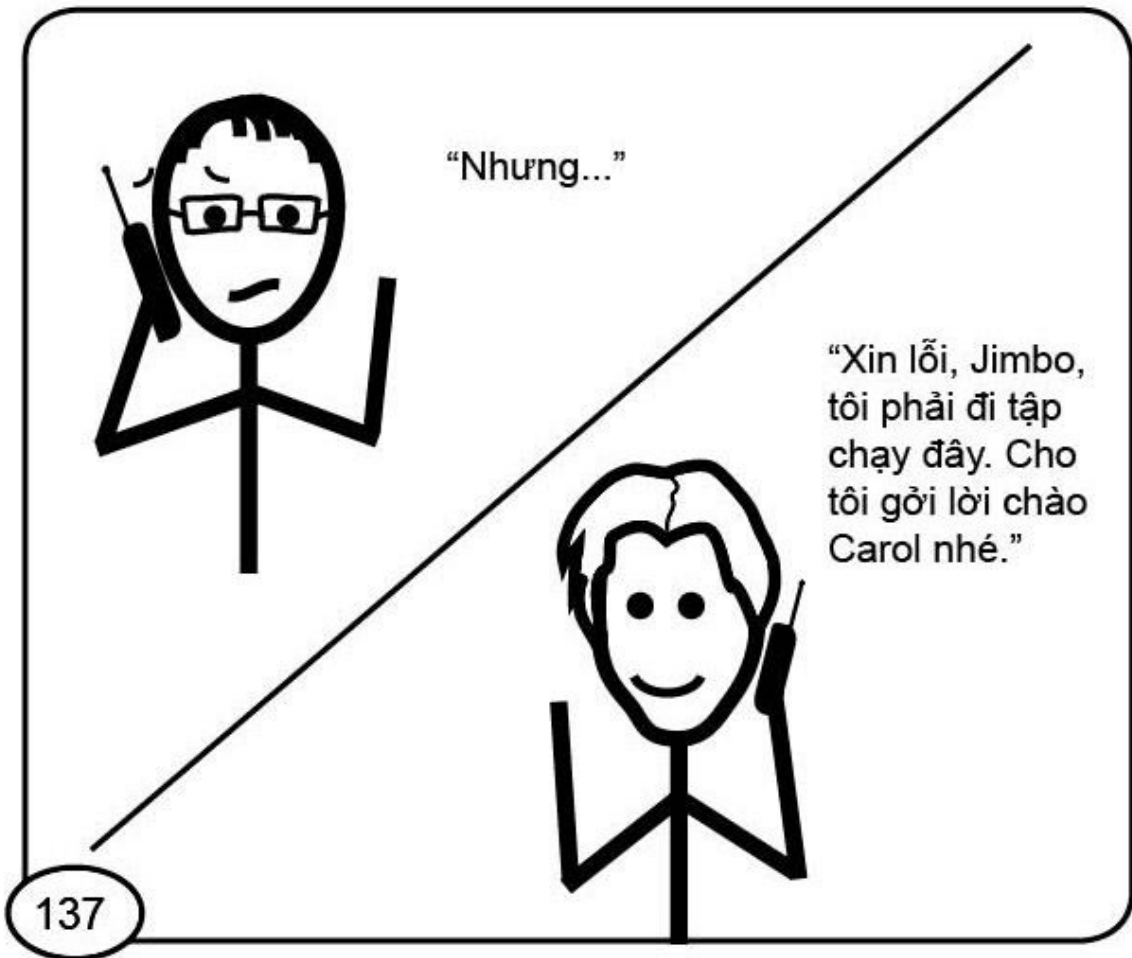
“Vâng, tôi cao đấy, nhưng điều đó không hề giúp ích được gì... Này nhé, anh cũng biết rằng có nhiều vận động viên nhảy cao đoạt huy chương vàng Olympic tại Athens Games năm 2004 chỉ cao 1m52 phải không nào? Và, nhìn theo nhiều khía cạnh, thể chất của tôi không phù hợp với môn nhảy cao. Tôi không chạy nhanh một cách đặc biệt và do bàn chân của tôi quá nhỏ so với thân hình nên tôi không thể làm động tác đứng thẳng và bật người lên như các vận động viên khác.”

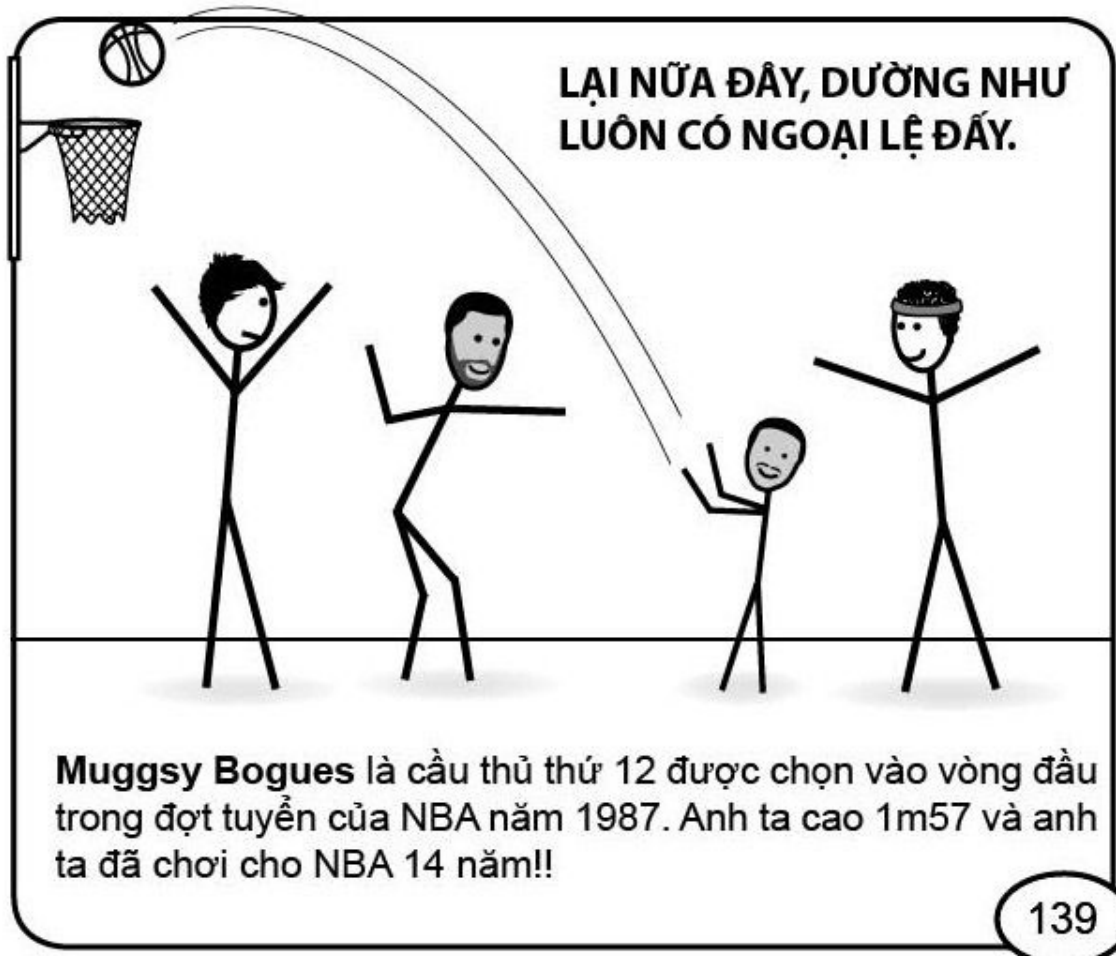
“Nhưng...”

“Jimbo, nếu bảo tôi chỉ ra lý do dẫn đến thành công của mình thì điều đó chính là tôi đã phải rèn luyện rất khổ nhọc về kỹ thuật... bỏ ra hàng giờ để phân tích chính xác động tác nào cần thiết giúp nhảy được thật cao và sau đó luyện tập các động tác đó từ sáng sớm đến tối mịt.”

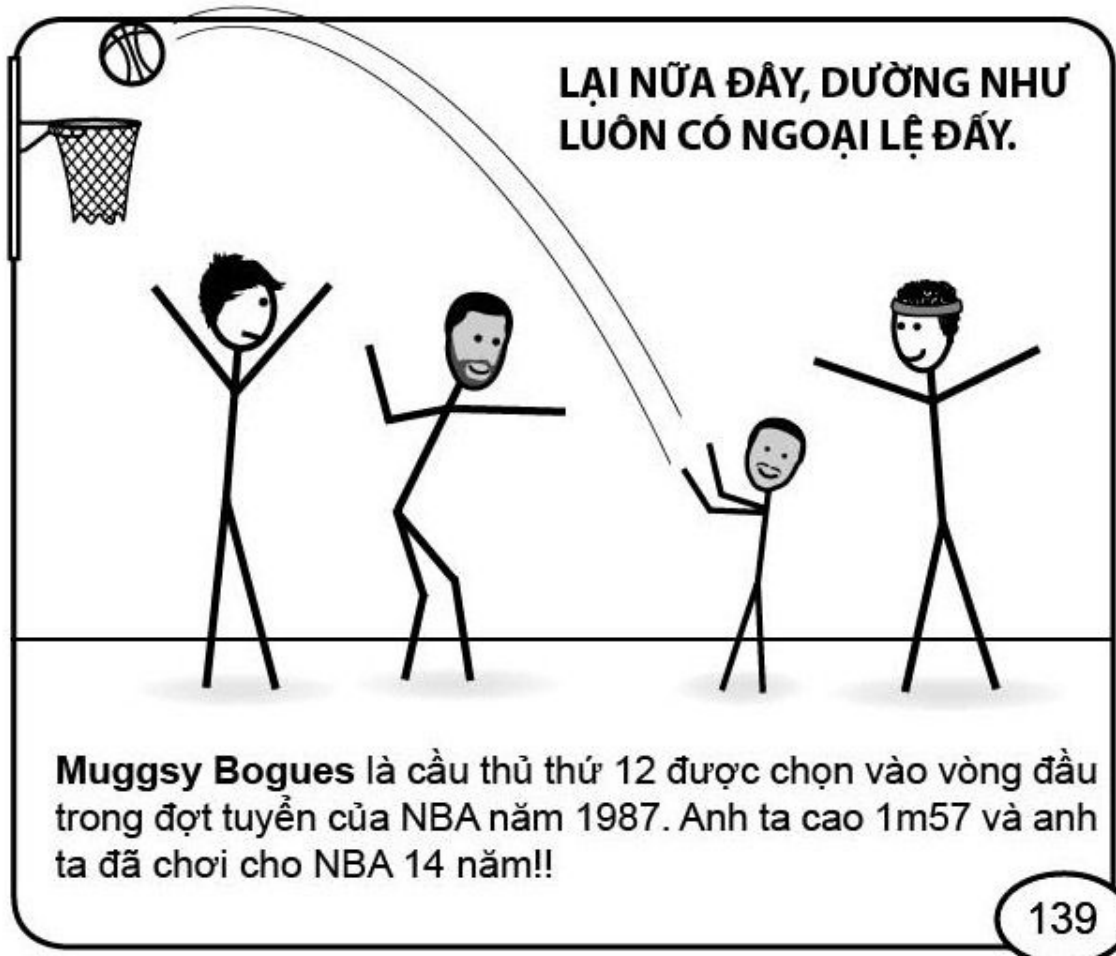

Dwight nói rằng chiều cao của anh ta không hề giúp ích được gì. Dĩ nhiên, có một vài môn thể thao cần có những đặc điểm thể chất đặc biệt, như môn bóng rổ chẳng hạn. Chắc chắn là không ai chơi thành công môn bóng rổ mà lại không cao lắm.

LẠI NỮA ĐÂY, DƯỜNG NHƯ
LUÔN CÓ NGOẠI LỆ ĐÂY.

Muggsy Bogues là cầu thủ thứ 12 được chọn vào vòng đầu trong đợt tuyển của NBA năm 1987. Anh ta cao 1m57 và anh ta đã chơi cho NBA 14 năm!!

LẠI NỮA ĐÂY, DƯỜNG NHƯ
LUÔN CÓ NGOẠI LỆ ĐÂY.

Muggsy Bogues là cầu thủ thứ 12 được chọn vào vòng đầu trong đợt tuyển của NBA năm 1987. Anh ta cao 1m57 và anh ta đã chơi cho NBA 14 năm!!

Được rồi, như vậy có lẽ là chiều cao trong môn bóng rổ không phải là điều kiện tiên quyết, nhưng tôi không nghĩ rằng Shaq đã từng cần đến nó khi làm tay đua ngựa.

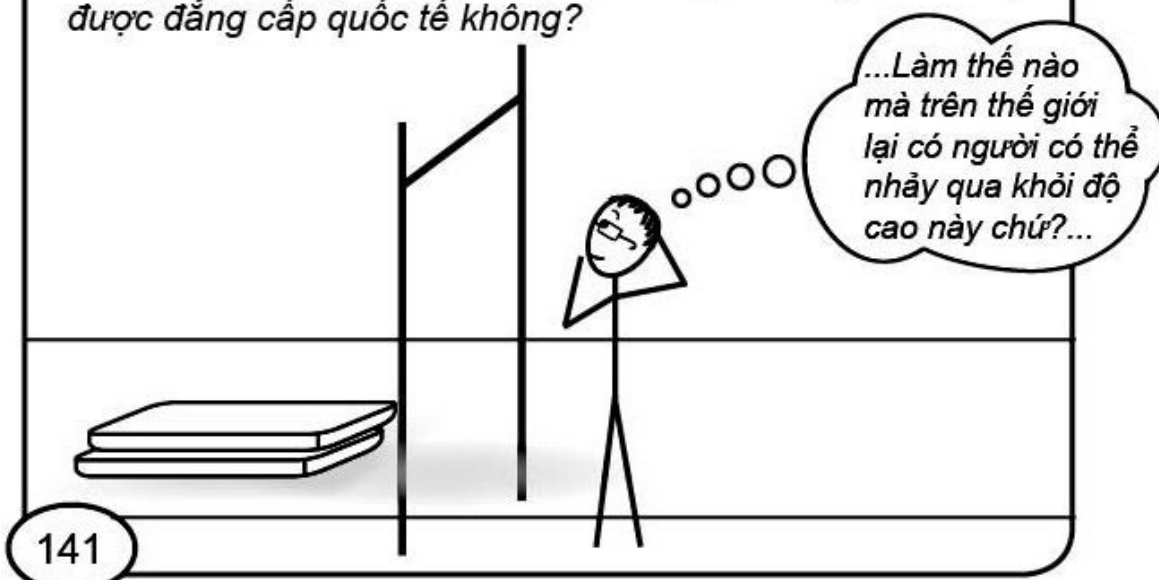
...ANH ĐANG ĐÙA VỚI TÔI ĐẤY À?
TÔI ĐANG PHẢI CỒNG ANH TA
TRÊN LƯNG ĐẤY!...

Vận động viên nhảy cao Dwight Stones không giúp ích gì được cho câu hỏi của tôi:

Giả sử Laszlo và Klara Polgar quyết định mang những nỗ lực phi thường của họ đào tạo ba cô con gái trở thành những vận động viên điền kinh... thì liệu chúng có thể đạt được đẳng cấp quốc tế không?

Đây là luận điểm của tôi: Tôi tin rằng một số người có khuynh hướng di truyền đối với một số hoạt động nào đó. Laszlo và Klara Polgar không là những người chơi cờ không có nghĩa là các con gái của họ được sinh ra không có bản năng chơi trò này. (Lưu ý rằng Laszlo là một nhà tâm lý học và Klara là một giáo viên.)

Tuy nhiên, tôi khá chắc chắn về điều này: một đặc điểm bẩm sinh sẽ không bao giờ chín muồi thành xuất sắc để dẫn đến thành công nếu không có sự luyện tập chăm chỉ, thực hành và lặp đi lặp lại, sự quyết tâm, mong muốn và kiên trì.

Cuộc thử nghiệm của Polgar khiến tôi suy nghĩ về Tiger Woods.

Khi Tiger được sinh ra, cha anh, ông Earl – một sĩ quan quân đội về hưu có ba con đã trưởng thành từ một cuộc hôn nhân trước - và bà vợ nội trợ của ông quyết định dành mọi ưu tiên cho anh.

Ông Earl đã không chơi golf khi còn trai trẻ, nhưng đến khi trưởng thành,

ông trở nên say mê thể thao. Khi Tiger được mười tháng tuổi, Earl đặt cậu bé ngồi trên một chiếc ghế cao ở nhà xe trong khi ông đánh quả bóng golf vào lưới.

Tiger đã ngồi đó và nhập tâm tất cả mọi cử động của ông.

Qua thời gian, khi Tiger lên hai, Earl thường xuyên đưa cậu bé đến tham quan các sân golf và cùng chơi với nhau.

Tiger đã khá nổi tiếng.

Cậu bé Tiger hai tuổi đang biểu diễn kỹ năng của mình trên đài truyền hình quốc gia.

Tiger đã khá nổi tiếng.

Và, tất nhiên, có lẽ Tiger là tay golf xuất sắc nhất từ trước đến nay.

Điều thú vị về câu chuyện của Tiger là không phải anh cũng không phải cha anh cho rằng Tiger được sinh ra với năng khiếu đánh golf.

Trong khi cố gắng giải thích sự quan tâm ban đầu của mình đối với môn thể thao này, Tiger đã không viện dẫn đến sự say mê tự nhiên nào cả, mà thay vào đó, anh đã viết: “Chơi golf đối với tôi rõ ràng là sự nỗ lực thi đua với người mà tôi ngưỡng mộ hơn bất kỳ ai: cha tôi.”

Khi được yêu cầu giải thích về sự thành công vượt bậc của Tiger, cả hai cha con đều luôn có cùng câu trả lời:

LÀM VIỆC CẬT LỰC ... RẤT, RẤT CẬT LỰC.

Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu Earl Woods quyết định rằng cậu bé Tiger nên chơi cờ thay vì chơi golf?

Nếu thế, liệu Tiger có hướng về môn đánh golf không?

Liệu ngày nay Tiger Woods có trở thành nhà vô địch cờ vua không?

“Suyt..., con không được phép nhắc cha khi cha đang đánh cờ.”

148

Và tôi có câu hỏi khác nữa:

Có phải bất kỳ ai, với lòng quyết tâm mạnh mẽ, đều có thể vươn đến sự vĩ đại?

Tôi nghĩ rằng câu trả lời là “không.” Không phải bất kỳ một thanh niên nào khi bị cuốn hút vào trò đánh golf cũng sẽ trở thành nhà vô địch. Không phải bất kỳ ca sĩ trẻ chăm chỉ luyện tập nào cũng sẽ đoạt giải American Idol. Không phải bất kỳ một sinh viên nghệ thuật đầy tham vọng nào cũng sẽ nhận giải Oscar.

Nhưng (và đây là từ “nhưng” rất quan trọng) không làm hết sức mình cho lĩnh vực mà bạn đã chọn, không có ý chí và sự kiên trì quyết đạt đến thành công, bạn sẽ không bao giờ biết được bạn có thể tiến xa đến đâu.

“Có phải những người suy nghĩ lạc quan tin rằng bất kỳ ai nếu có

động cơ và được giáo dục thích hợp thì đều có thể trở thành Einstein hay Beethoven? Không đâu, nhưng họ tin rằng tiềm năng thật sự của con người là một ẩn số (và khó mà xác định được), do đó không thể lường trước những gì có thể thực hiện sau nhiều năm đam mê và vất vả rèn luyện.”

Mindset: How We Can Learn to Fulfill our Potential (Làm sao có thể phát huy hết tiềm năng của chúng ta)

Tác giả của đoạn trích trên, Tiến sĩ Carol Dweck, là giáo sư ngành tâm lý học tại Đại học Stanford.

Bà quan niệm rằng thành tựu chính là kết quả hành động của con người khi đối phó với nghịch cảnh và thử thách. Những người mà Tiến sĩ Dweck gọi là “nhận thức phát triển” thường hành động với niềm tin rằng năng lực cơ bản (tài năng) có thể học hỏi và khai thác thông qua sự nỗ lực.

“Mặc dù mỗi người có thể có những cách thức khác nhau... nhưng tất cả đều có thể phát triển và thay đổi thông qua việc áp dụng kinh nghiệm.”

Tôi đặc biệt thích đoạn trích dẫn này:

“Một số người có thể làm điều gì đó mà không cần phải bỏ công sức luyện tập nhiều không có nghĩa là những người khác không thể làm được điều đó (đôi khi họ còn làm tốt hơn) khi họ bỏ công luyện tập.”

CHÚNG TA HÃY TÓM TẮT LẠI NHỮNG ĐIỀU MÀ CHÚNG TA ĐÃ HỌC HỎI ĐƯỢC TỪ GLADWELL, COLVIN VÀ DWECK:

Có giới hạn rất mong manh về những gì mà mỗi người trong chúng ta có thể thực hiện. Nếu thực sự muốn điều gì đó, chúng ta phải cố gắng đạt cho được nó cho dù chúng ta có năng khiếu bẩm sinh, có trí thông minh và thể chất thích hợp hay không.

“So với những gì chúng ta nên làm, chúng ta chỉ mới thực hiện một nửa mà thôi. Chúng ta chỉ đang sử dụng một phần nhỏ tinh thần và thể chất của mình. Nói đại thể, chúng ta sống chưa hết mình. Mỗi người

trong chúng ta đều có nghị lực và tài năng để thực hiện điều mà mình không dám mơ ước tới.”

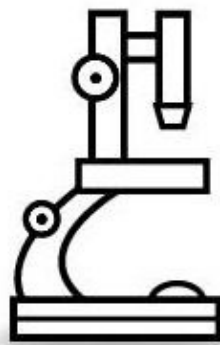
Tiến sĩ William James

CUỐI CÙNG NHƯNG KHÔNG KÉM PHẦN QUAN TRỌNG, QUYÊN SÁCH TUYỆT VỜI VIẾT VỀ SỰ THÀNH CÔNG CỦA DANIEL'S COYNE, **THE TALENT CODE** , ĐÃ CUNG CẤP SỰ HIỂU BIẾT TƯỜNG TẬN VỀ QUÁ TRÌNH ĐẠT ĐẾN SỰ XUẤT SẮC... VÀ TỪ XUẤT SẮC DẪN ĐẾN THÀNH CÔNG.

Carol Dweck

Coyne giải thích lý do tại sao điều kiện tiên quyết để đạt đến sự tinh thông là phải luyện tập thật nhiều.

Coyne đã nói với chúng ta về MYELIN (ăn vắn với violin), một vi chất bao quanh các dây thần kinh để làm tăng hiệu lực của chúng.

Chúng ta hãy dành ra một phút để thảo luận về cơ thể con người nhé.

155

Khi bạn quyết định hành động, bạn sẽ gửi một tín hiệu từ não bộ đến bắp thịt. Tín hiệu này được truyền đi qua các dây thần kinh. Các dây thần kinh của bạn càng hoạt động tốt thì hành động mà bạn muốn thực hiện càng có nhiều

khả năng sẽ xảy ra.

Các dây thần kinh của bạn gửi và nhận tín hiệu về hành động mà bạn mong muốn thực hiện. Mục đích của chúng là truyền tín hiệu đi thật nhanh và thật hiệu quả để những gì mà bạn muốn thực hiện chắc chắn sẽ xảy ra trên thực tế.

Cách làm cho các dây thần kinh của bạn thực hiện tốt nhất công việc của chúng là bao bọc chúng trong myelin vì myelin cải thiện độ dẫn của các tế bào thần kinh, nghĩa là, làm tăng khả năng gửi và nhận tín hiệu.

Vậy thì, làm sao để bạn có được nhiều myelin bao bọc xung quanh các dây thần kinh của bạn?

Vâng, đây là một cách hay: **BẠN HÃY SỬ DỤNG CÁC DÂY THẦN KINH CỦA MÌNH Càng nhiều càng tốt.**

Myelin được tạo ra khi một dây thần kinh phát ra, nghĩa là, gửi đi các tín hiệu. Vì vậy, khi bạn càng sử dụng dây thần kinh đó thì myelin càng được sản sinh ra nhiều hơn và dây thần kinh của bạn càng hoạt động hiệu quả hơn trong việc gửi và nhận tín hiệu.

Do đó, bằng cách cứ luyện đi luyện lại, tức là bạn đang sử dụng các dây thần kinh, đang sản xuất myelin, đang nâng cao độ dẫn của các dây thần kinh của bạn vì lượng myelin đã gia tăng ... và càng ngày bạn càng trở nên tài giỏi về bất cứ điều gì mà bạn đang cố gắng thực hiện!!

“Do đó, kỹ năng chỉ đơn giản là sản phẩm của myelin bao quanh các dây thần kinh”

The Talent Code

Bạn có thể đã nghe nói về ký ức cơ bắp.

Ký ức cơ bắp, hay sự lưu giữ lại thông tin về các cử động thường xuyên, thực sự là có liên quan đến myelin. Bạn càng thường xuyên làm điều gì đó thì càng có nhiều myelin được sản sinh ra bao bọc quanh các dây thần kinh và bạn sẽ ngày càng trở nên tài giỏi hơn về kỹ năng này.

Hoặc, nếu bạn thích, các cơ bắp của bạn trở nên “nhớ” tốt hơn và thực hiện

chính xác hành động mà bạn mong muốn.

Có phải việc sản sinh myelin cũng là một yếu tố trong việc phát triển kỹ năng ở các hoạt động phi thể chất như chơi cờ?

Chức năng của não bộ vẫn còn là một bí ẩn lớn đối với các nhà khoa học và vì vậy tôi không thể nào nói chắc được.

Tuy nhiên, điều này tất cả chúng ta đều biết - những người càng thực hiện nhiều hoạt động trí óc (trắc nghiệm trí nhớ, chơi ô chữ, chơi cờ và giải quyết những vấn đề cần phải động não) thì họ càng hoàn thành tốt hơn các hoạt động đó.

Vì vậy, cho dù bạn phân chia thể nào đi nữa, thì luyện tập - đặc biệt là với khả năng hiện tại của bạn - sẽ dẫn đến sự hoàn thiện bất cứ điều gì bạn đang làm. Thật trùng hợp ngẫu nhiên, không có luyện tập, mức độ thành thạo của bạn có thể bị giảm sút.

“Khi tôi bỏ một ngày luyện tập, không ai biết ngoài tôi.

“Khi tôi bỏ hai ngày luyện tập, vợ tôi có thể biết.

“Khi tôi bỏ ba ngày luyện tập, khán giả của tôi có thể biết.”

Vladimir Horowitz,
Nghệ sĩ dương cầm

Đọc The Talent Code, tôi tự hỏi mình về giới hạn của việc tạo ra myelin.

Gần đây tôi đã nghĩ đến việc tham gia vào một cuộc thi thể thao ba môn phối hợp. Tôi biết rằng mình sẽ không bao giờ lập được một kỷ lục nào nhưng tôi vẫn muốn cải thiện tốc độ đôi chân của mình. Nhưng, đối với tôi, phải có giới hạn về tốc độ mà tôi có thể chạy. Ý tôi là một người không thể tự buộc mình trở thành người chạy nhanh hơn... hay là anh ta có thể nhỉ?

Tác giả Daniel Coyne tự hỏi điều này vào ngày mà ông nhìn thấy bốn đứa con ông đang chạy đuổi bắt nhau trong sân sau.

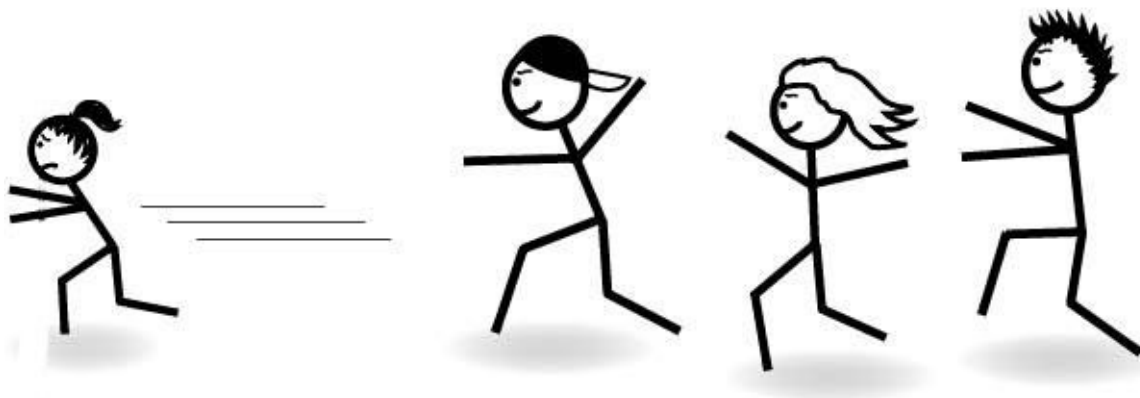
Coyne có bốn đứa con và con gái nhỏ nhất của ông tên là Zoe. Một hôm, khi đang ngồi bên ngoài nhà, ông nhận thấy rằng Zoe có thể dễ dàng chạy vượt qua các anh chị của nó. Zoe là một đứa trẻ chạy siêu nhanh. Và điều đó đã khiến Coyne suy nghĩ.

“Tốc độ của đôi chân là khả năng tự nhiên,” ông thầm nghĩ. Không thể giải thích về tốc độ của Zoe một cách đơn giản là vì nó đã chạy rất nhiều và đó là kết quả của sự phát triển nhiều myelin hơn bao quanh các dây thần kinh. Hay có thể hiểu như thế?

Sau đó, Coyne nghĩ về lý do tại sao Zoe muốn chạy nhiều hơn các anh chị của nó. À, vì là đứa bé nhất nên nó luôn luôn cố gắng đuổi kịp anh chị mình. Và, có lẽ, đôi khi nó thậm chí còn cố gắng chạy bỏ xa chúng.

Nhưng nếu thế thì đứa con nhỏ nhất trong gia đình sẽ luôn là đứa chạy nhanh nhất nhà vì nó có động cơ mạnh mẽ là phải đuổi kịp (hoặc chạy bỏ xa) các anh chị lớn.

Mới thoát nghe thì ý tưởng này có vẻ ngớ ngẩn quá phải không nào??

Coyne tự hỏi liệu tốc độ của Zoe có phải là sự khác thường trong gia đình mình không.

Vì thế, ông quyết định tìm hiểu về các gia đình đã sinh ra những người con chạy rất, rất nhanh: những người nắm giữ kỷ lục thế giới.

Coyne đã lập ra danh sách mười vận động viên đạt kỷ lục thế giới trong cự ly chạy 100 mét nam.

Sau đó, ông thu thập thông tin về các anh chị em ruột và về thứ tự sinh của những vận động viên này.

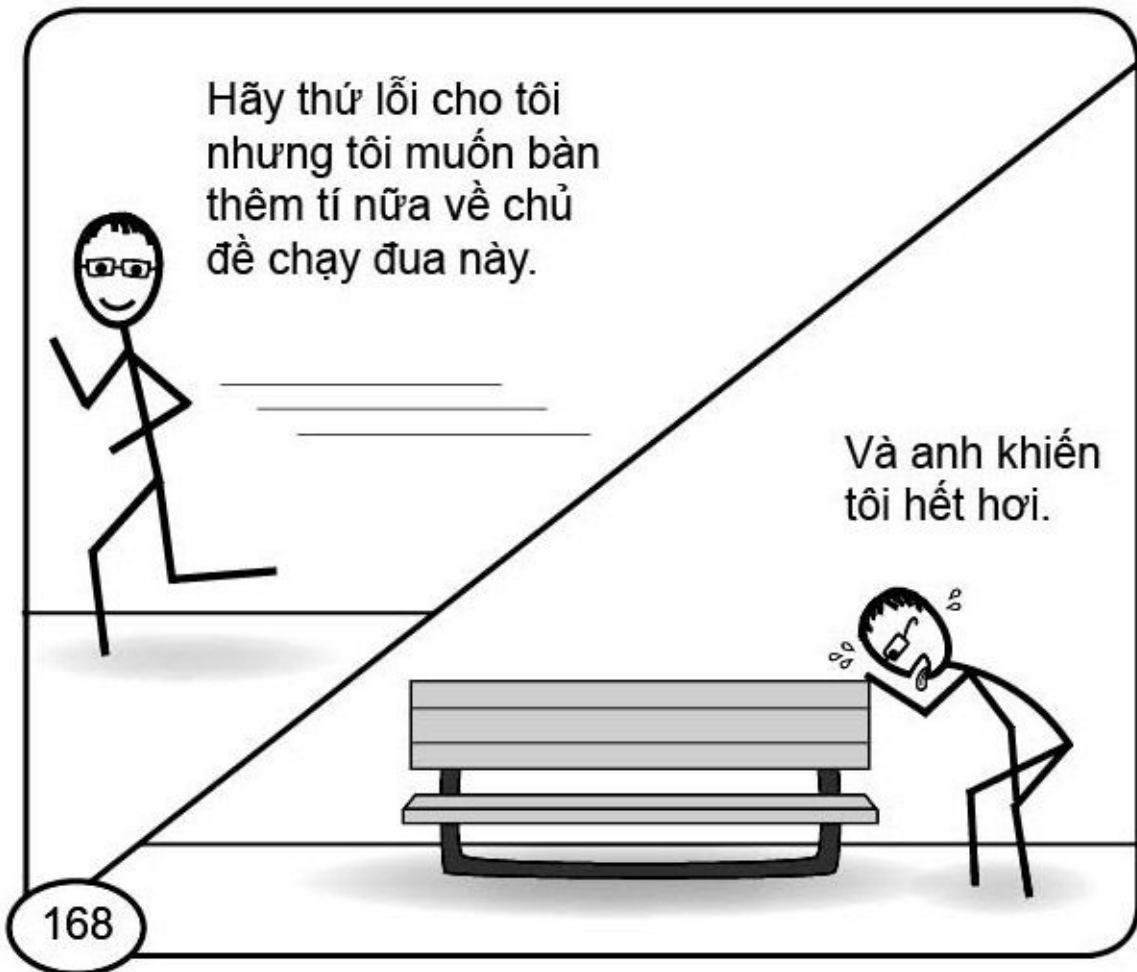
Và những gì ông tìm thấy thật không thể tin được!!

Số con trung bình trong gia đình của những người giữ kỷ lục thế giới là 4,6.

Thứ tự sinh trung bình của những vận động viên giữ kỷ lục thế giới là 4.

Nói cách khác, người giữ kỷ lục thế giới gần như luôn luôn là con út!!

(Kết quả nghiên cứu của chúng tôi) khiến chúng tôi ngạc nhiên vì tốc độ có vẻ như là một món quà. Ta cảm thấy nó giống như một món quà. Nhưng tuy vậy, kết quả này chứng tỏ rằng tốc độ không hoàn toàn là một món quà mà là một kỹ năng phát triển qua khổ luyện... được kích thích bằng những tín hiệu ban sơ.

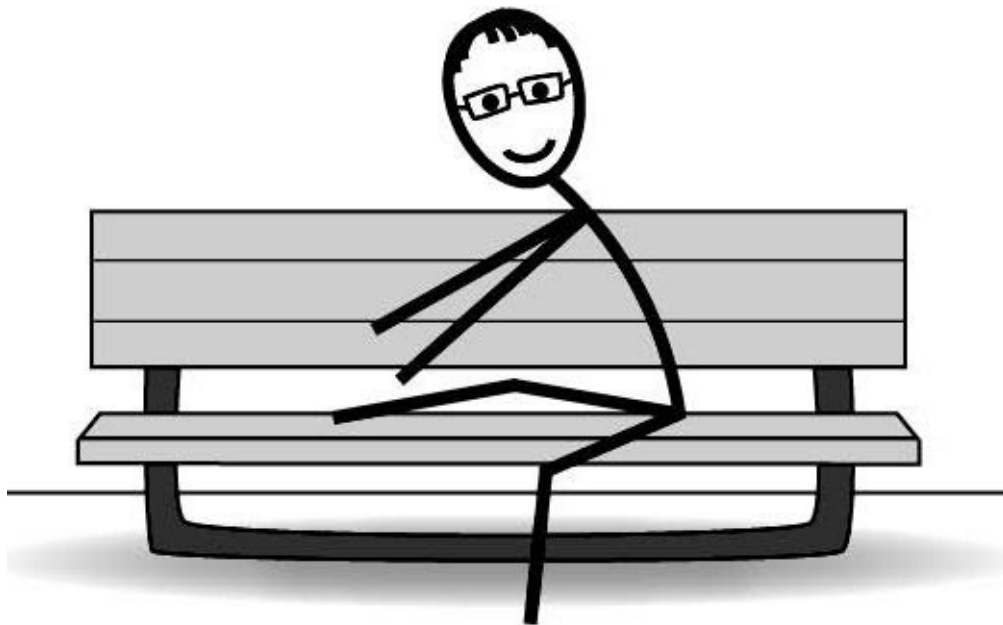
Bây giờ tôi muốn kể cho các bạn nghe về ba người chạy đẳng cấp thế giới, bởi vì mỗi người mỗi cách, họ cho rằng thành công của một vận động viên vừa là vấn đề tinh thần vừa là vấn đề thể chất. Và, để mở rộng quan điểm này, bất kỳ thành công nào đều là sự thể hiện sức mạnh tinh thần (ý chí), hơn là sức mạnh tài năng hay trí tuệ thiên bẩm của bạn.

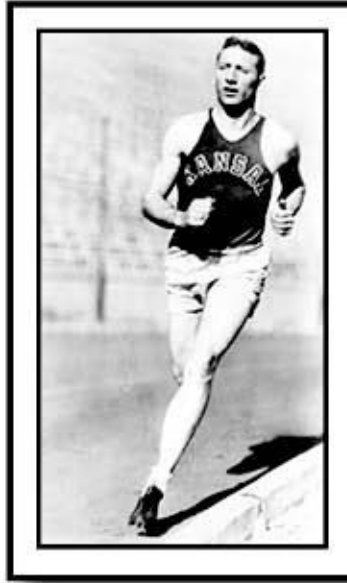
Trước tiên, tôi cần phải kể với bạn về Glenn Cunningham.

Năm 1917, cậu bé Glenn Cunningham tám tuổi (đứa bé nhỏ nhất trong gia đình có hai con trai) bị phỏng rất nặng. Các bác sĩ bảo với cha mẹ Glenn rằng cậu bé sẽ không bao giờ đi lại được nữa, và để ngăn ngừa bị nhiễm trùng, họ đề nghị nên cưa chân cậu bé.

Nhưng Glenn không đồng ý. Cậu chống đối lại việc cưa chân mình và các bác sĩ đã phải nhân nhượng.

Hai năm sau, Glenn đã đi lại được, cho dù không vững vàng lắm, nhưng cậu đã bước ra khỏi chiếc xe lăn của mình.

Mười lăm năm sau, vào năm 1934, Glenn Cunningham đã phá vỡ kỷ lục thế giới về môn chạy đua cự ly một dặm.

170

Hai mươi năm sau, một kỷ lục thế giới nữa về môn chạy đua cự ly một dặm đã bị phá vỡ khi Roger Bannister làm nên điều kỳ diệu.

Vào năm 1954, các chuyên gia môn điền kinh đã thống nhất quan điểm: sẽ không có ai chạy qua được một dặm đường mà mất không đến bốn phút.

Đây là vấn đề sinh lý học đơn giản. Tim-phổi của con người không thể chịu đựng được việc mất nhiều sức lực khi phải chạy nhanh như thế. Thực ra, một số bác sĩ cho rằng bất cứ ai phá vỡ rào chắn bốn phút này có thể sẽ chết ngay sau đó vì phổi của anh ta rất có khả năng bị nổ tung.

Thế mà chính Roger Bannister (đứa con út trong gia đình có hai con) đã chạy qua một dặm chỉ trong 3 phút 59.4 giây vào tháng 5 năm 1954.

Và đây mới là phần thú vị. Khoảng một tháng sau, một vận động viên khác đã phá vỡ kỷ lục của Bannister - chạy qua một dặm trong 3 phút 57.9 giây. Và

thể là chỉ trong vòng vài năm, rào chắn bốn phút đã trở thành một ý tưởng ngớ ngẩn vì những vận động viên từ khắp nơi trên thế giới đã có thể chạy qua một dặm không đến 4 phút.

Vậy có phải bây giờ những người chạy dưới bốn phút này đột nhiên có được khả năng mới về thể chất - khả năng cho phép họ rút ngắn từng giây để đạt tới thời gian sớm nhất? Hay, có phải một khi rào cản tinh thần 4 phút bị xóa khỏi tâm trí họ thì tinh thần họ đã đảm nhận nhiệm vụ: cải thiện kết quả?

Nhân tiện xin thông báo, ngày nay kỷ lục thế giới chạy cự ly một dặm là 3 phút 43.13 giây!!

**Roger
Bannister**

Cuối cùng, tôi xin kể cho các bạn nghe một câu chuyện có thể gây kinh ngạc nhất trong tất cả các câu chuyện về thể thao.

Wilma Rudolph bị sinh non vào năm 1940. Cô chỉ cân nặng khoảng 2kg. (Nhân đây xin nói, cô là đứa thứ 20 trong số 22 đứa con!)

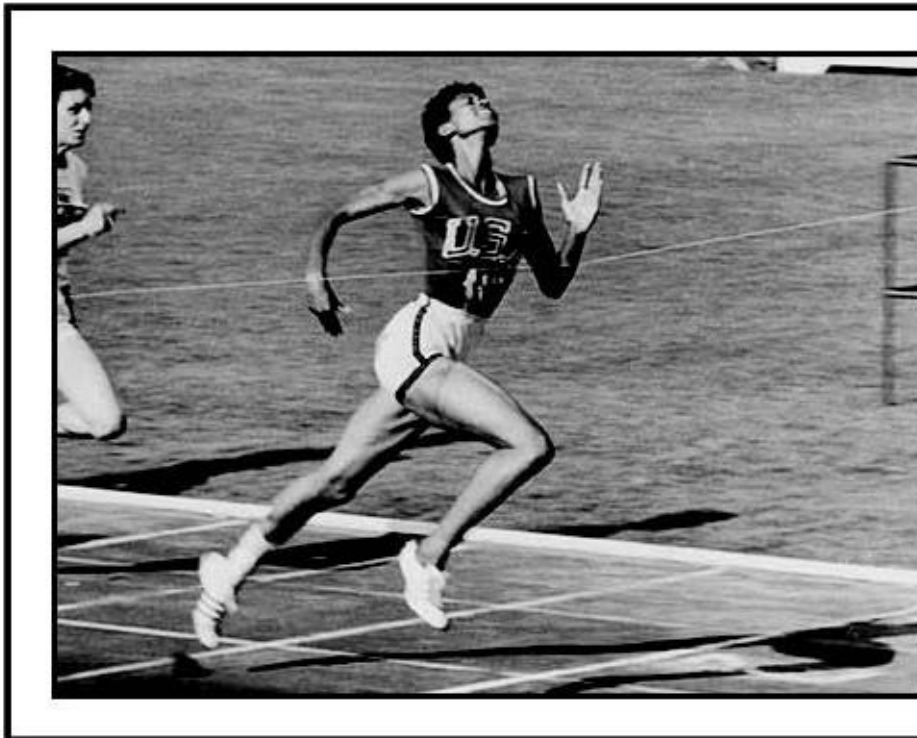
Từ lúc sơ sinh, cô đã bị bại liệt và phải mang nẹp quanh cái chân bị xoắn trong suốt mười hai năm đầu đời của cô. Cô là một đứa trẻ ốm yếu luôn phải chịu đựng chứng ban đỏ và ho.

Các bác sĩ cho rằng cô sẽ không bao giờ đi lại được khi không có nạng nhưng mẹ cô bảo rằng cô sẽ làm được. Wilma đã tin vào mẹ mình.

Năm 1960, Wilma Rudolph đã giành được ba huy chương vàng tại Thế vận hội Olympic ở Rome - gồm cả chạy cự ly 100 mét.

Dưới đây là những lời của bà Rudolph vốn có thể sẽ tiếp sức cho những người đang phải vật lộn với mọi thách thức cho dù chúng ít nghiêm trọng hơn so những gì mà cô bé Wilma phải chịu:

“Đừng bao giờ đánh giá thấp sức mạnh của những ước mơ và uy lực tinh thần của con người. Tất cả chúng ta đều có cùng đặc điểm này: tiềm năng đạt được sự vĩ đại luôn tồn tại trong mỗi chúng ta.”

Wilma Rudolph

Chúng ta có thể học hỏi được gì từ những câu chuyện này?

Chúng ta nên biết rằng tinh thần có tác động rất mạnh mẽ. Rằng cho dù bạn muốn tìm kiếm bất cứ điều gì, nếu bạn có ý chí vươn đến thành công, có quyết tâm không thể bị thất bại, kiên quyết đương đầu với nghịch cảnh – thì khi đó, bất cứ điều gì cũng có thể đạt được.

“Có những người nghĩ rằng họ có thể... và có những người nghĩ rằng họ không thể... và cả hai đều đúng.”

Vô danh

175

Tất cả những người thành công mà tôi biết đều có tinh thần rất mạnh mẽ. Tôi không có ý nói họ thông minh. Một số người rất thông minh và một số người chỉ thông minh ở mức trung bình. Nhưng tất cả những gì mà họ có là khả năng sử dụng tinh thần của họ để làm lợi thế.

Trong một quyển sách khác của chúng tôi (*The Skinny on Willpower*), tôi có bàn về tinh thần kỷ luật. Hãy để tôi tóm tắt cho các bạn một số điểm nổi bật nhé:

1. Những suy nghĩ nảy ra trong đầu bạn – chợt ảm chợt hiện. Chúng là kết quả của nhiều sự kiện và nhiều tác nhân kích thích xảy ra cho tới giờ phút này trong cuộc sống của bạn. Chúng có thể hoặc không thể giúp ích được gì trong việc dẫn đến thành công của bạn.

2. Điều đáng mừng là bạn có thể kiểm soát được những suy nghĩ mà bạn muốn. Như Eckhart Tolle đã dạy trong *The Power of Now* “bạn không phải

là những suy nghĩ của mình... bạn là người đang lắng nghe những suy nghĩ của mình” và do đó bạn có thể kiểm soát những gì có trong tâm trí bạn và những gì không.

3. Napoleon Hill (*Think & Grow Rich*) cho rằng bạn nghĩ về những suy nghĩ của mình như là “những sự vật” – những vật thể hữu hình mà bạn có thể đẩy ra hay chèn vào ý thức của mình nếu bạn thấy thích hợp. Trong khi làm thế, bạn giữ lại những suy nghĩ thúc đẩy sự thành công của bạn và loại bỏ những suy nghĩ không giúp ích được gì.

4. Tất cả mọi hành động của chúng ta (và mọi sức ỳ) đều được điều khiển bằng ý nghĩ. Thường thì chúng ta là nạn nhân của nỗi lo sợ không thực tế và tiêu cực. Bằng cách kiểm soát những suy nghĩ và nỗi lo lắng với một ý thức tinh táo thì chúng ta có thể gia tăng xác suất thành công.

5. Những người thành công biết làm chủ những suy nghĩ của mình: (i) họ không để những lo lắng không đâu chi phối hành động của họ, (ii) họ không cho phép cái tôi hay ý thức về quyền lợi cản trở những nỗ lực hết mình của họ, (iii) họ không để một sự kiện thất bại trong tâm trí họ quá lâu - ngay lập tức nó sẽ trở thành “tin tức của ngày hôm qua,” (iv) họ không kéo dài sự tự mãn, (v) họ không chấp nhận những ý nghĩ trì hoãn, (vi) họ không để cho những lời chỉ trích và những cảm giác không thỏa đáng tồn tại lâu trong tâm trí, (vii) họ không cảm thấy tiếc cho bản thân mình cho dù có vấn đề gì xảy ra, (viii) họ không đầu hàng bản thân - họ hiểu rằng để bước lên các bậc thang của sự thành công có thể đôi khi họ cảm thấy cô đơn nhưng họ phải tự tin và cố gắng, (ix) họ phát triển các kỹ năng tập trung - khả năng chắt chyu tâm trí họ những tư tưởng vượt lên, và loại trừ hết mọi tư tưởng khác, và (x) họ phát triển tinh thần chịu đựng ngoan cường để tồn tại khi phải đối mặt với sóng gió khắc nghiệt.

Đây là một trong những điểm quan trọng nhất của cuốn sách này:

**Tinh thần chịu đựng ngoạn cường
là kỹ năng có thể rèn luyện.**

Mỗi người trong các bạn, những người đã từng đọc qua quyển sách này, có thể phát triển sức mạnh tinh thần để tăng cơ may thành công trong sự chọn lựa của mình. Bạn có thể học được cách kiểm soát suy nghĩ của mình.

Nếu bạn quan tâm muốn biết thêm về vấn đề kiểm soát tinh thần, xin hãy xem thư mục của chúng tôi ở cuối quyển sách này.

178

Sức mạnh tinh thần

Như bạn đã biết, một trong những quyển sách viết về sự tự hoàn thiện mình thành công nhất trong 50 năm qua là quyển *The Seven Habits of Highly Successful People* (Bảy thói quen của những người thành công) của Stephen Covey.

Trong quyển sách này, Covey nói về sức mạnh tinh thần và ông xác định tính chất của nó chính là “khả năng phản ứng” - khả năng lựa chọn phản ứng cho bất cứ điều gì đang xảy ra xung quanh bạn.

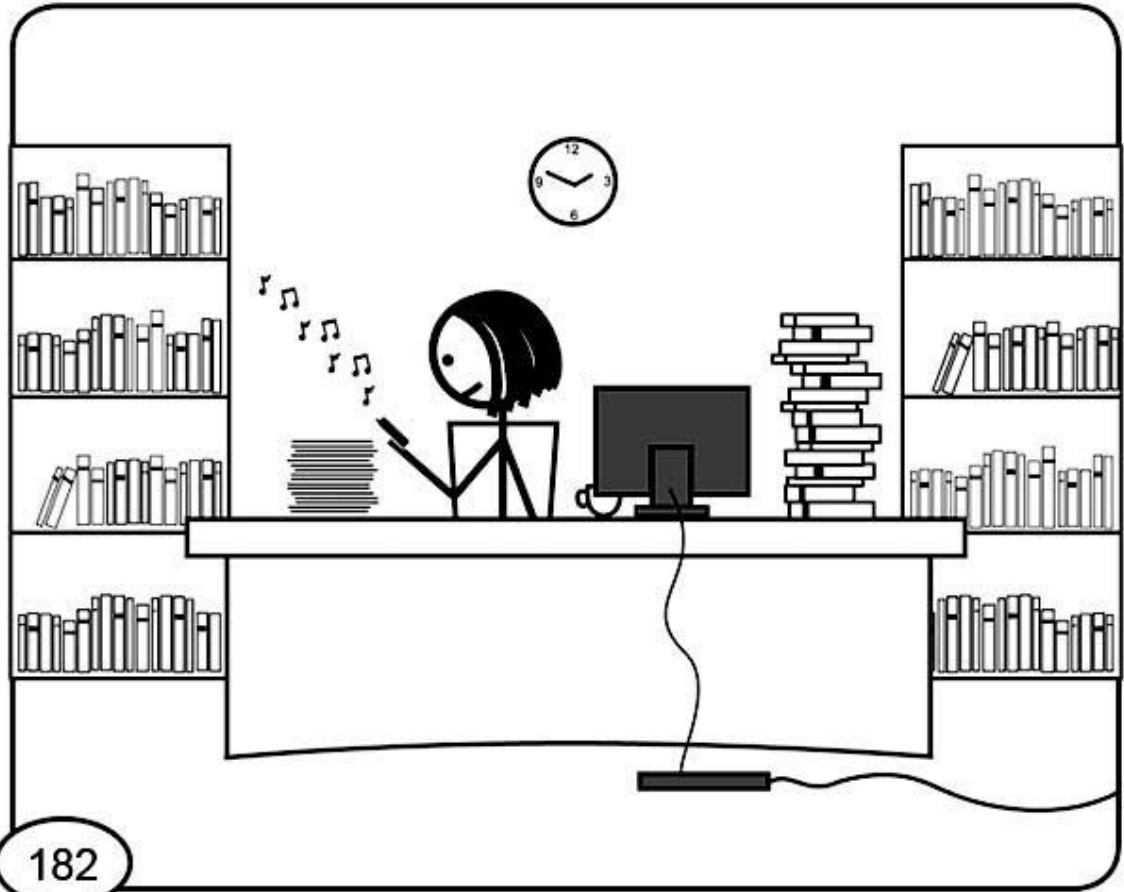
“Những người này luôn rất chủ động... không đổ lỗi cho hoàn cảnh, tình thế hoặc thói quen cư xử của họ. Hành vi của họ là kết quả của sự lựa chọn có ý thức... Sự khác biệt giữa những người chủ động tập thể dục và những người không chủ động tập giống như sự khác nhau giữa ngày và đêm. Tôi

không nói khác biệt từ khoảng 25 đến 50% hiệu quả mà tôi đang nói khác biệt đến hơn 5.000%!”

TÔI SẼ ĐỂ CHO ANH TA CỨ NỔI ĐÓA NHƯ THẾ NẾU ANH TA MUỐN.

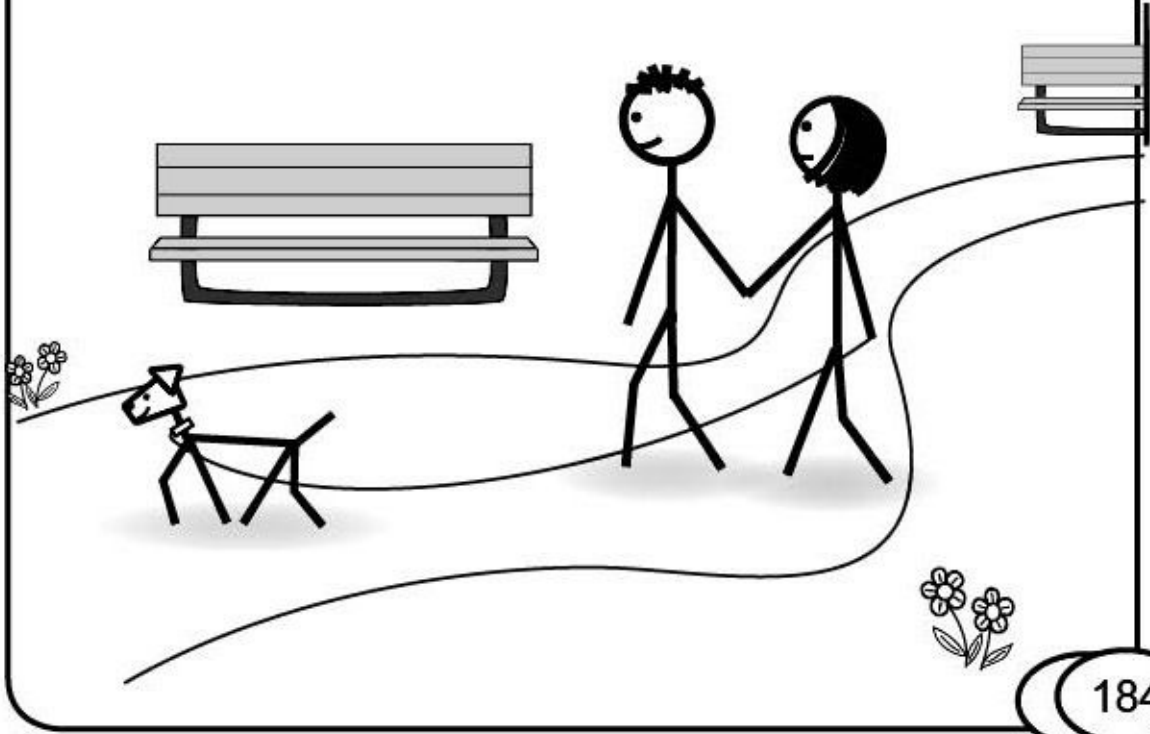
CHÚNG TA HÃY XEM BETH ĐANG LÀM GÌ NHÉ.

“Ban Tài chính à? Được lắm, mình rất hãnh diện. Nhưng, mình thực sự không biết phải làm sao nữa. Mình không giỏi diễn thuyết trước công chúng và mình... Vâng, tất nhiên, mình sẽ suy nghĩ về điều này.”

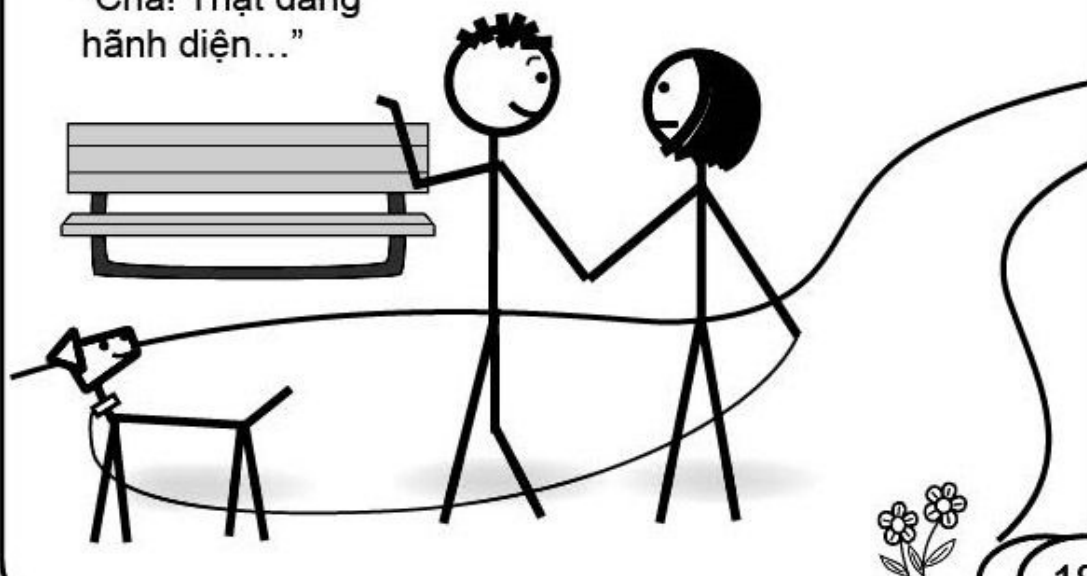

“Billy, em được yêu cầu ra tranh cử vào Ban Tài chính thành phố đây.”

“Em cũng nghĩ thế... và này, khoảng năm phút sau khi em nhận được cú điện thoại đó, có một gã ghé lại văn phòng của em nói rằng anh ta đã nghe tin em được yêu cầu ra tranh cử vào Ban Tài chính và anh ta khuyến khích em nên nhận lời.”

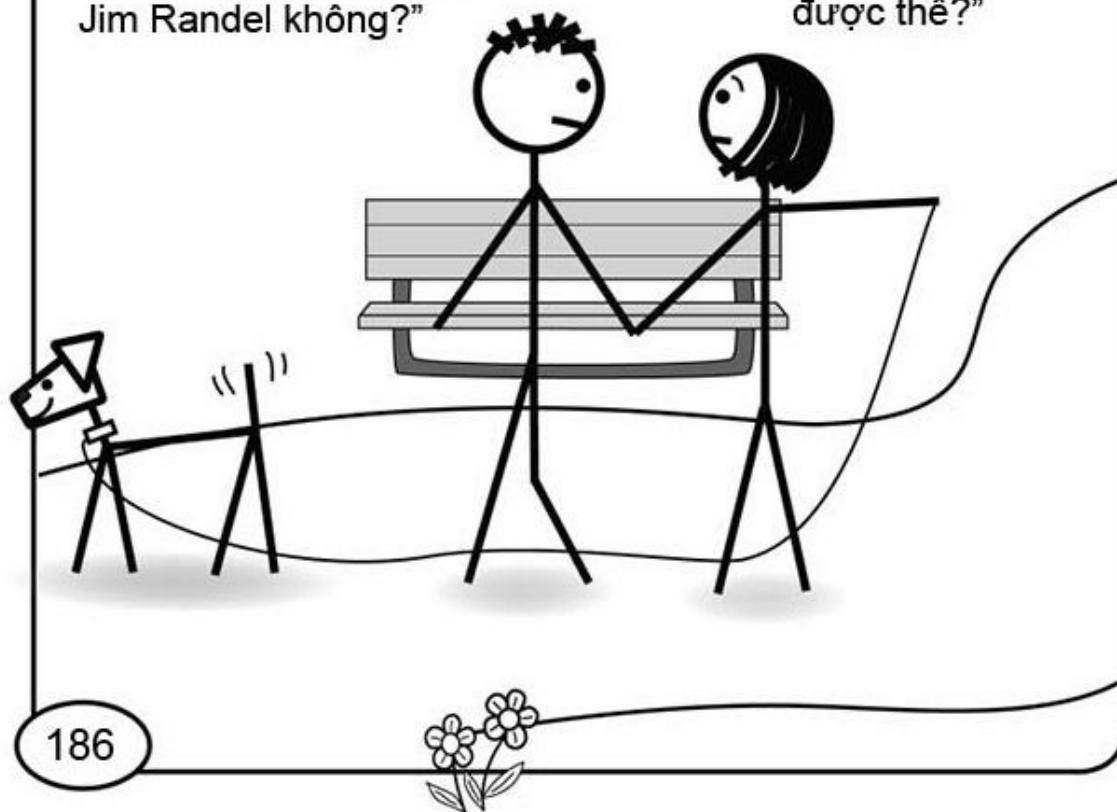
“Chà! Thật đáng hãnh diện...”

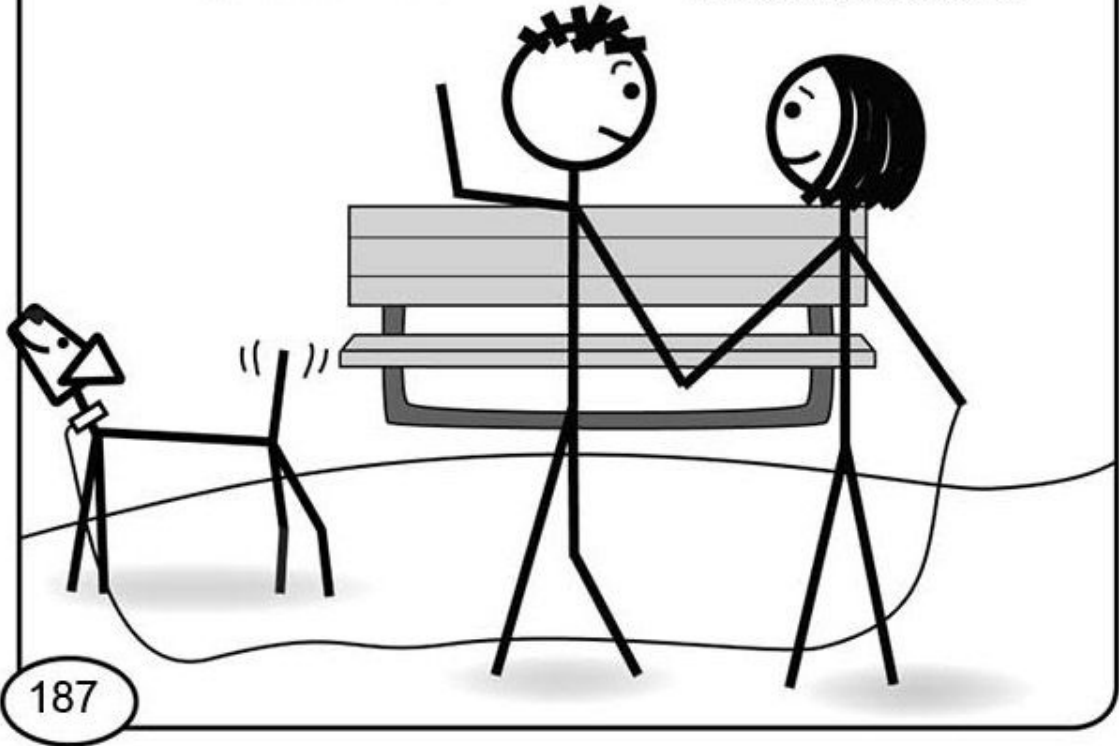
“Có phải anh ta tên là
Jim Randel không?”

“Sao mà anh biết
được thế?”

“Em nghĩ anh ta là người thế nào?”

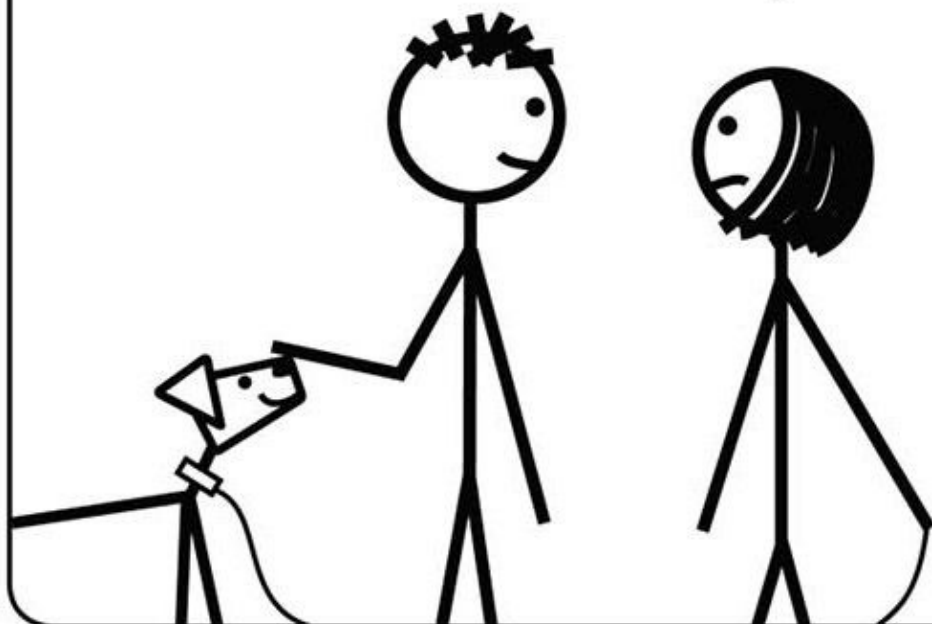
“Hơi kỳ lạ đấy... nhưng em nghĩ lời khuyên của anh ta thật hữu ích.”

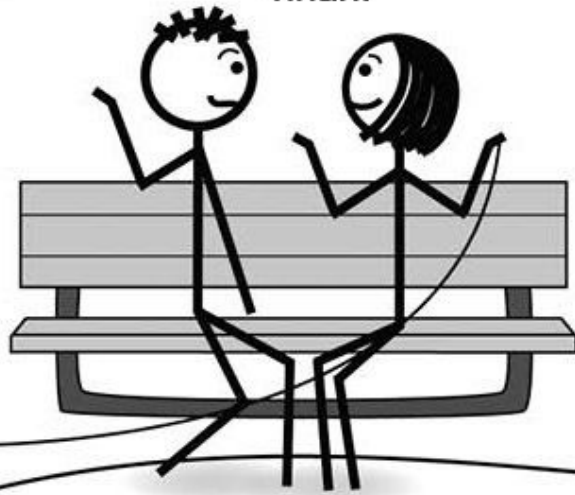
“Thôi bỏ đi... Đây, anh ta đã nói gì thế?”

“Anh ấy nói rằng chính trị có thể là một trò chơi khó khăn đấy.”

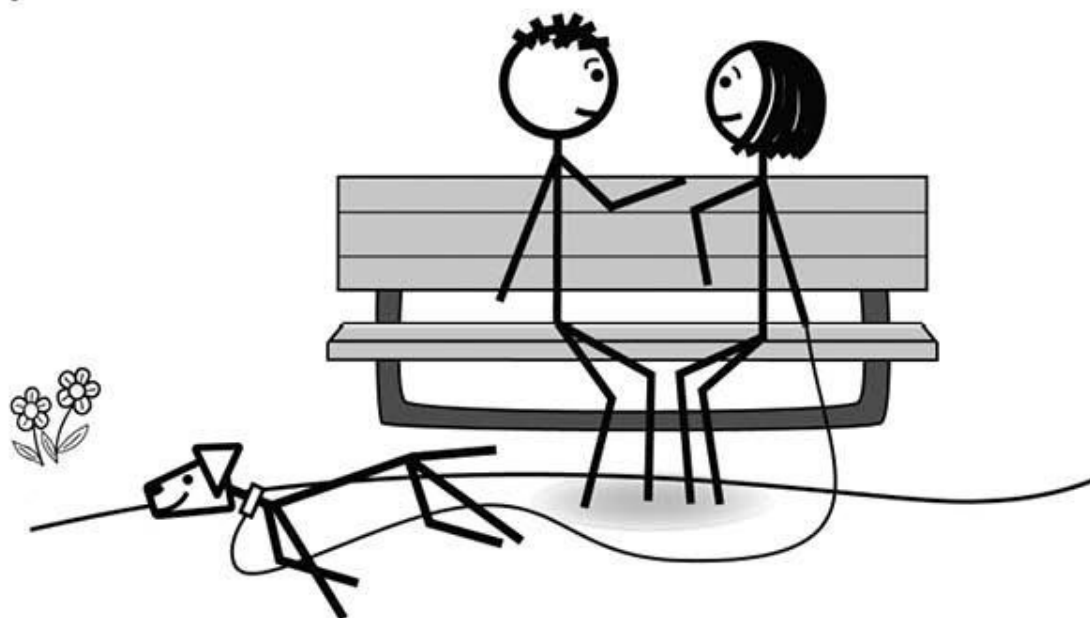
“Ai lại không
biết điều đó.”

“...nhưng nếu em cảm
thấy mình thực sự thích
làm dịch vụ công cộng
thì em nên tham gia trò
chơi này và phải kiên
nhẫn.”

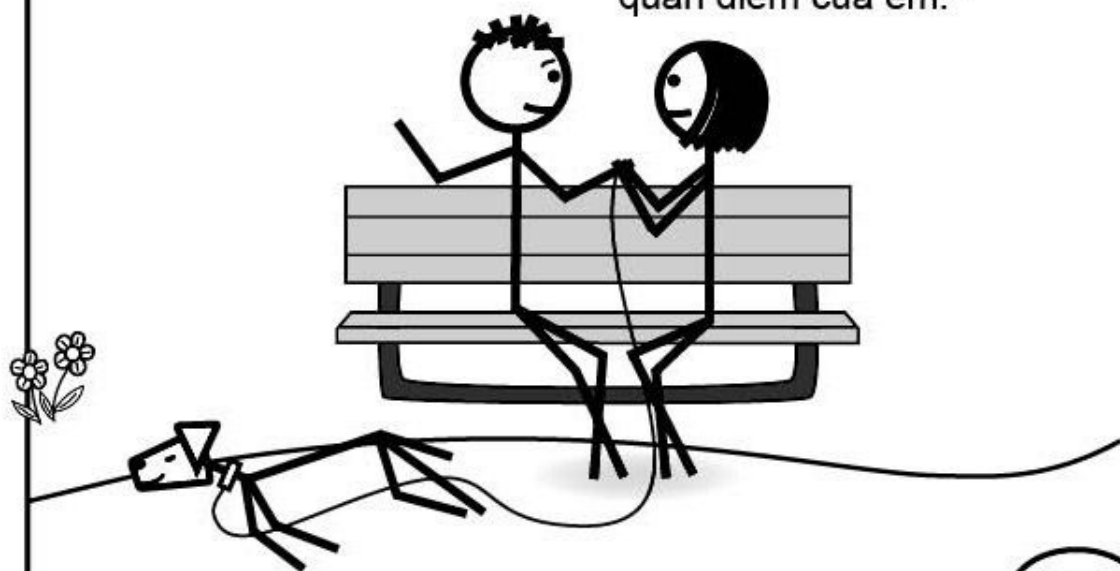
“Vậy em đã quyết định tham gia chưa?”

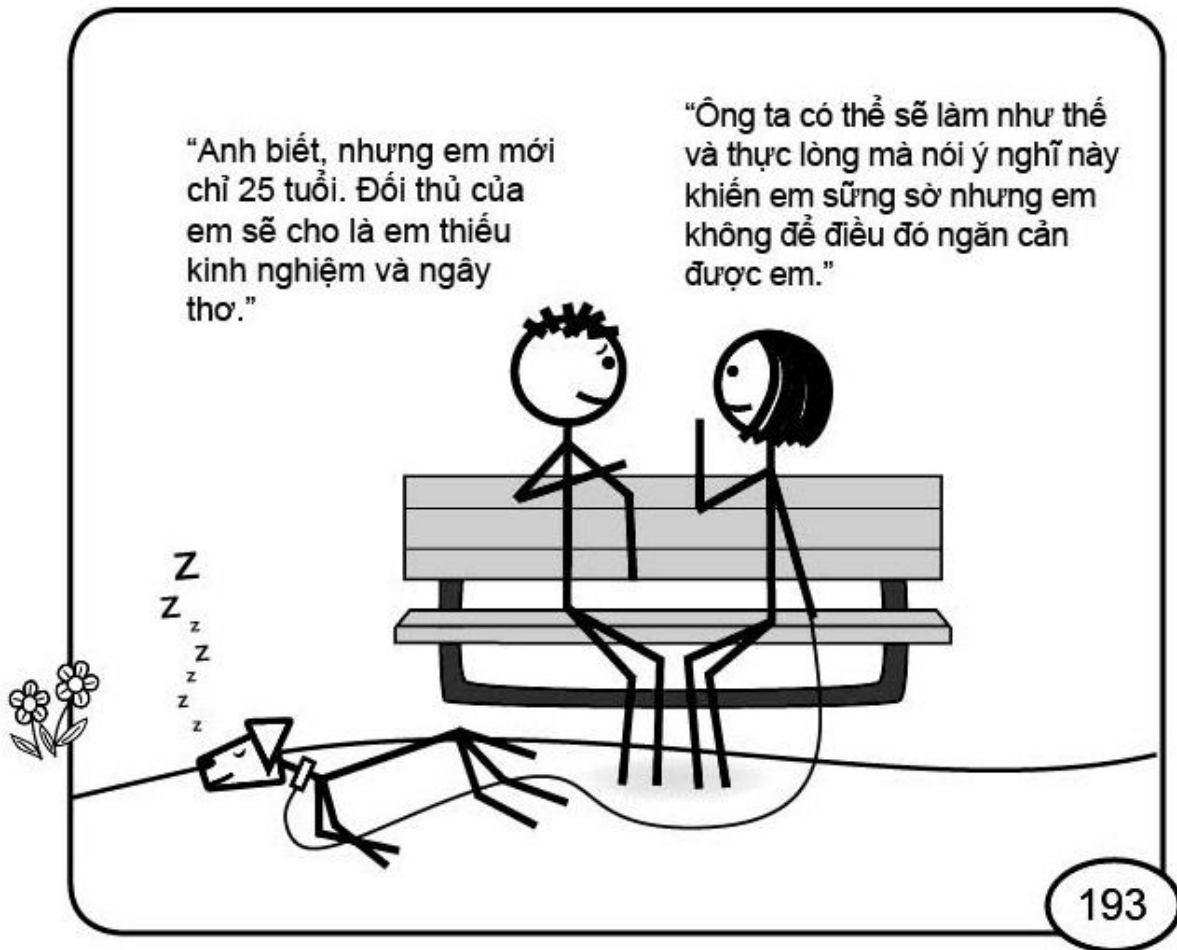
“Vẫn chưa. Nhưng em đang nghiêm túc suy nghĩ về việc này.”

“Thế em không sợ
hãi khi em chỉ mới
25 tuổi à?”

“Vâng, dĩ nhiên em có e
ngại chứ, nhưng em có
nghiên cứu các vấn đề tài
chính mà thành phố chúng
ta phải đối mặt và em có
quan điểm của em.”

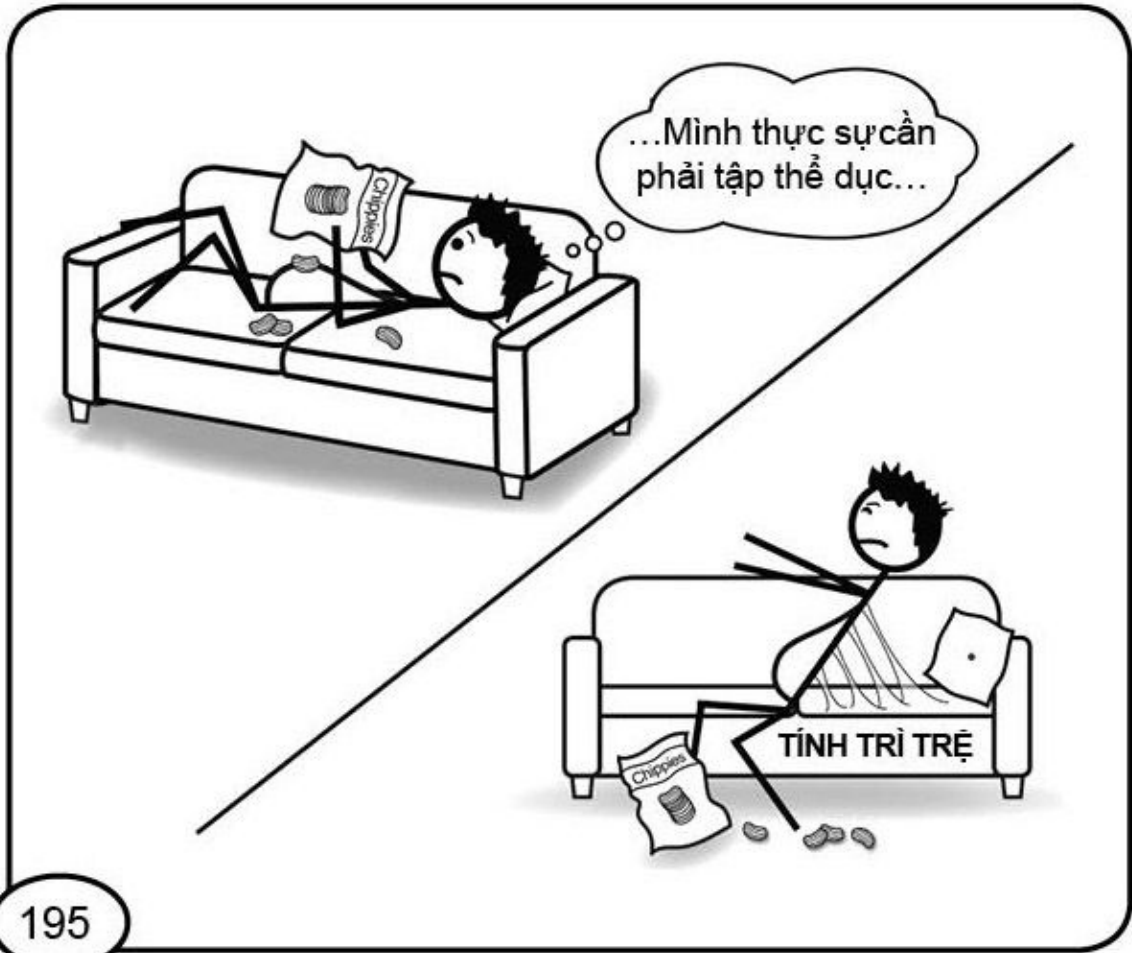
Tốt lắm, Beth! Có vẻ như cô ấy sẽ tuyên bố tranh cử!

Quá nhiều người đã bỏ lại ước mơ của họ trên bàn - thường là do sợ hãi. Sợ phải thất bại... sợ người ta cho là ngu ngốc..., sợ cả những điều chưa biết.

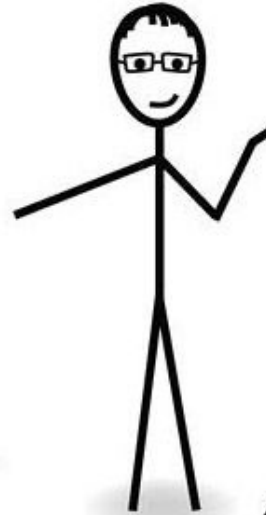
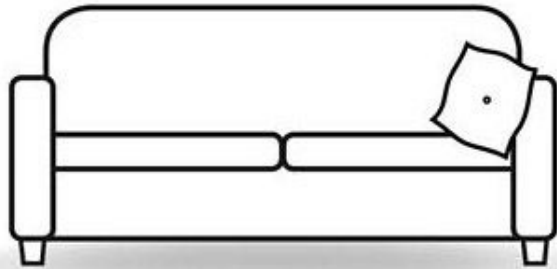
Này, trong cuộc sống không có gì bảo đảm cả. Trên quãng đường thực hiện ước mơ, nếu bạn lúng túng, nếu bạn bị ngã quỵ thì bạn sẽ phải gánh chịu thất bại.

Nhưng, nếu bạn không tự nhắc mình lên khỏi chiếc ghế trường kỷ thì bảo đảm 100% rằng ước mơ của bạn sẽ không bao giờ trở thành sự thật.

NHẮC MÌNH LÊN KHỎI CHIẾC GHẾ TRƯỜNG KỶ THẬT KHÔNG DỄ DÀNG...TÍNH TRÌ TRỆ CÓ ẢNH HƯỞNG RẤT MẠNH MẼ VÀ NÓ LUÔN GHÌ CHẶT BẠN XUỐNG Ở YÊN MỘT CHỖ. BẠN PHẢI ĐẤU TRANH CHỐNG LẠI NÓ. BẠN CÓ THỂ ĐÁNH BẠI NÓ! BẠN PHẢI ĐÁNH BẠI NÓ!

196

Tính trì trệ, sự trì hoãn và sự sợ hãi là những thủ phạm giết chết ước mơ.

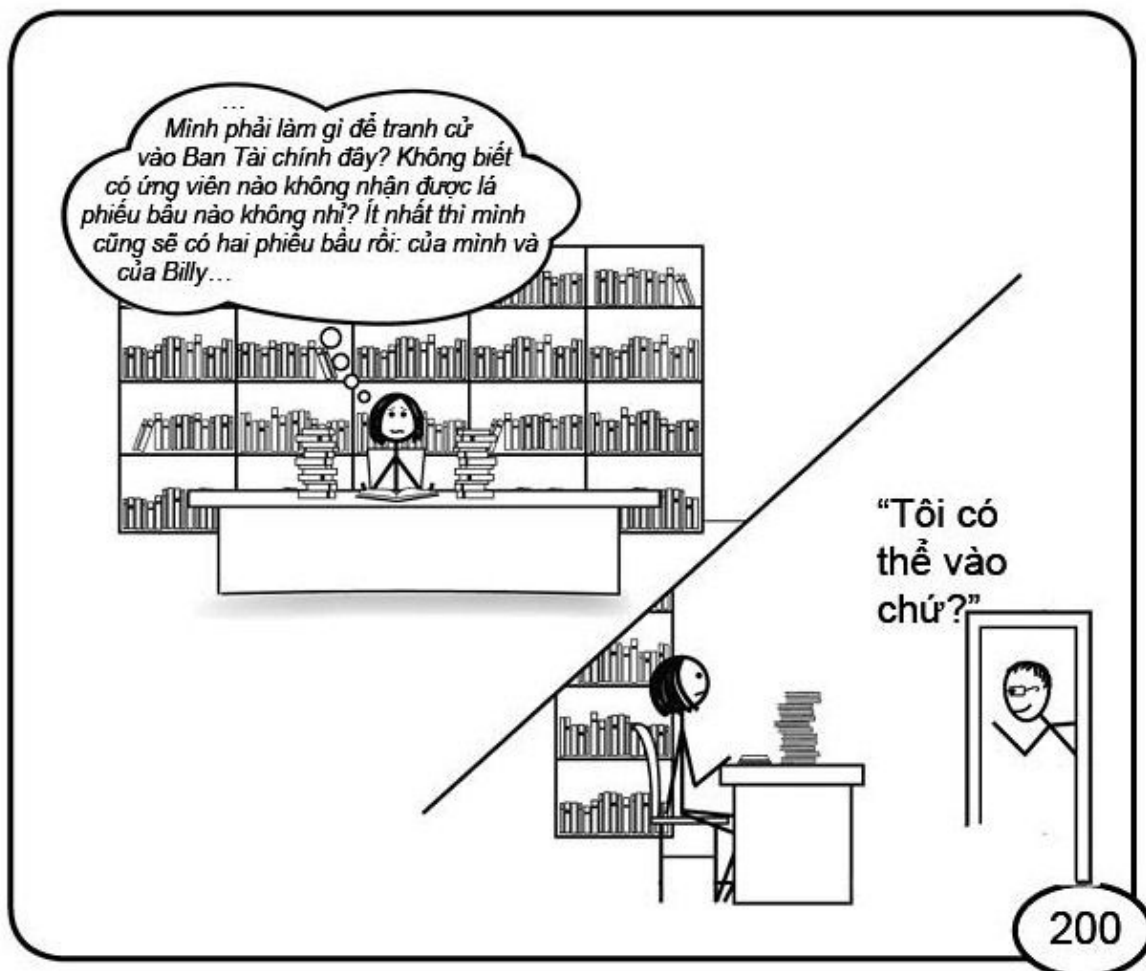
Trong một bài báo nhan đề “*The Experience of Regret: What, When and Why?* (Những điều hối tiếc: điều gì, khi nào và tại sao?)” do Hiệp hội tâm lý của Mỹ xuất bản, các tác giả đã tóm tắt những cuộc nghiên cứu với câu hỏi bạn sẽ làm gì khác đi nếu bạn có thể quay ngược lại cuộc đời mình.

Cứ theo tỷ lệ chênh lệch một người trong số những người được hỏi ý kiến, câu trả lời là họ hối hận vì đã TRÌ TRỆ trong hành động. Nói cách khác, cứ trong 5 người thì có 4 người không phải hối tiếc về những gì họ đã làm... **mà hối tiếc về những gì họ đã không làm!**

Hãy nói cho tôi biết bạn dự định làm gì với cuộc sống quý báu và điên cuồng của bạn?

The Summer Day , Mary Oliver, Người đoạt giải Pulitzer về thơ

Beth không biết phải làm gì. Cô ấy luôn muốn hoạt động trong lĩnh vực chính trị nhưng giờ đây, cô ấy hồi hộp khi điều đó biến thành sự thật. Tôi không có trách nhiệm bảo cô ấy phải làm gì, nhưng... thôi được, để tôi cho cô ấy một hai lời đề nghị vậy.

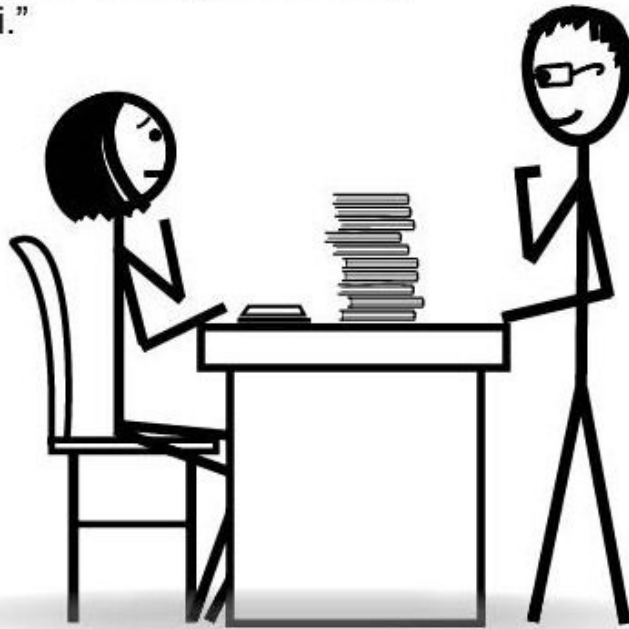
“Randel này,
dường như anh
luôn xuất hiện
đúng lúc đấy.”

“Không
tự tin khi
ra tranh
cử phải
không?”

“À, tôi rất sợ mình sẽ trông thật ngu ngốc. Thậm chí, tôi lo về việc tôi sẽ không nhận được phiếu bầu nào ngoài của Billy và tôi.”

“Tính đến phiếu bầu của tôi nữa chứ... Vậy là có ba phiếu rồi đấy nhé.”

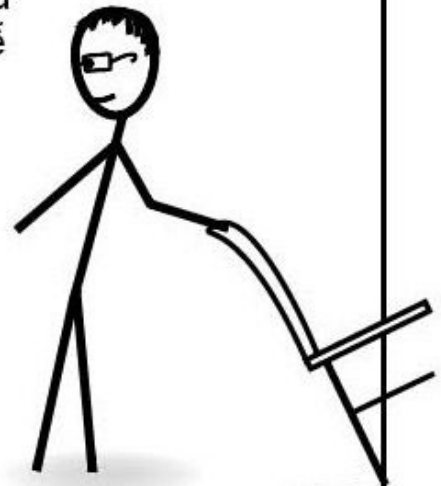
“Tôi rất biết ơn về điều đó...nhưng anh biết ý tôi muốn nói gì mà.”

“Dĩ nhiên là tôi biết chứ. Cô đang chia đầu mình ra đây mà. Cô đang tự phơi mình ra để mọi người đánh giá... chỉ trích và cười nhạo cô. Điều đó thật là đáng sợ.”

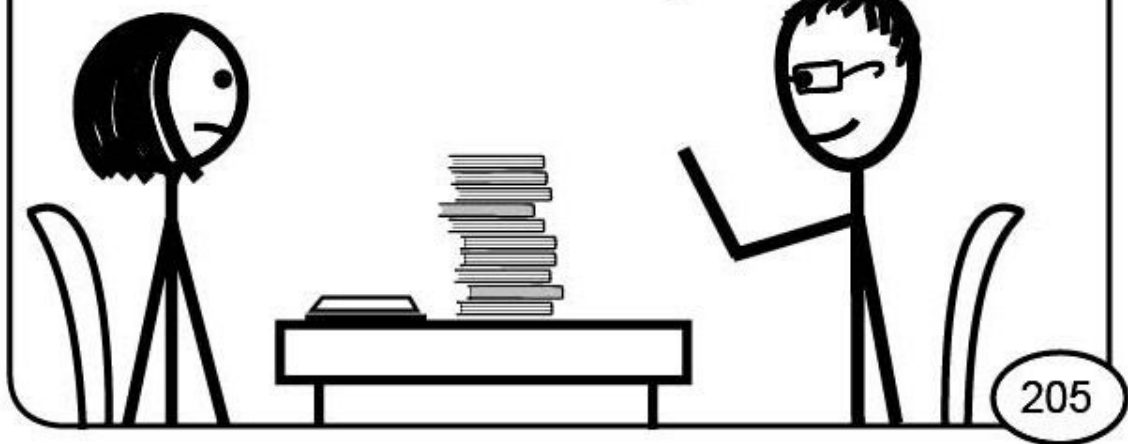
“Tôi biết..., thậm chí
tôi còn chưa tuyên bố
nữa và tôi đã bị mất
ngủ rồi đây.”

“À này, đôi khi hành động
tuyên bố... hay thực sự bước
một bước đầu tiên tới trước lại
gây ra sự lo lắng nhiều nhất,
nhưng một khi cô đã
bước qua được
nó thì mọi thứ
sẽ trở nên dễ
dàng hơn.”

“Tôi hy vọng anh nói đúng. Tôi nhận thấy mình có nhiều bất lợi. Tôi không muốn mình bị thất bại ê chề.”

“Beth, tôi muốn nói cho cô biết một điều thực sự rất quan trọng... Ngay cả khi cô thất bại, dù thật là thảm hại, thì cô vẫn là người chiến thắng bởi vì cô đã đi bước đầu tiên về phía ước mơ của mình. Chia khóa để đạt được thành tựu là xem thất bại như bước đệm dẫn đến thành công. Những người đạt được thành tích tuyệt vời nhận ra rằng thất bại chỉ là một phần trong quá trình dẫn đến thành công.”

“Cứ nói tiếp đi, Randel.
Tôi cần phải nghe về
những điều này.”

“À, chúng ta làm một kiểm
tra nhỏ nhé, Beth.”

“Ôi, thôi đi nào, tôi chưa sẵn sàng ... Tôi đã nghiên cứu ngân sách thành phố, nhưng tôi chưa sẵn sàng trả lời những câu hỏi về nó.”

“Không đâu, không phải kiểm tra chuyện đó đâu.”

207

“Để xem cô có thể đoán những người này là ai không:

21 tuổi, ông thất bại trong kinh doanh.

23 tuổi, ông bị đánh bại trong cuộc bầu cử vào cơ quan lập pháp tiểu bang.

24 tuổi, việc kinh doanh mới của ông thất bại.

26 tuổi, ông ngập tràn đau khổ khi vị hôn thê của ông qua đời.

27 tuổi, ông bị suy nhược thần kinh.

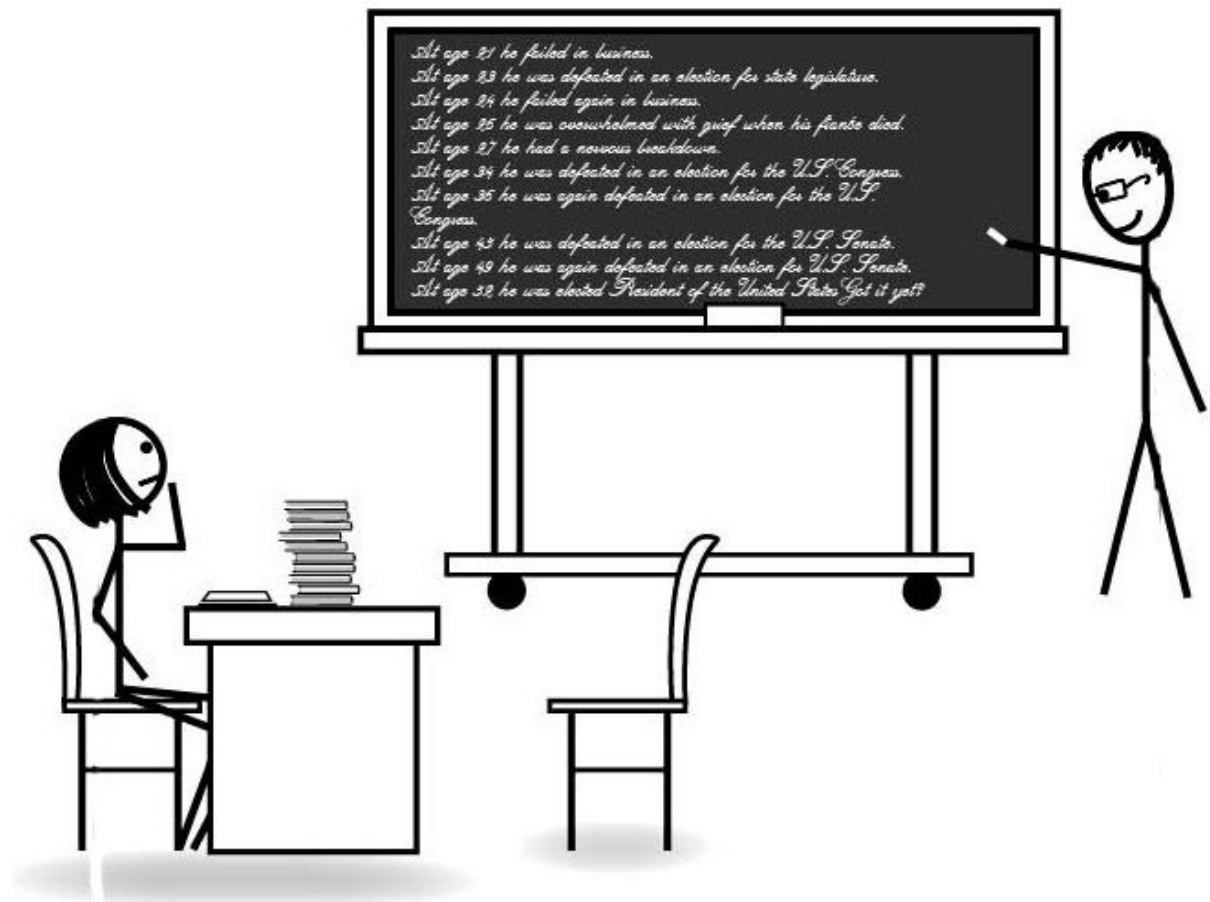
34 tuổi, ông bị đánh bại trong cuộc bầu cử vào Quốc hội Mỹ.

36 tuổi, ông một lần nữa lại bị đánh bại trong cuộc bầu cử vào Quốc hội Mỹ.

45 tuổi, ông bị đánh bại trong cuộc bầu cử vào Thượng viện Mỹ.

49 tuổi, ông một lần nữa lại bị đánh bại trong cuộc bầu cử vào Thượng

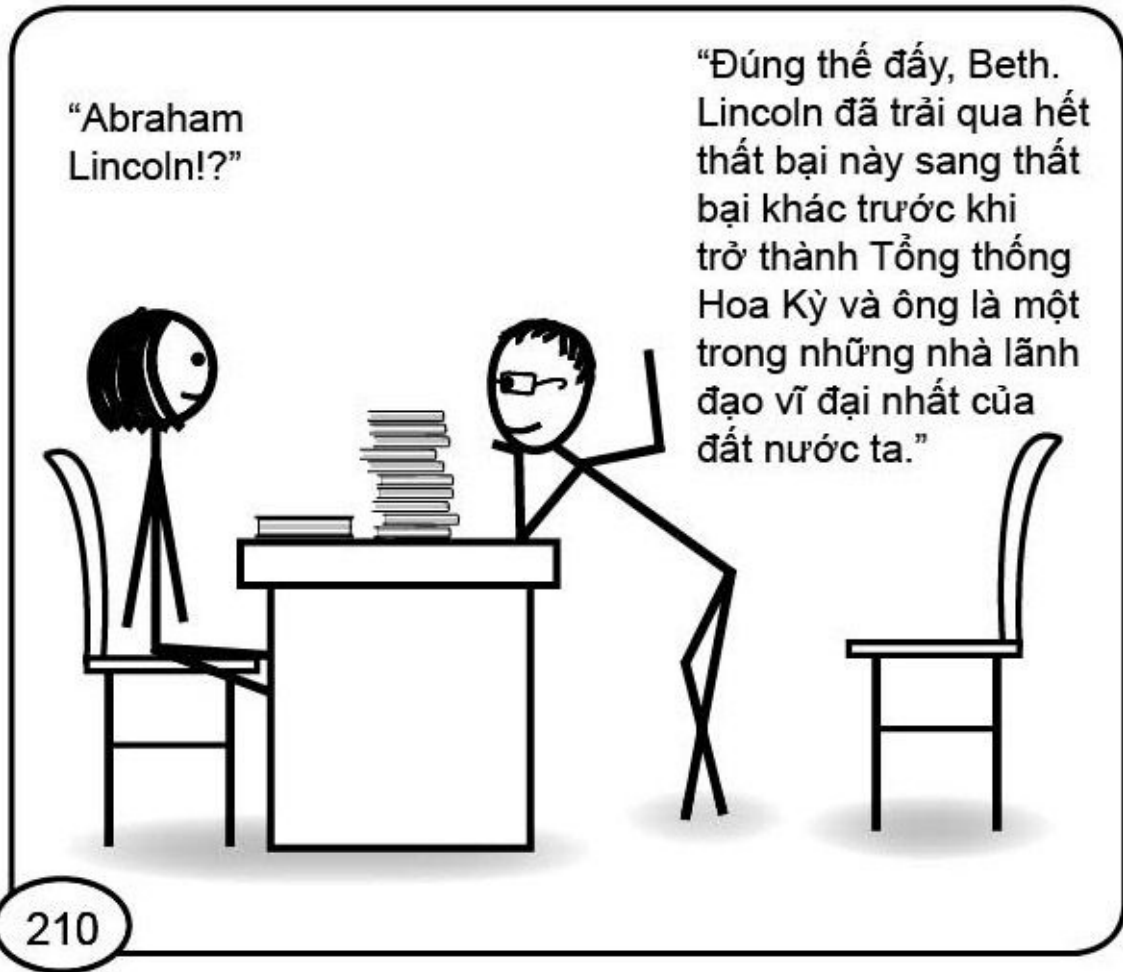
viện Mỹ.”

“Tôi đoán đó là
George McGovern.”

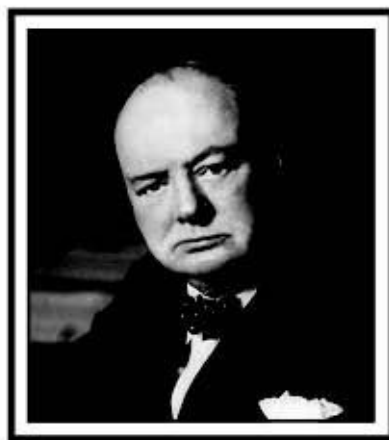
“Không, không phải là cựu
Thượng nghị sĩ đến từ tiểu
bang South Dakota tuyệt vời ấy
đâu... Câu trả lời là Abraham
Lincoln.”

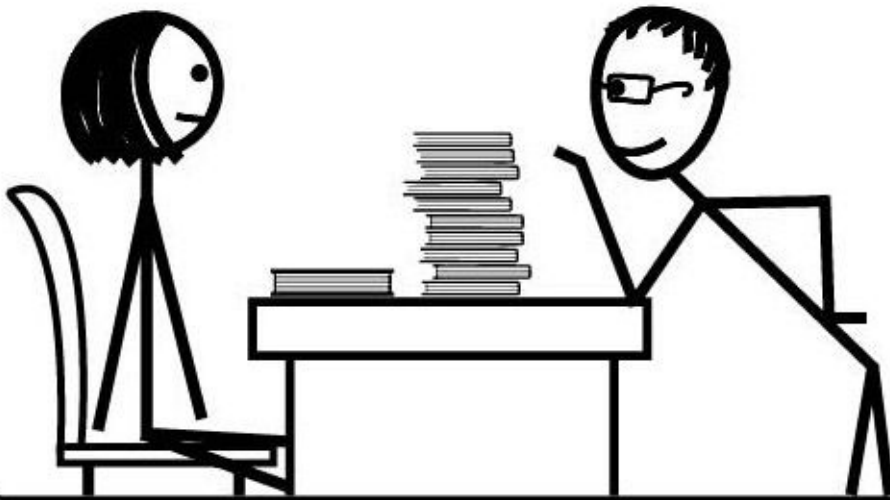

“Thành công là khả năng vượt qua thất bại này đến thất bại khác mà không đánh mất lòng hăng hái.”

Winston Churchill

“Còn về điều lo lắng của cô, rằng đối thủ có thể cho cô gây thơ, nhưng cái này không giống như việc cô chạy đua vào một chức vụ gì đó đòi hỏi nhiều năm kinh nghiệm. Ban Tài chính là bước đi đầu tiên hợp lý cho bất cứ ai quan tâm đến dịch vụ công cộng. Và nếu đối thủ của cô chế nhạo về độ tuổi của cô... thì này, để tôi kể cho cô nghe câu chuyện về Ronald Reagan nhé.”

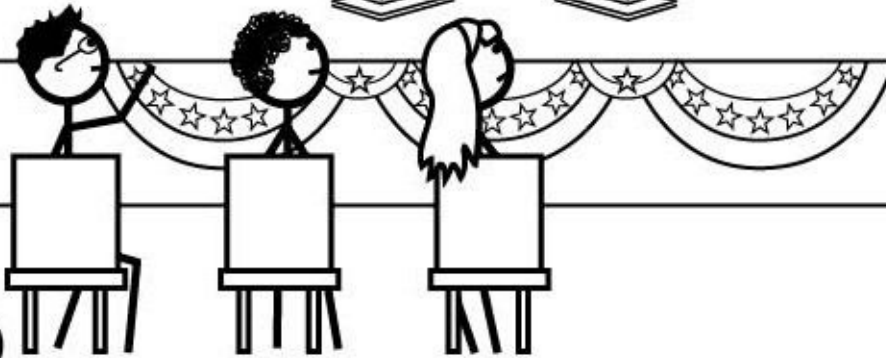
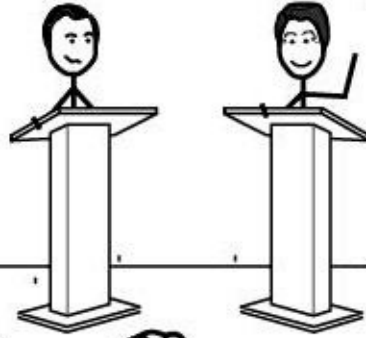

212

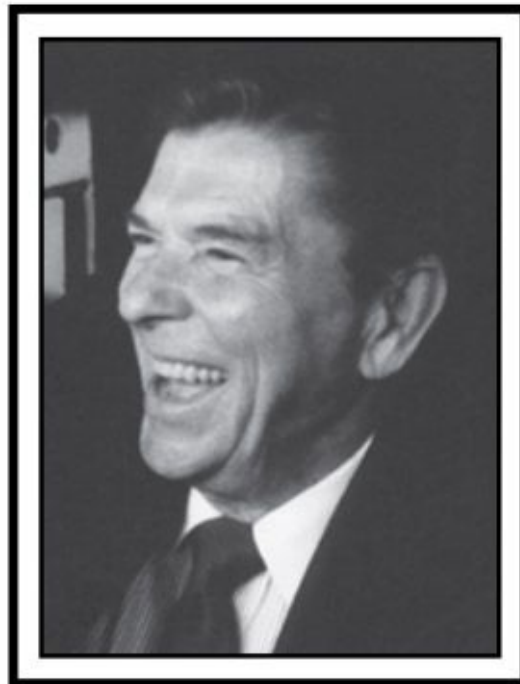
Khi Ronald Reagan ra tranh cử Tổng thống năm 1984 (nhiệm kỳ thứ hai), ông đã 74 tuổi và nhiều nhà bình luận cho rằng ông đã quá già để trở thành Tổng thống. Đối thủ tranh chức Tổng thống với ông, Walter Mondale, trẻ tuổi hơn ông nhiều (56 tuổi).

“Thưa ông Reagan, ông không cảm thấy rằng tuổi tác là yếu tố liên quan đến năng lực của một người thực hiện những nhiệm vụ căng thẳng của Tổng thống Hoa Kỳ sao?”

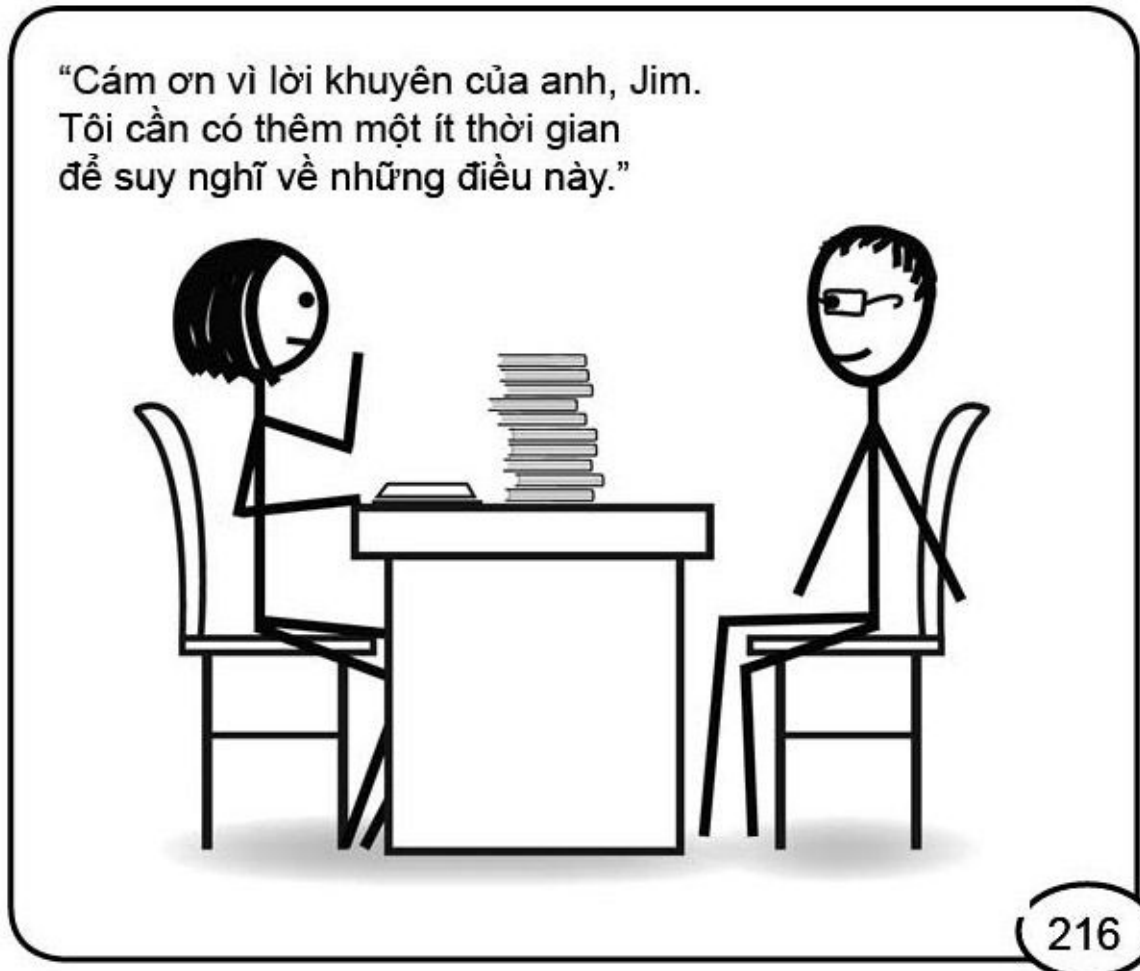
“Này anh bạn, cảm ơn anh vì câu hỏi đó, nhưng tôi sẽ không biến tuổi trẻ và sự thiếu kinh nghiệm của thân chủ tôi thành vấn đề trong chiến dịch tranh cử này!”

214

Reagan đắc cử với số phiếu áp đảo và kết thúc nhiệm kỳ thứ hai, ông rời chức vụ với mức ủng hộ cao nhất so với bất kỳ vị Tổng thống thời hiện đại nào.

Beth đang đứng ở khúc quanh rất quan trọng trong cuộc đời cô. Cô muốn thử sức trong lĩnh vực chính trị nhưng cô gặp khó khăn khi quyết định. Và tính trì trệ có ảnh hưởng rất mạnh mẽ. Tôi hy vọng có cơ hội kể cho cô ấy nghe một vài câu chuyện về sự thành công vượt bậc - về những người lẽ ra không bao giờ thành công được “theo lý thuyết” nhưng họ đã bắt chắp những bất lợi bằng cách hành động và cố gắng hết sức mình.”

Những người thành công luôn hành động. Họ không bốc đồng nhưng họ nhận ra rằng, như Einstein đã nói, “sẽ không có gì xảy ra nếu không hành động.”

Trong các nghiên cứu của chúng tôi về những câu chuyện thành công, chúng tôi đã thấy nhiều ví dụ điển hình về những người đã hành động trong việc theo đuổi ước mơ của mình **mặc dù** công bằng mà nói, họ không có quyền mong đợi thành công.”

NHỮNG CẬU BÉ KHỜ DẠI

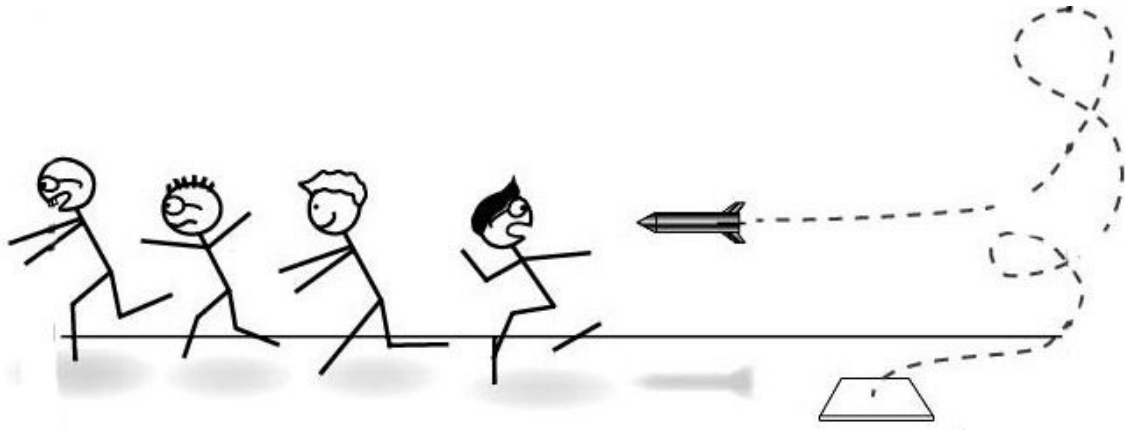
Homer Hickam lớn lên ở Coalwood, West Virginia vào thập niên 1950. Coalwood là một thị trấn khai thác mỏ.

Homer không có điểm nổi trội nào cả. Ở trường trung học, cậu không phải là một học sinh xuất sắc. Cậu cũng không phải là vận động viên. Dường như cậu không có mục tiêu gì cả..., cho đến một đêm vào năm 1957, khi đang nghe đài phát thanh thì tiếng “Bíp - Bíp – Bíp” của vệ tinh của Nga, Sputnik, lọt vào tai cậu.

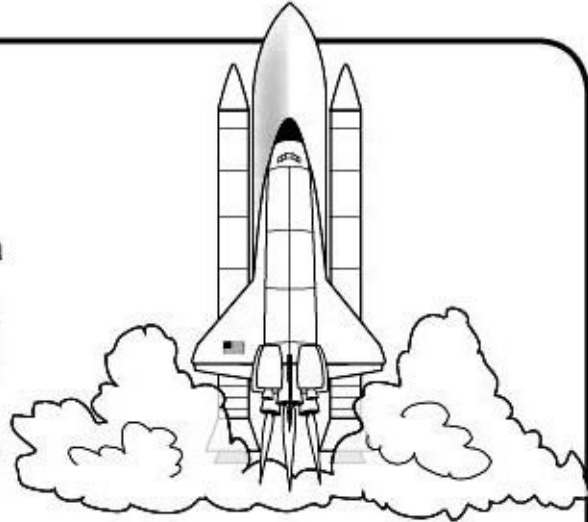
Bạn biết đấy, vào những năm 1950, Hoa Kỳ và Nga đang chạy đua để trở thành quốc gia đầu tiên phóng vệ tinh lên vũ trụ. Và Nga đã thắng khi phóng Sputnik vào không gian vào tháng 10 năm 1957. Người Mỹ đã bị sốc và cả nước Mỹ nỗ lực bắt kịp người Nga.

Và không biết vì lý do gì mà chàng thanh niên Homer cảm thấy mình có thể giúp ích trong việc này - mặc dù thực tế là cậu ta không tiền, không có kiến thức về khoa học, và cũng không quen ai hay không một ai trong gia đình có thể giúp cậu. Tuy nhiên, cậu ta vẫn quyết tâm.

Homer và những người bạn thân của mình quyết định thành lập cơ quan vũ trụ riêng. Thế là họ sáng lập Big Creek Missile Agency (Tổ chức tên lửa Big Creek) (không phải là NASA) với nỗ lực phóng “tên lửa” vào không gian. Những tên lửa này là những cái ống kim loại hình trụ nhét đầy pháo bông. Các cuộc thử nghiệm của họ hết sức buồn cười không hơn không kém.

Nhưng các chàng trai vẫn kiên trì. Dĩ nhiên, họ không bao giờ bay được vào vũ trụ nhưng họ đã giành chiến thắng trong một hội chợ khoa học vì nỗ lực của mình. Điều này đã mang đến cho Homer một học bổng vào trường đại học. Cậu theo học ngành kỹ thuật. Sau khi tốt nghiệp, cậu làm việc cho NASA.

Trong phần xúc động tiếp theo của câu chuyện về sự nỗ lực của mình và các bạn, Homer kể lại việc nhiều năm sau, một phi hành gia mà cậu quen biết đã đồng ý đưa một trong số những “chóp hình nón đầu tên lửa của

các chàng trai” bay vào không gian cùng với anh ta.

“Khi thấy chiếc phi thuyền tuyệt vời nỗ to và bay ra khỏi bệ phóng ở Cape Canaveral lao vào không trung, tôi rất tự hào và hạnh phúc: cuối cùng thì Big Creek Missile Agency cũng đang bay vào vũ trụ.”

220

Homer và các bạn của cậu chưa bao giờ thực sự phóng được một tên lửa vào vũ trụ.

Tuy nhiên, bằng hành động - theo đuổi mãi điều gì đó đang mãnh liệt thôi thúc họ - tên lửa của họ đã thực sự đi vào không gian sau nhiều năm.

Vấn đề là (xin thứ lỗi cho tôi vì đã dùng phương pháp ản dụ), bạn sẽ không bao giờ biết được mình có thể bay cao đến đâu nếu bạn không hành động. Không hành động nghĩa là bạn hoàn toàn ngừng trò chơi. Thế là trò chơi kết thúc. Những ước mơ cũng kết thúc.

ĐỂ BIẾT THÊM CÂU CHUYỆN CẢM ĐỘNG VỀ SỰ NHIỆT TÌNH VÀ NGÂY THƠ CỦA TUỔI TRẺ NÀY, BẠN HÃY TÌM ĐỌC QUYỀN TIỂU SỬ CỦA HOMER HICKHAM, **ROCKET BOYS .**

Điểm mà tôi muốn nhấn mạnh trong câu chuyện về Homer Hickham là

BẠN KHÔNG BAO GIỜ BIẾT được bạn có thể tiến xa tới đâu cho ĐẾN KHI BẠN HÀNH ĐỘNG. Đó là lý do tại sao sự nhiệt tình của tuổi trẻ đôi khi rất mạnh mẽ.

Trong một ví dụ khác, tôi muốn kể cho các bạn nghe về Richard Branson, một doanh nhân người Anh (tỷ phú), người đã sáng lập Virgin Music rồi sau đó là Virgin Airlines và hàng loạt các công ty Virgin khác.

Nhân đây, các bạn có đoán được lý do tại sao anh ta chọn cái tên “Virgin” không? Bởi vì, như Richard giải thích, anh biết quá ít về kinh doanh khi anh bắt đầu công ty âm nhạc của mình nên dường như không có cái tên nào khác thích hợp hơn.

Richard Branson đã lớn lên trong nghèo khó ở miền quê nước Anh. Anh đã mắc chứng khó đọc và chưa bao giờ học tốt ở trường.

“Ngày ấy, chứng khó đọc không được xem là vấn đề, hay nói cho chính xác hơn, đó là chỉ là vấn đề của riêng bạn nếu bạn mắc chứng bệnh này. Vì chưa ai từng được nghe nói về chứng bệnh này. Việc bạn không thể đọc, viết hay đánh vần đối với các giáo viên hay các bạn học khác chỉ có nghĩa là bạn ngu xuẩn hoặc lười biếng.”

Losing My Virginity , Richard Branson

Không thể là cậu bé mà những kẻ đặt cược sẽ chọn là một trong những doanh nhân nổi tiếng nhất nước Anh. Tuy nhiên, Branson còn có một “vấn đề” nữa. *Anh không nhận thấy mình không có cơ hội thành công.*

Vì thế, ở tuổi 15, anh mở một tạp chí (chính nó đã dẫn dắt anh tiến vào lĩnh vực kinh doanh âm nhạc) và thậm chí trước khi cho in số báo đầu tiên, anh đã bắt đầu bán trang quảng cáo cho các doanh nghiệp địa phương.

“Thành tích học tập của tôi từ yếu cho đến thật kém... nếu lúc đó tôi lớn hơn được năm hay sáu tuổi thì tôi sẽ không nhắc điện thoại lên làm cái điều thật xuẩn ngốc là cố gắng mời các công ty lớn quảng cáo trên một tạp chí chưa hình thành và được biên tập bởi hai cậu học sinh mười lăm tuổi. Nhưng tôi còn quá trẻ nên chưa biết ném mùi thất bại.”

Branson còn quá trẻ nên không hiểu được điều tuyệt đối xuẩn ngốc mà anh ta đang làm!

Vì vậy, anh chỉ hành động bằng cách bắt đầu bán trang quảng cáo. Sau đó, anh ta sáng lập ra tờ tạp chí. Kế tiếp là cửa hàng bán đĩa hát nhỏ. Rồi lại đến một công ty âm nhạc lớn. Và sau cùng là hãng hàng không.

“Nhiều người đã phạm sai lầm bằng cách chỉ đứng yên một chỗ.”

Vô danh

Nói cách khác, đôi khi bạn chỉ cần đi tìm nó. Hoặc, như khẩu hiệu mạnh mẽ của Nike:

JUST DO IT!! (CỨ LÀM ĐI!!)

Nhân đây, nếu bạn muốn đọc thêm về một doanh nhân lớn khác, bạn có thể chọn quyển **Just Do It** viết về người sáng lập Nike, Phil Knight. Một ngày nọ, ông Knight đã **làm điều đó** khi ông từ bỏ công việc kế toán của mình để ra bán giày chạy bộ chất đầy trong cốp xe.

Tôi thích những khẩu hiệu như kiểu JUST DO IT. Chúng ngắn gọn và súc tích (giống như loạt sách *Skinny* của chúng tôi).

Tôi vừa đọc quyển sách có tựa là **Jump In** của Mark Burne với hy vọng khẳng định thêm quan điểm của tôi về hành động. Burnett là một trong những người sáng tạo chương trình truyền hình thực tế.

Năm 1995, ông đến Mỹ với hai bàn tay trắng ngoại trừ một mong muốn mạnh mẽ được gia nhập vào đài truyền hình.

Tuy nhiên, ông rất CHUTZPAH. Đây là một từ trong tiếng Yiddish (một nửa là tiếng Do Thái, một nửa là tiếng Đức) nghĩa là can đảm, quyết tâm và quyết đoán.

Và ông đã kể về con đường đưa ông vào lĩnh vực kinh doanh truyền hình – sáng tạo ra một chương trình rất thành công, *Survivor* (Người sống sót) và *The Apprentice* (Người tập sự) của Donald Trump. Ngày nay, Burnett đã trở thành một người rất giàu có.

Và đây là lời khuyên của ông:

“(Tôi đề nghị) một triết lý kinh doanh mà tôi chỉ đơn giản gọi là “Jump In” (hãy lao vào). Đó là hãy hành động. Không điều gì hoàn hảo cả và không điều gì có thể được lên kế hoạch một cách hoàn toàn. Điều tốt nhất mà bạn có thể hy vọng là đạt được một nửa kế hoạch của mình ... Nếu bạn có lòng đam mê, quyết tâm, và sẵn sàng tin vào chính mình thì bất cứ điều gì cũng có thể đạt được. Nếu tôi có thể làm điều đó thì bất cứ ai cũng có thể.”

Jump In

XIN NHẤN MẠNH RẰNG VIỆC KHÔNG HÀNH ĐỘNG LÀ KẼ THÙ. NHỮNG NGƯỜI THÀNH CÔNG LUÔN HÀNH ĐỘNG. CÁC Ý TƯỞNG VÀ NHỮNG NỖ LỰC CỦA HỌ KHÔNG PHẢI LUÔN ĐƯỢC THỰC HIỆN NHƯNG ĐIỀU NÀY CHÍNH LÀ SỰ CAM KẾT:

NẾU BẠN KHÔNG HÀNH ĐỘNG ĐỂ THEO ĐUỔI ƯỚC MƠ CỦA MÌNH THÌ KHI ĐÓ CHẮC CHẮN 1.000% LÀ CHÚNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ BIẾN THÀNH HIỆN THỰC ĐƯỢC.

“Mong muốn an toàn đi ngược lại với mọi công trình tuyệt vời và cao cả.”

Tacitus, Nhà sử học về Đế chế La Mã

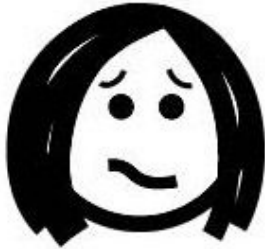
CHÚNG TA HÃY QUAY TRỞ LẠI VỚI BETH NHÉ

“Em đã quyết định rồi, Billy.
Em sẽ tuyên bố tranh cử vào
Ban Tài chính.”

ĐÊM BẦU CỬ

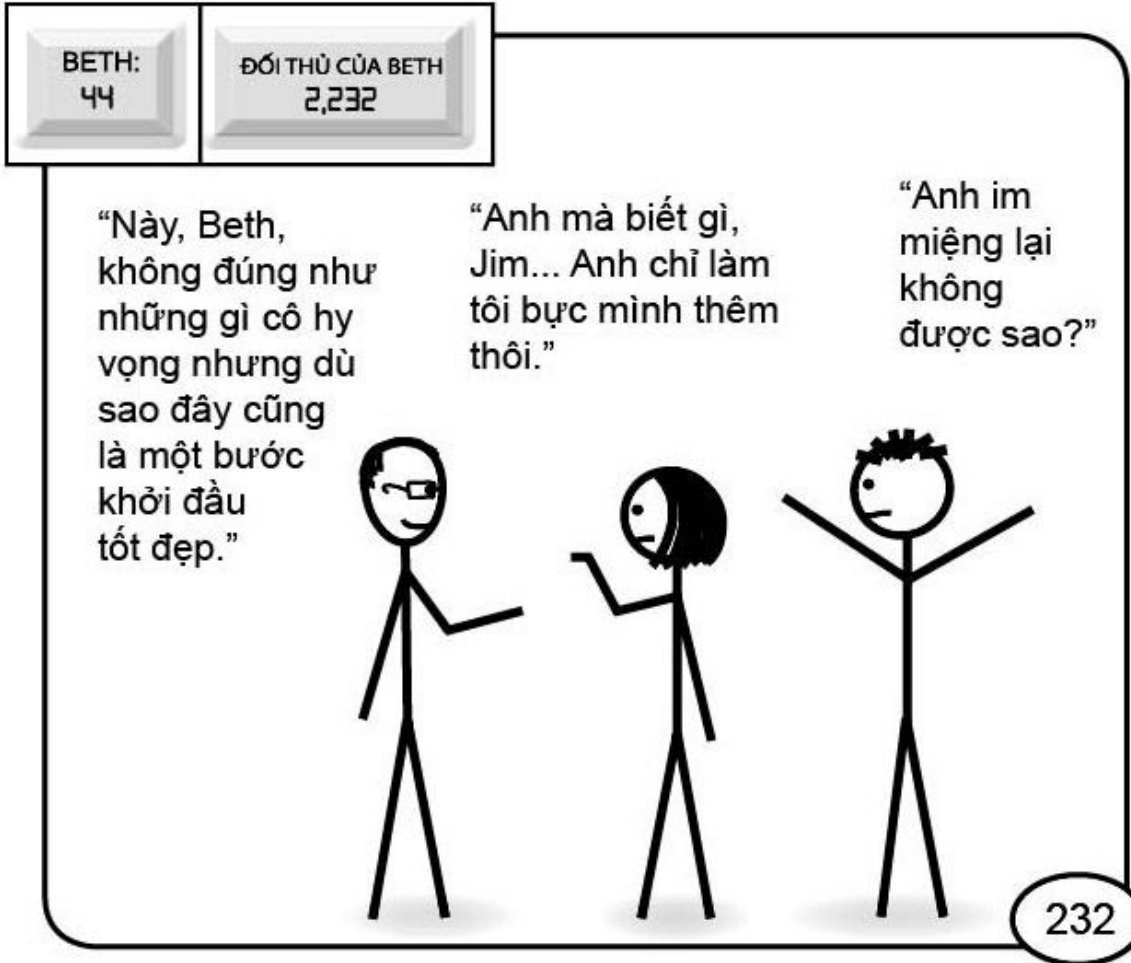
BETH:
44

ĐỐI THỦ CỦA BETH
2,232

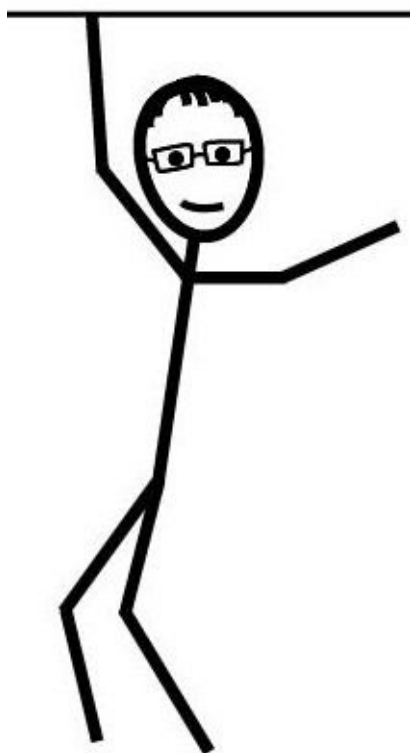

Chúng ta đang ở tại thời điểm quan trọng trong cuốn sách này. Beth,

một trong những nhân vật chính của chúng ta, vừa bị thất bại rất đau đớn và đang nghĩ đến việc từ bỏ ước mơ phục vụ công cộng và làm chính trị của mình.

Bằng cách nào đó tôi phải giải thích với cô ấy rằng mọi người thành công mà tôi biết, không có trường hợp ngoại lệ, đều phải trải qua những thất bại đau đớn trên cuộc hành trình đi đến thành công của họ. Nghịch cảnh này gần như là một “nghi thức phải bước qua”.

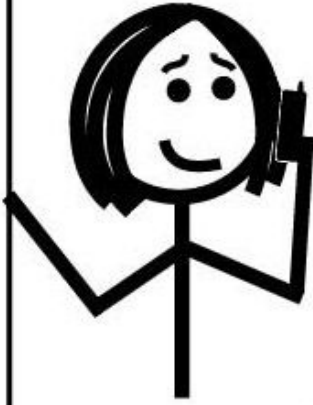
Nhưng không ai trong số những người thành công này từ bỏ ước mơ của mình.

Nếu bảo tôi chỉ ra tính cách vượt trội chung của tất cả những người thành công mà tôi biết thì đó sẽ là tính kiên trì không bỏ cuộc dù với bất cứ lý do gì.

HAI TUẦN SAU

“Jim, anh có rảnh
đi uống một tách cà
phê không?”

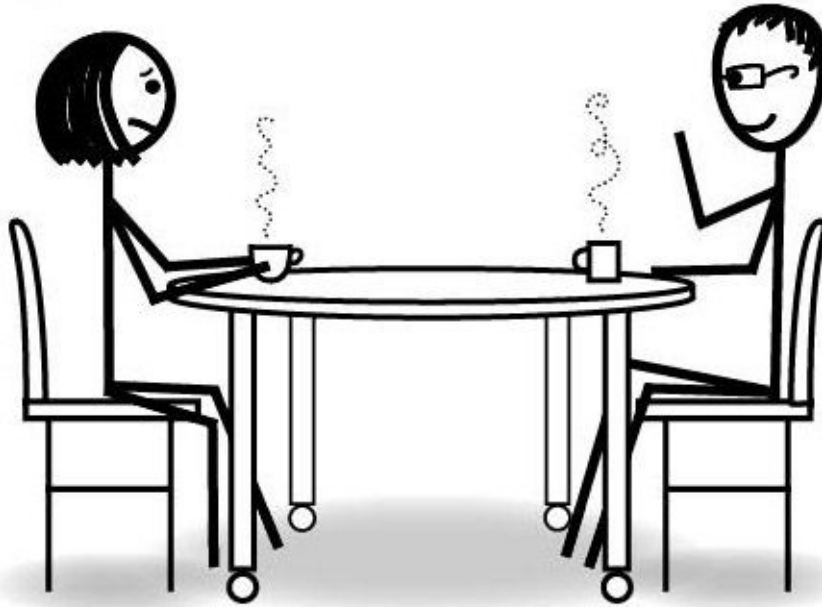

“Vâng, sẵn
sàng thôi.”

“Cảm ơn anh đã đến. Xin lỗi vì tôi đã nổi cáu với anh vào đêm bầu cử. Tôi nghĩ đó là lỗi lầm khủng khiếp mà tôi đã phạm phải đấy.”

“Không sao đâu, Beth. Tôi vốn không phải là người nhạy cảm lắm đâu. Hôm nay cô cảm thấy thế nào?”

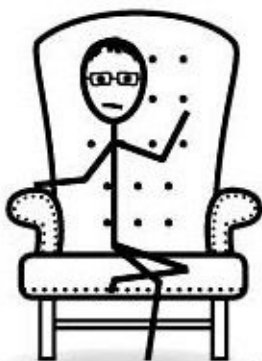

“Đã đỡ hơn một ít nhưng vẫn còn cảm thấy đau. Jim này, tôi rất muốn làm chính trị. Tôi tin rằng tôi có thể đóng góp điều gì đó. Nhưng, thật lòng mà nói, bây giờ tôi cảm thấy trước mắt mình thật mờ mịt.”

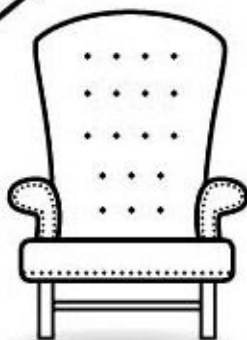
“Tôi hiểu, Beth.”

Tôi hiểu cảm giác của Beth. Cô ấy đã đặt cả kỳ vọng vào chiến dịch tranh cử nhưng chỉ nhận được có 44 phiếu bầu. Có vẻ như không ai nhìn thấy năng lực của cô ấy... ngoại trừ cô ấy.

Trong đời mình, tôi cũng đã nhiều lần cảm thấy trước mắt mờ mịt. Khi đó, tôi cho rằng ước mơ của tôi thật vớ vẩn. Rằng không ai có thể nhìn thấy giá trị của tôi – điều mà tôi tin rằng tôi có.”

239

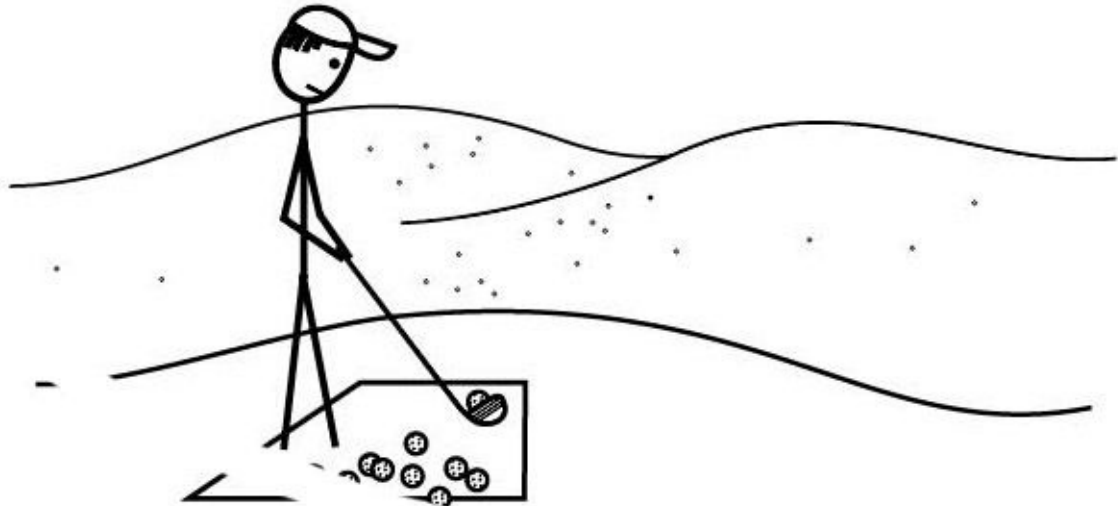
hông thường, trên con đường tìm kiếm sự thành công, bạn cảm thấy rất cô đơn.

Ngay cả những người yêu bạn họ cũng có những ước mơ riêng của họ. Tất nhiên, họ muốn bạn nhận ra những mục tiêu của bạn, nhưng họ cũng phải tập trung vào những mục tiêu của họ. Vì vậy, chính bạn - và chỉ mình bạn - là người phải tự nỗ lực để đạt cho được cuộc sống như mong muốn.

Văn phòng của tôi nằm kề bên sân gôn và vì thế tôi có thể quan sát tỉ mỉ những người đến chơi gôn qua khung cửa sổ. Có một tay gôn trẻ đến luyện tập mỗi ngày. Anh ta có mặt từ lúc sáng sớm và sau đó quay lại vào lúc hoàng hôn.

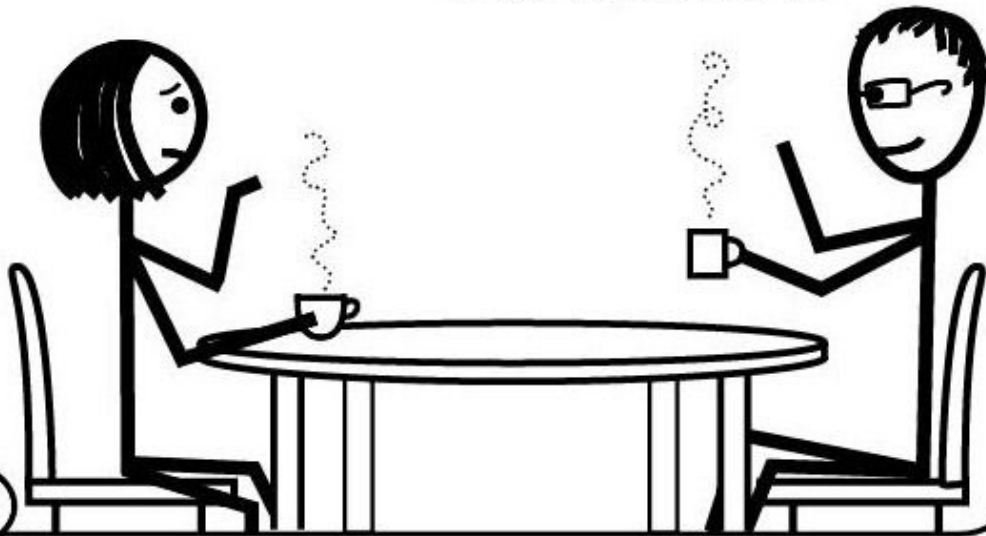
Chàng thanh niên đang cố đạt được trình độ xuất sắc và thành công trong môn này. Anh ta luyện tập một mình. Đôi khi trời mưa, anh vẫn đến. Đôi khi trời lạnh và đầy gió, anh vẫn đến.

Với tôi, chàng thanh niên này đã hiểu được thành công là gì. Trong tâm trí anh ta, anh ta thấy mình có cơ hội thành công lớn. Có lẽ không ai tin anh ta. Có lẽ đối với những người còn lại trên thế giới, anh ta vô hình nhưng trong tâm trí của anh ta có một hình ảnh lung linh rõ nét là anh ta sẽ giành được chức vô địch. Hình ảnh đó khiến anh ta tiếp tục đi tới - cho dù anh ta cảm thấy cô đơn đến thế nào đi nữa.

“Jim này, có lẽ tôi phải từ bỏ ước mơ làm chính trị thôi. Có lẽ tôi không đủ thông minh, không có khiếu ăn nói hoặc không có sức lôi cuốn.”

“Beth, tôi sẽ không thuyết giảng với cô về “tài năng, rèn luyện” nữa bởi vì tôi chắc chắn rằng Billy đã nói cô về điều này rồi. Tôi chỉ muốn nói với cô rằng yếu tố hàng đầu quyết định sự thành công trong mọi nỗ lực là phải kiên trì.”

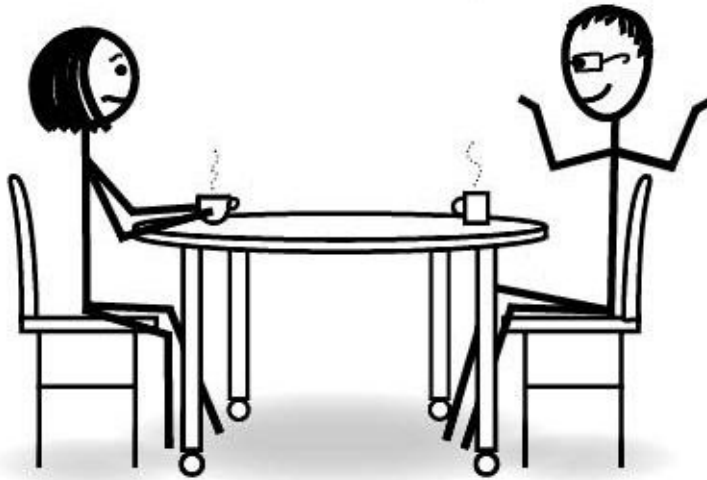
“Vâng, tôi đã nghe bài diễn văn về “tài năng, rèn luyện” từ Billy... Tôi không biết phải tin vào điều gì nữa... Tôi đã xem những nhà diễn thuyết đại tài như Bill Clinton và Barack Obama, và tôi biết mình sẽ không bao giờ có thể làm được điều họ đã làm ... Tôi thật hèn nhát khi đứng trước đám đông khoảng mười người.”

“Beth, cô sẽ không bao giờ biết cô có thể làm được điều gì cho đến khi cô tự đẩy mình về phía trước. Clinton và Obama không phải luôn là nhà diễn thuyết tuyệt vời trước công chúng. Cả hai đều phải mất nhiều năm luyện tập trước khi cô nghe thấy họ đấy.”

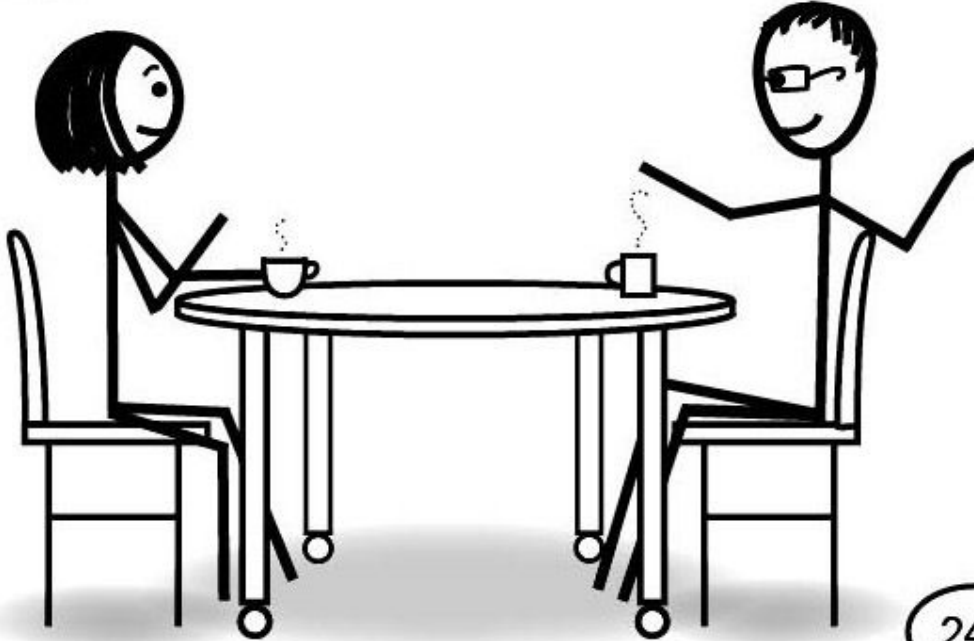
“Nhưng họ trông
thật tự nhiên ...
nói năng rất trôi
chảy và lịch sự.”

“Vâng, đúng thế thật. Tuy nhiên,
sự xuất sắc này gắn liền với những
nỗ lực qua thời gian đấy. Cô biết
không, người đàn ông được xem là
nhà hùng biện vĩ đại nhất từ trước
đến nay, Demosthenes, đã phải
thực hành diễn thuyết với những
viên sỏi trong miệng để luyện cách
nhả chữ và phát âm.”

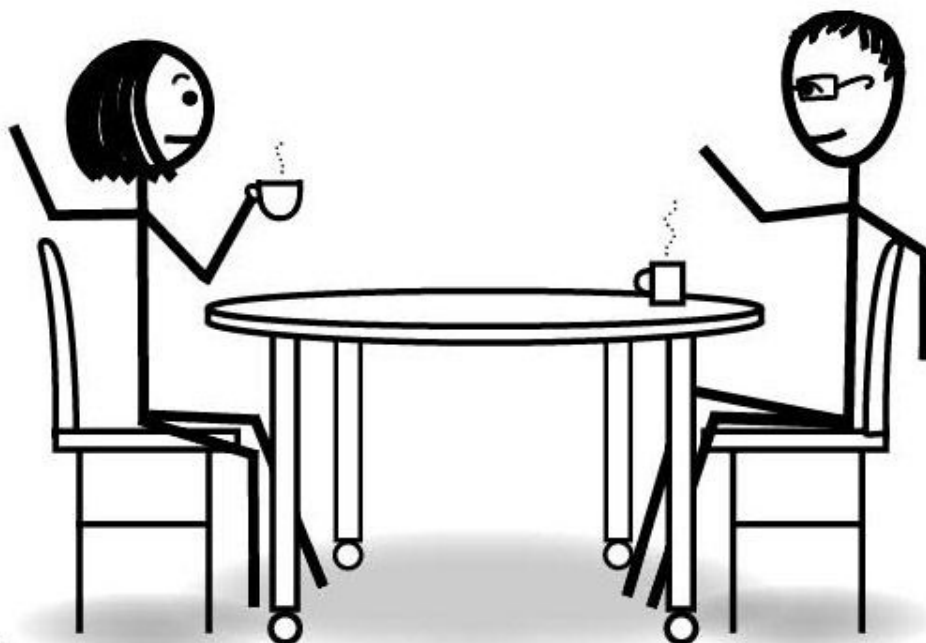
“Chà, ngậm sỏi trong miệng
à. Tôi đoán là chắc ông ta
thực sự quyết tâm phải trở
thành nhà hùng biện hay
nhất.”

“Tôi cũng cho là như
thế. Beth này, thế cô có
muốn trở thành Tổng
thống Hoa Kỳ không?”

“Thật là một câu hỏi
buồn cười.”

“Không đâu, tôi
hỏi thật đấy.”

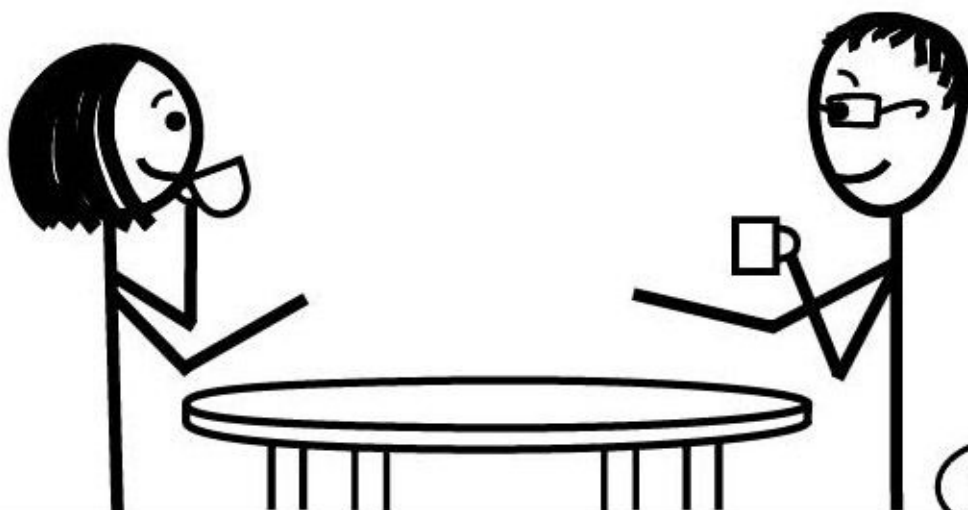
“Thậm chí, tôi còn chưa bao giờ dám nghĩ về điều này nữa là.”

“OK, thế là đủ rồi, nhưng ở đây có một điều mà tôi đang cố gắng nêu lên. Những người muốn trở thành Tổng thống hay muốn đạt huy chương vàng trong Thế vận hội Olympic hoặc muốn kiếm được hàng triệu đô-la đều có sự quyết tâm lạ thường – điều này được gọi là “niềm say mê làm chủ”.

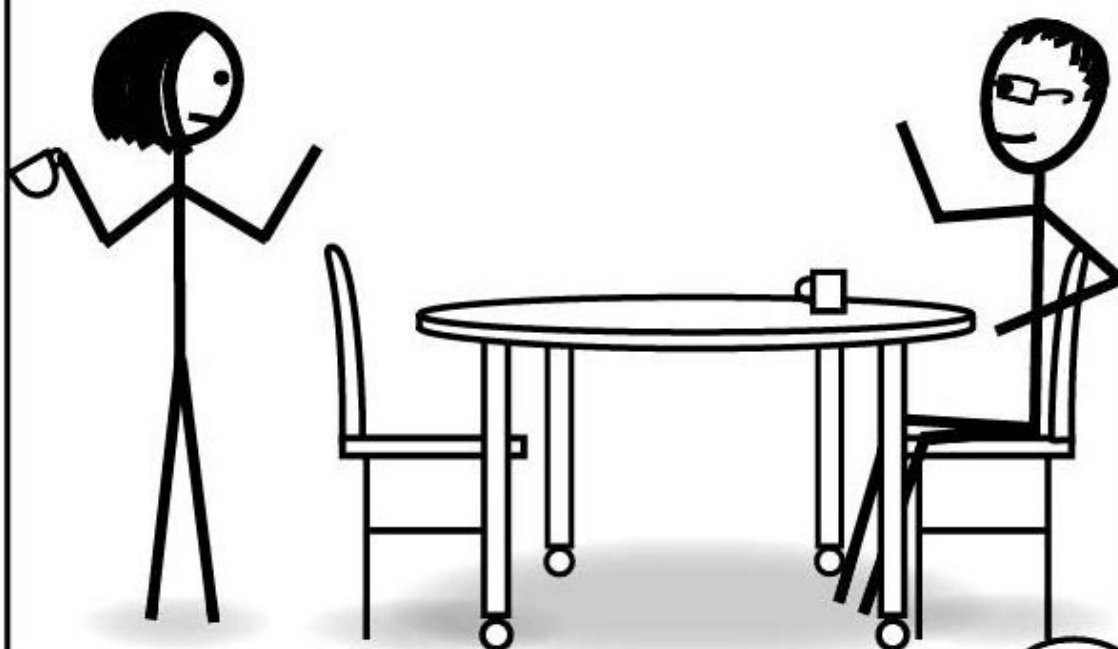
“Chà, tôi muốn có
được hàng triệu
đô-la cơ.”

“Ừ, tôi cũng muốn thế.
Nhưng tôi không nói về
những người muốn có
nhiều tiền. Tôi đang nói về
những người có ước muốn
cháy bỏng trong lòng là làm
sao kiếm cho được số tiền
đó.”

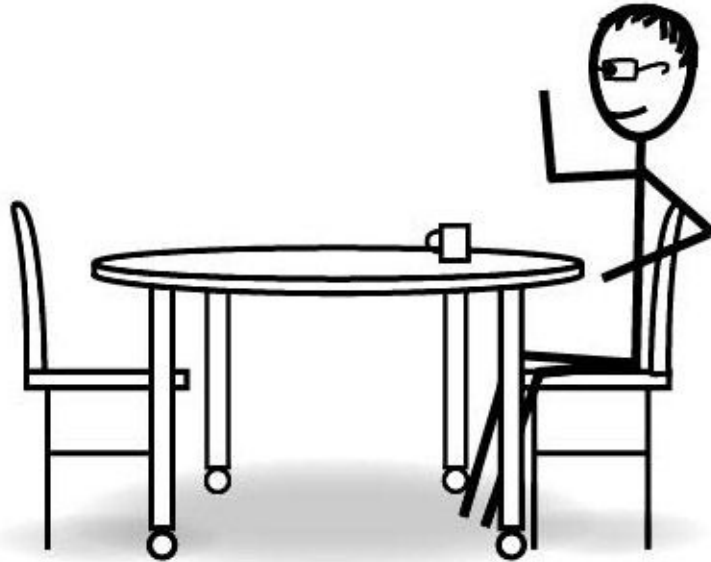
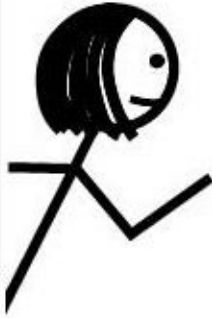
“Điều gì nhóm lên ngọn
lửa trong lòng họ thế? Tôi
nghĩ rằng tôi không có
điều đó.”

“Này, tôi có những lập
luận của tôi đấy.”

“Anh nói cho tôi
nghe với được
không?”

“Được thôi, chúng không
chỉ là của mình tôi đâu. Để
tôi kể cho cô nghe về một
nghiên cứu thật thú vị nhé.”

“Beth, cô có bao giờ nghe nói về bộ bách khoa toàn thư Britannica chưa?... Vâng, cô nói đúng đấy, nó là nguồn thông tin trực tuyến. Tuy nhiên, trước khi được đưa lên mạng thì nó là một bộ sách, thực tế khoảng 30 quyển, được xem như là nguồn tham khảo toàn diện. Nó thường được bán ra bởi những người bán rong... Không, tôi không đùa đâu!”

Dù sao đi nữa, Bách khoa toàn thư Britannica có vai trò quan trọng trong cuộc nghiên cứu mà tôi muốn kể cho cô nghe.

Quay trở lại những năm 1960, một nhà tâm lý học tên Martin Eisenstadt muốn cố gắng hiểu được sự thành công Uber. Nguồn gốc của “niềm say mê làm chủ” là gì? Điều gì đã khiến một số người đạt được mức độ thành công vượt xa những gì mà chúng ta nhắm đến?

Trước tiên, Eisenstadt cần xác định những người thành công Uber. Những điều mà ông thực hiện được ghi vào bộ bách khoa toàn thư Britannica gồm 30 quyển và ông đếm số người nổi tiếng đủ để được ghi nhận trên hơn nửa trang giấy tham khảo trong bộ bách khoa này.

Ông thấy rằng những người khiến ông phải tốn hao nhiều “mực” là những người thuộc loại siêu thành công. Tất nhiên, cách làm của ông thật tùy hứng nhưng nó cũng hay như bất kỳ một hệ thống nào khác.

Danh sách của ông về những người siêu thành công gồm 573 người, từ Homer cho đến John F. Kennedy.

Bước tiếp theo, Eisenstadt đã phải đào sâu vào cuộc sống của những người này để cố gắng tìm ra một điểm chung.

Và thật ngạc nhiên, điểm chung mà ông đã tìm thấy đó chính là tỷ lệ mất cha, mẹ hoặc mất cả cha lẫn mẹ từ khi còn bé trong số 573 ngôi sao này rất cao. Trung bình, khi những người thành đạt nổi tiếng này lên 13 tuổi thì cha hay mẹ của họ qua đời.

Sau đó, Eisenstadt xem xét theo những nhóm được lựa chọn ngẫu nhiên trong số 573 người này và thu được thông tin về độ tuổi của họ khi cha hay mẹ của họ chết. Trung bình, những thành viên trong các nhóm lựa chọn lên 19 tuổi thì họ bị mất cha hay mẹ.

“Vì vậy, anh cho rằng cái chết của cha hay mẹ của những thanh niên này đã thúc đẩy họ phải nỗ lực hết mình để đạt được thành công vượt bậc?”

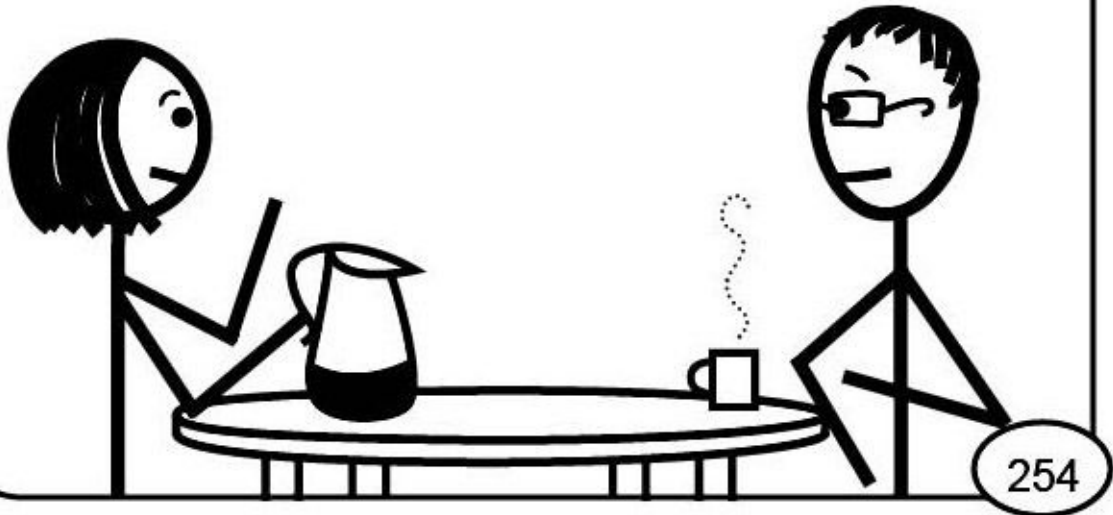
“Kết luận như thế không khoa học lắm đâu Beth, nhưng vâng, tôi tin rằng đó chính là một yếu tố đấy. Tôi cảm thấy nhiều siêu sao được thúc đẩy do cảm giác mất mát, có thể là một cái chết hoặc một vụ ly hôn hay một tuổi thơ đầy bất hạnh. Có lẽ điều gì đó như là sự tự nhận thức

về bản thân khôn khó và nhu cầu cần bù đắp.”

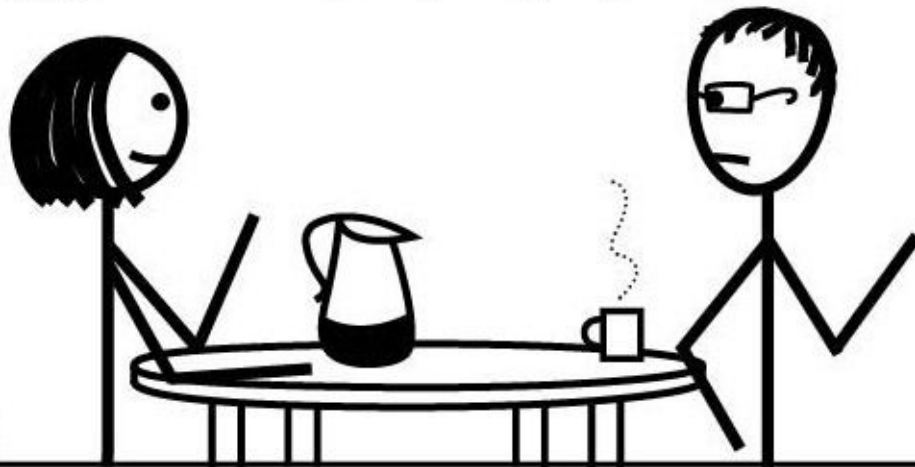
“Chà... vậy phải áp dụng lý thuyết của anh như thế nào đây với Tổng thống Clinton và Obama?”

“Cũng xảy ra như thế thôi, cha của Clinton đã chết trước khi cậu bé Bill được sinh ra, và cha của Obama đã bỏ hai mẹ con cậu bé Barack khi vị Tổng thống tương lai này mới lên ba.”

“À, còn về vị anh hùng cá nhân của tôi, Oprah Winfrey, thì thế nào?”

“Oprah rất sẵn sàng nói về thời thơ ấu của cô ấy. Từ khi còn nhỏ cô không bao giờ biết được rằng cha mẹ cô đã bỏ cô lại cho bà ngoại chăm sóc. Bị một người bà con hãm hiếp, bé Oprah đã mang bầu rồi sinh con nhưng em bé đã chết. Chính tôi cũng muốn hỏi Oprah nhưng tôi nghĩ có một ngọn lửa nào đó đang bùng cháy trong lòng cô ấy.”

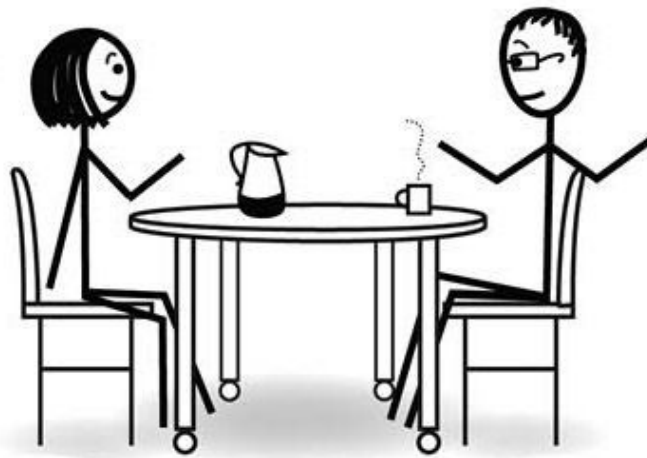
“Billy nói rằng anh có biết Steve Martin... còn anh ấy thế nào?”

“Tôi không biết Steve Martin, Beth à. Tôi chỉ đọc về anh ấy thôi. Nhưng tôi sẽ không chỉ nói về những người nổi tiếng. Cô có biết tôi đang viết một quyển sách bàn về sự thành công không?”

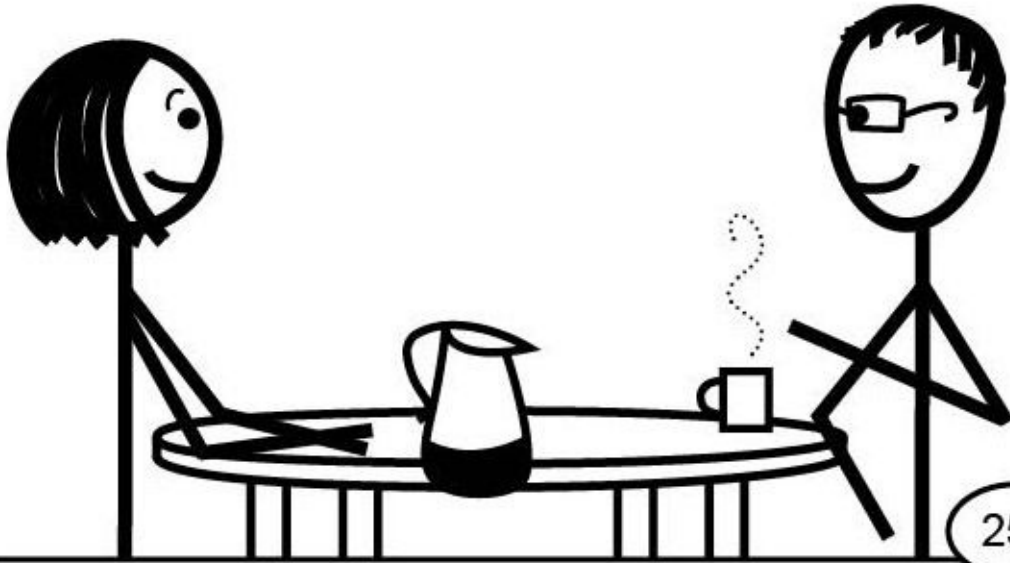
“Vâng, khi làm điều này tôi đã nghiên cứu các câu chuyện về những người nổi tiếng và không nổi tiếng. Ví dụ nhé, trong khi nghiên cứu về Oprah, chúng tôi đã xem qua những câu chuyện về những người phụ nữ siêu thành công khác – những người có tuổi thơ rất khó khăn. Chúng tôi cho rằng một vài người trong số những phụ nữ này đã có sự nung nấu trong lòng do phải tranh đấu trong thời thơ ấu.”

“Thế à?”

“Nhân tiện xin hỏi
nhé, Beth. Cha mẹ
cô vẫn còn sống cả
chứ?”

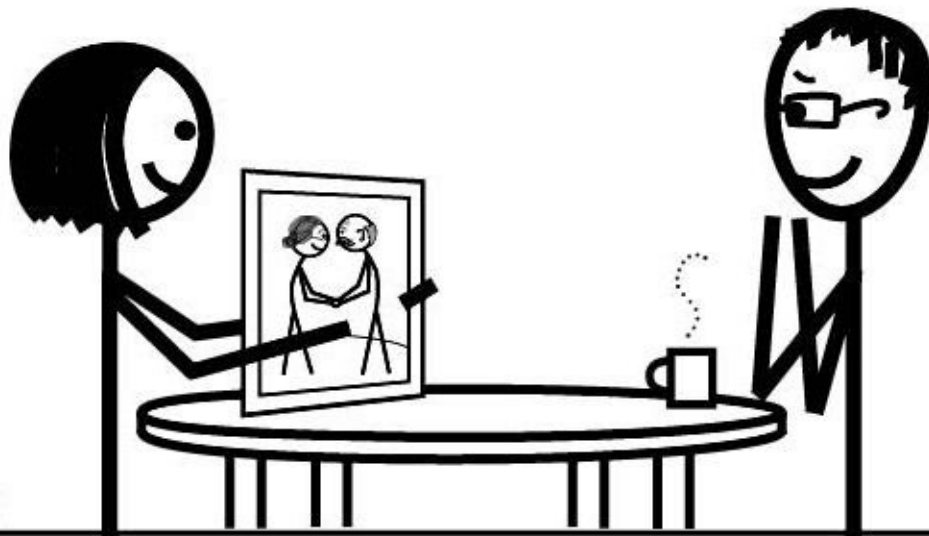
“Chà.”

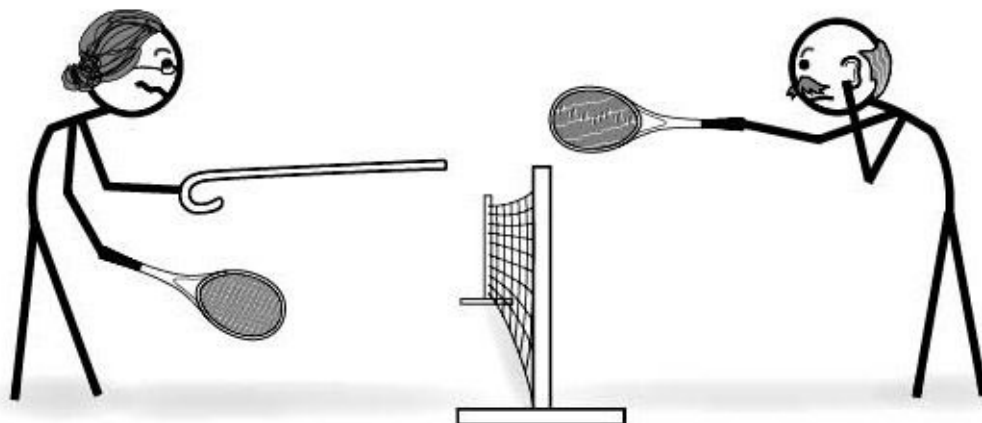
“Vâng, tôi thật hạnh phúc vì điều đó. Và cả ông bà nội và ông bà ngoại tôi cũng còn nữa. Thật ra, ba mẹ của mẹ tôi thậm chí còn cùng nhau chơi tennis hai lần trong tuần nữa đấy.”

“Thật tuyệt...thật lãng mạn.”

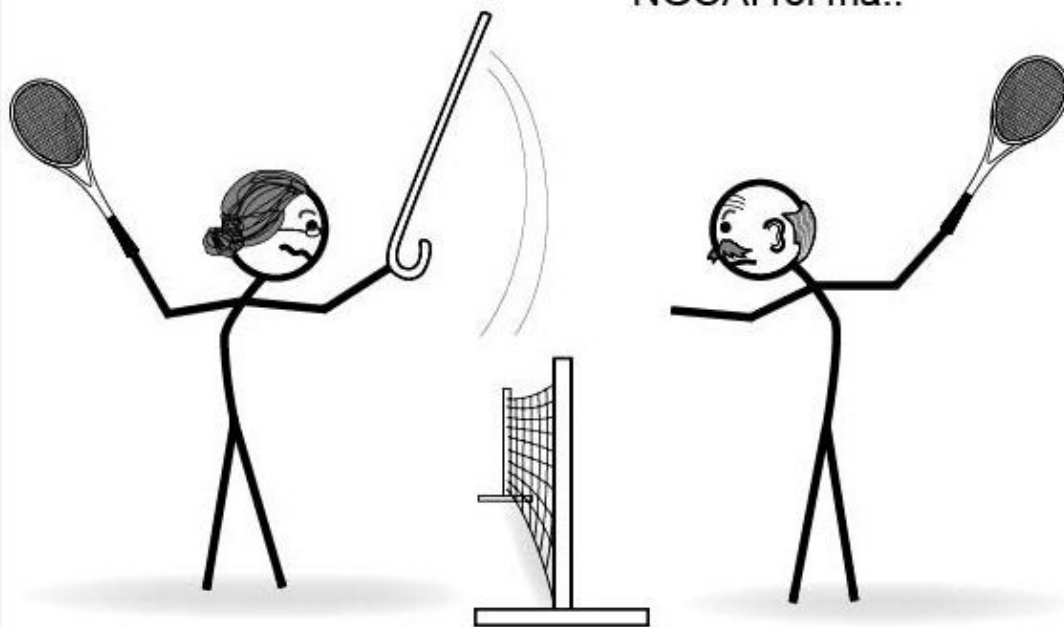
“Ông la to lên,
ông già lắm cầm kia??”

“Nói lớn lên nào.
Tôi không nghe
thấy gì cả!”

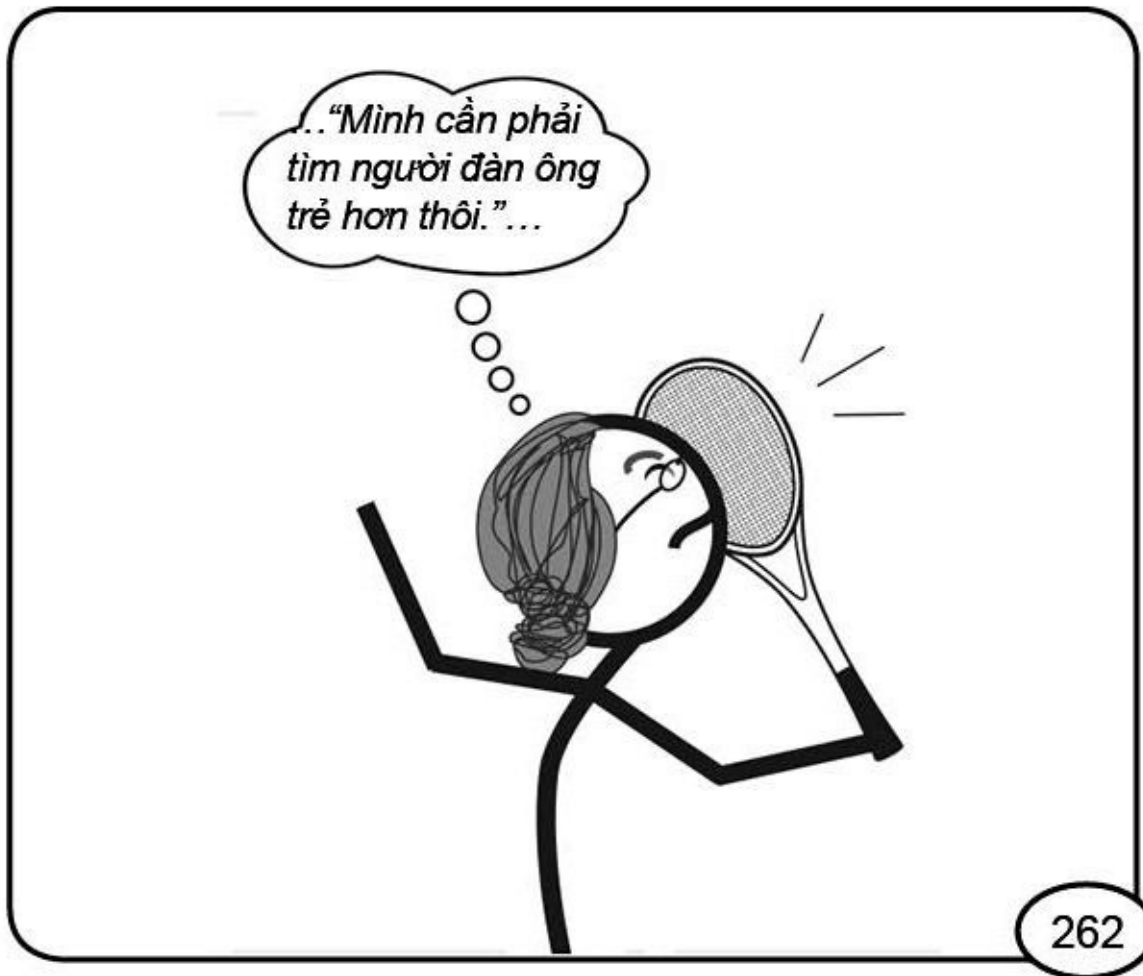
“RA NGOÀI HẢ!!?
“RA NGOÀI HẢ!!?”

“Đừng có thét lên nữa...
Tôi biết RA NGOÀI rồi
mà... Tôi đã la lên RA
NGOÀI rồi mà!!”

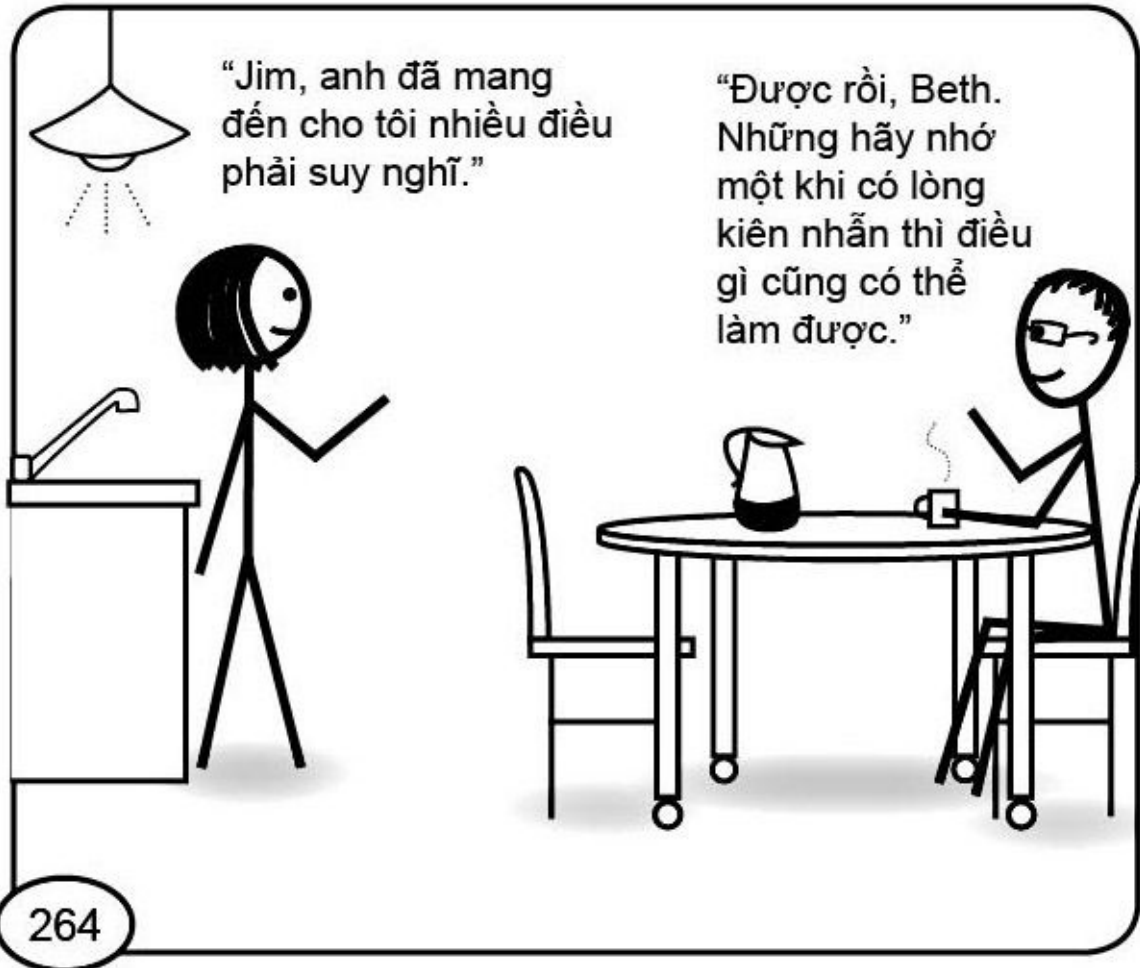
Ⓟ

261

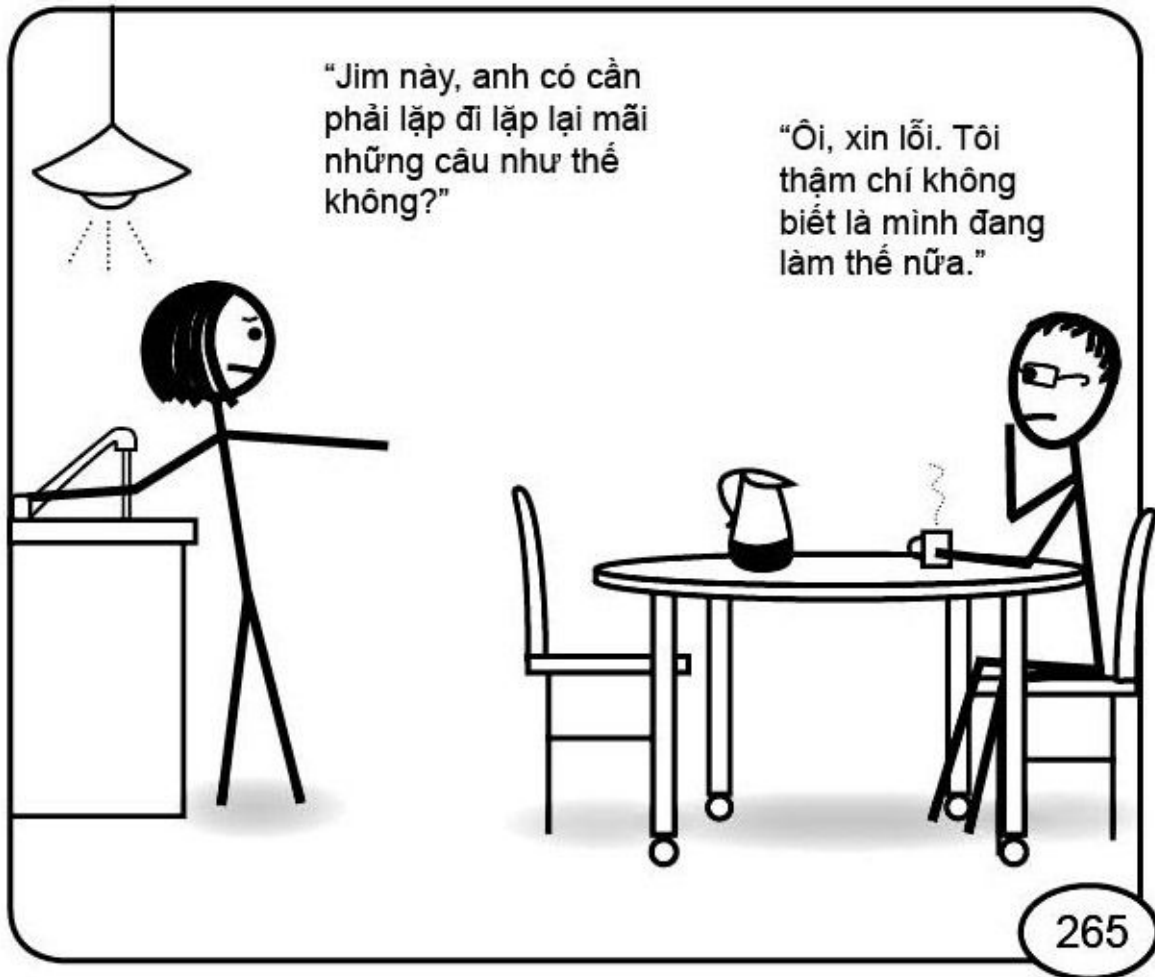
Trong khi Beth đang suy nghĩ về những điều trên, tôi có một vài câu hỏi dành cho bạn đây: Bạn có phải là người có “niềm say mê làm chủ” không? Bạn có ước muốn cháy bỏng phải thành công không? Bạn có muốn trở thành người giỏi nhất trong số những người giỏi nhất không? Bạn có muốn trở thành Tổng thống Hoa Kỳ không?

Dĩ nhiên, không có câu trả lời nào là đúng hay sai cả. Tôi chỉ đang cố gắng giúp bạn xem xét lại những tham vọng của mình. Một số người khá vui vẻ bước ra khỏi bậc thang dẫn đến thành công chỉ sau khi tiến lên được vài nấc. Những người khác sẽ không vui trừ khi họ leo lên đến đỉnh.

“Jim, anh đã mang đến cho tôi nhiều điều phải suy nghĩ.”

“Được rồi, Beth. Những hãy nhớ một khi có lòng kiên nhẫn thì điều gì cũng có thể làm được.”

“Jim này, anh có cần phải lặp đi lặp lại mãi những câu như thế không?”

“Ôi, xin lỗi. Tôi thậm chí không biết là mình đang làm thế nữa.”

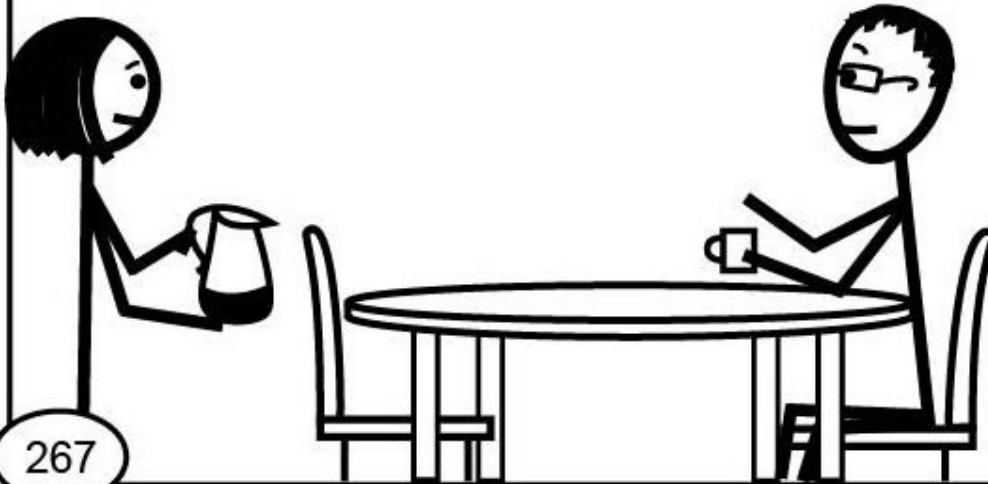
“Anh có bao giờ bị thất bại nặng nề trong sự nghiệp của mình?”

“Có đấy, Beth, tôi đã gặp rồi. Cô biết không, trước khi tự nhận mình là người “biết tất cả” tôi đã kiếm sống bằng nghề kinh doanh – tìm lợi nhuận lớn trong rủi ro nhiều. Trong nhiều trường hợp, những rủi ro mà tôi chấp nhận đã không mang đến kết quả nào.”

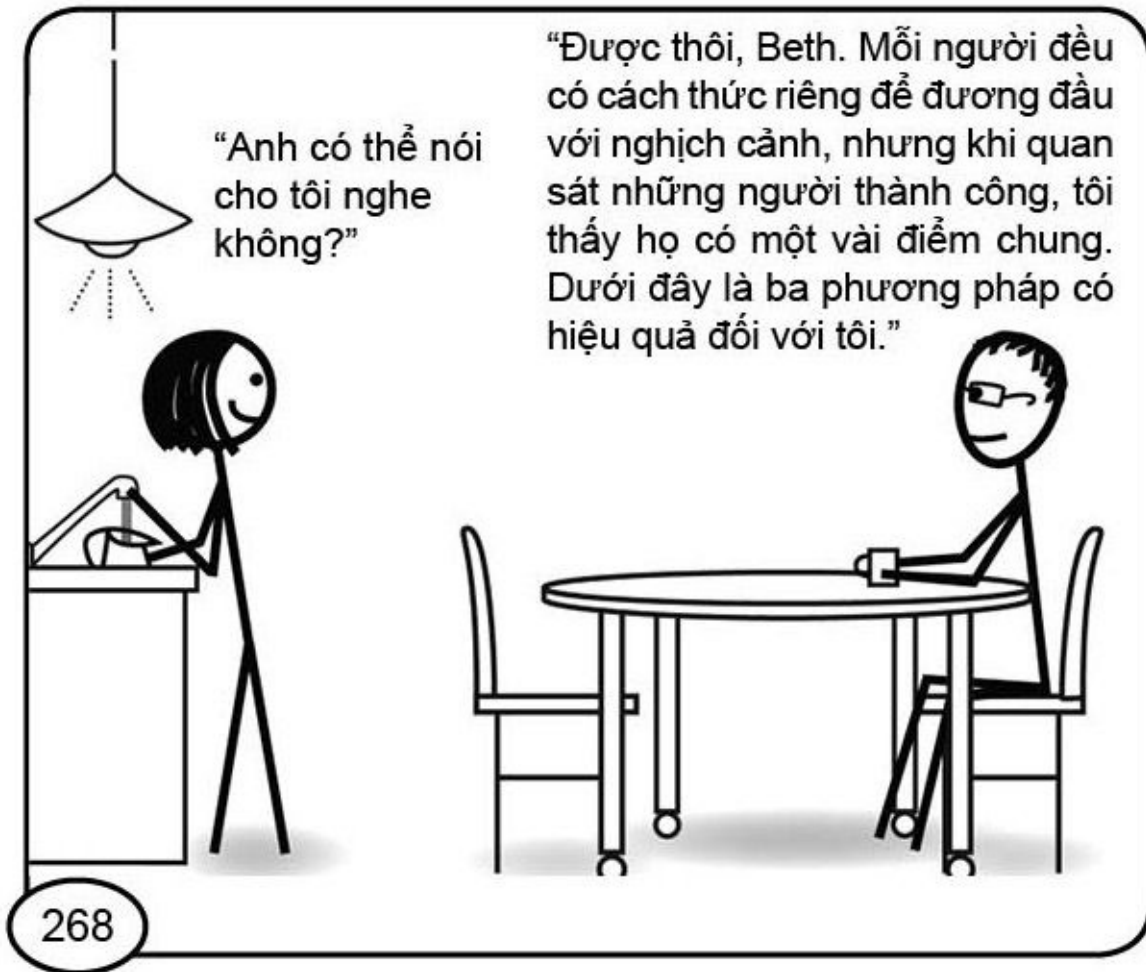

“Vậy anh đã đương đầu với những thất bại đó như thế nào?”

“Lúc đầu tôi giải quyết cũng không tốt lắm đâu. Tôi đổ lỗi cho tất cả mọi người và mọi thứ. Và sau đó tôi nhận ra rằng tôi đang chấp nhận rủi ro thì tất nhiên đôi khi cũng phải gặp thất bại. Tôi nhận ra rằng tôi cần phải phát triển kỹ năng đối phó với thất bại.”

1. Tập thể dục

Tôi đạt được hai điều qua chương trình tập thể dục thường xuyên. Trước tiên, tôi gia tăng sức lực cho bản thân mình. Để đạt được thành công lớn thì phải biết sử dụng sức lực đúng lúc và đúng chỗ. Thứ hai, tôi thấy rằng tập thể dục giúp đầu óc tôi thanh thản và khiến mức độ lo lắng của tôi giảm xuống.

2. Công việc thường nhật và thói quen

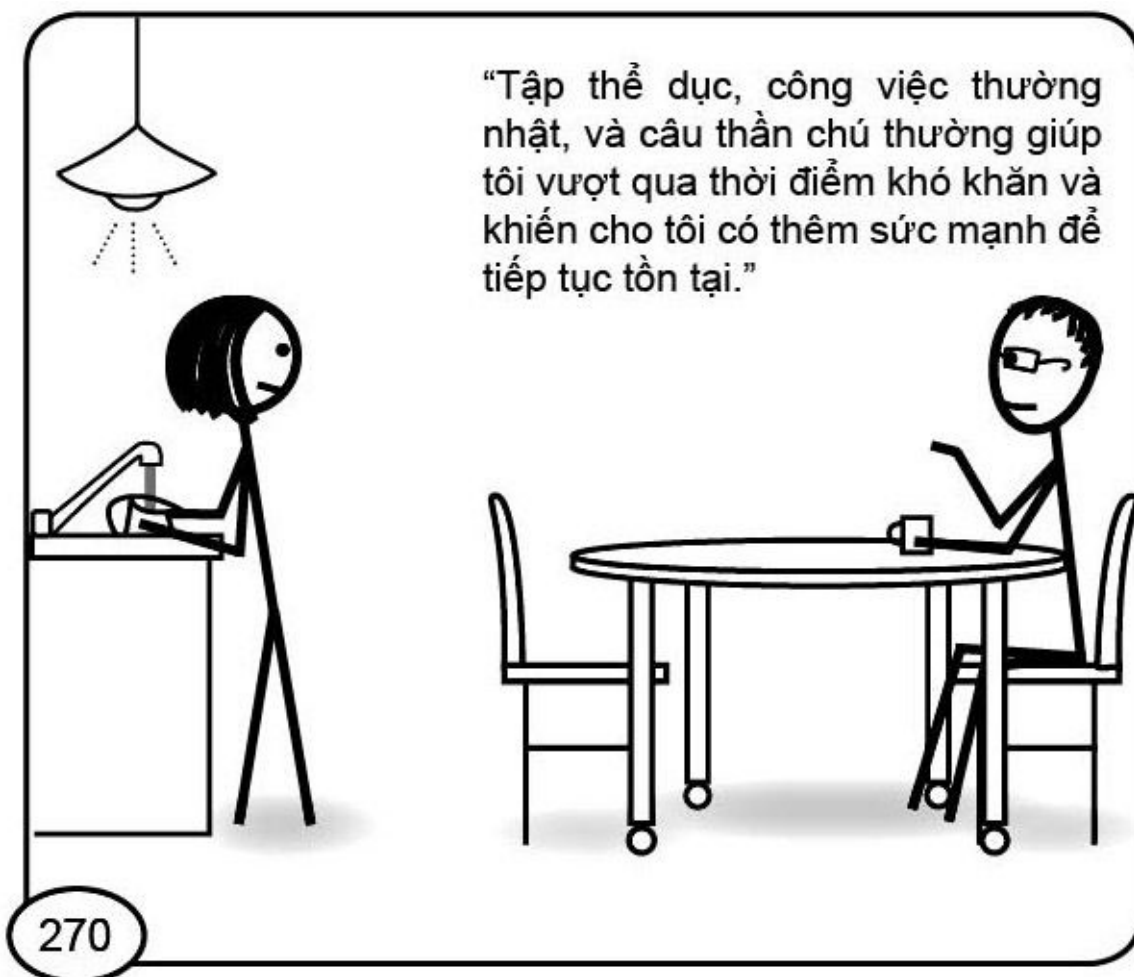
Tôi cố gắng giữ cho công việc thường ngày vẫn diễn ra đều đặn cho dù có bất cứ điều gì đang xảy ra trong cuộc sống của tôi. Khi tôi đang phải trải qua những chuỗi ngày tồi tệ và thế giới dường sụp đổ thì tôi vẫn có thể tìm thấy sự thanh thản trong những việc sau: tắm vào buổi sáng, đọc báo, tĩnh lặng cầu nguyện trước khi đi ngủ. Gần đây, tôi đã đọc một quyển sách của Twyla Tharp, một biên đạo múa tuyệt vời, và tôi biết rằng bà Tharp cũng dựa vào thói quen hàng ngày để vượt qua sự căng thẳng:

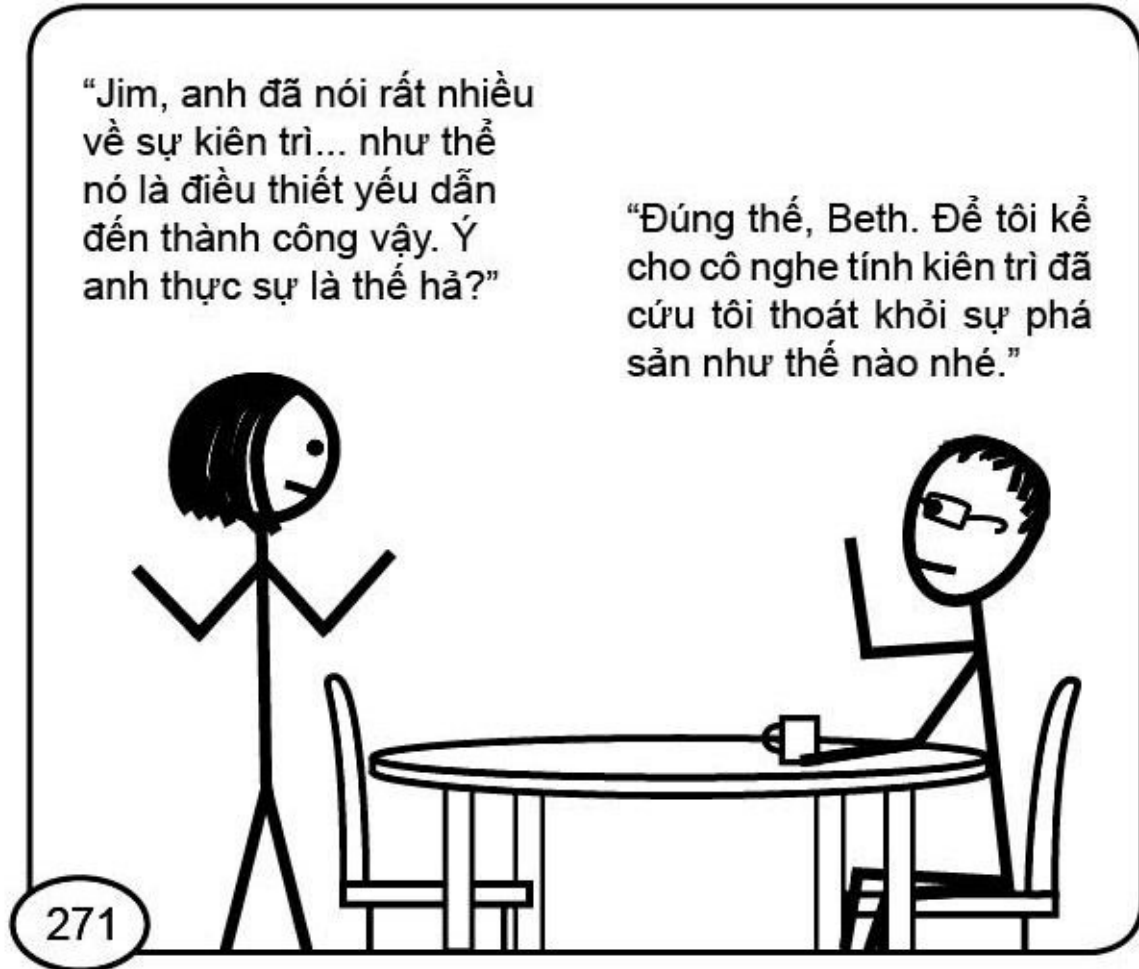
“Nguồn cổ vũ của tôi đến từ thói quen hàng ngày, từ sự duy trì những nghi thức tự tin của tôi.”

Thói quen sáng tạo

3. Câu thần chú của tôi

Khi tôi đang gặp phải một tình huống tồi tệ, đang chịu đựng những vấn đề mà dường như cả thế giới cũng không đỡ nổi thì tôi cứ lặp lại câu thần chú đã giúp ích tôi rất nhiều trong những lần trước đó: “Cái gì không hạ gục được mình thì nó sẽ khiến mình mạnh mẽ hơn lên.” Tất nhiên, những lời này là của nhà thơ - triết gia Goethe và tôi cảm ơn ông vì khi tôi lặp đi lặp lại chúng thì tôi dường như bớt lo lắng đi và lấy lại tinh thần.

“Khoảng hai mươi năm trước, tôi đã mua một mảnh đất trên đó có tòa nhà đang xuống cấp. Trước đó, tôi đã có một vài cuộc giao dịch rất thành công và tôi có đầu óc kinh doanh lớn. Tôi bắt đầu nghĩ rằng đây là cơ hội bằng vàng và tôi đã mua tòa nhà mà đáng ra tôi không nên mua.

“Đó là một nhà xưởng được xây dựng trên khoảng mười mẫu đất ở Shelton, Connecticut. Tòa nhà này được cho thuê trong khoảng hơn một năm và tại thời điểm này, tôi đã thanh toán xong mọi chi phí để chuyển quyền sở hữu. Mục tiêu của tôi trong mười hai tháng đó là phân vùng lại vùng đất này, đập bỏ nhà máy và xây dựng một trung tâm mua sắm nhỏ.

“Tôi nghĩ mình có đủ khả năng làm điều này và tôi chỉ cần chờ đơn xin tái phân vùng của tôi được chấp thuận. Tuy nhiên, thậm chí ngay trước khi tôi ngừng vỗ tay tự khen mình, ông chủ đất bên kia đường đã đưa đơn kiện tôi.

“Ông ta không muốn có thêm cửa hàng bán lẻ tại Shelton và vì thế ông ta

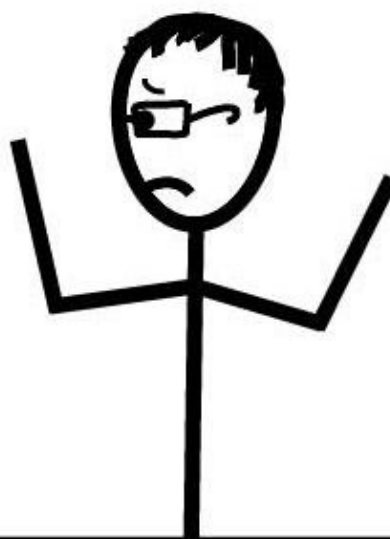
cho rằng việc tái phân vùng là trái pháp luật.”

“Anh có phải là Jim Randel không? Anh đang bị kiện đấy.”

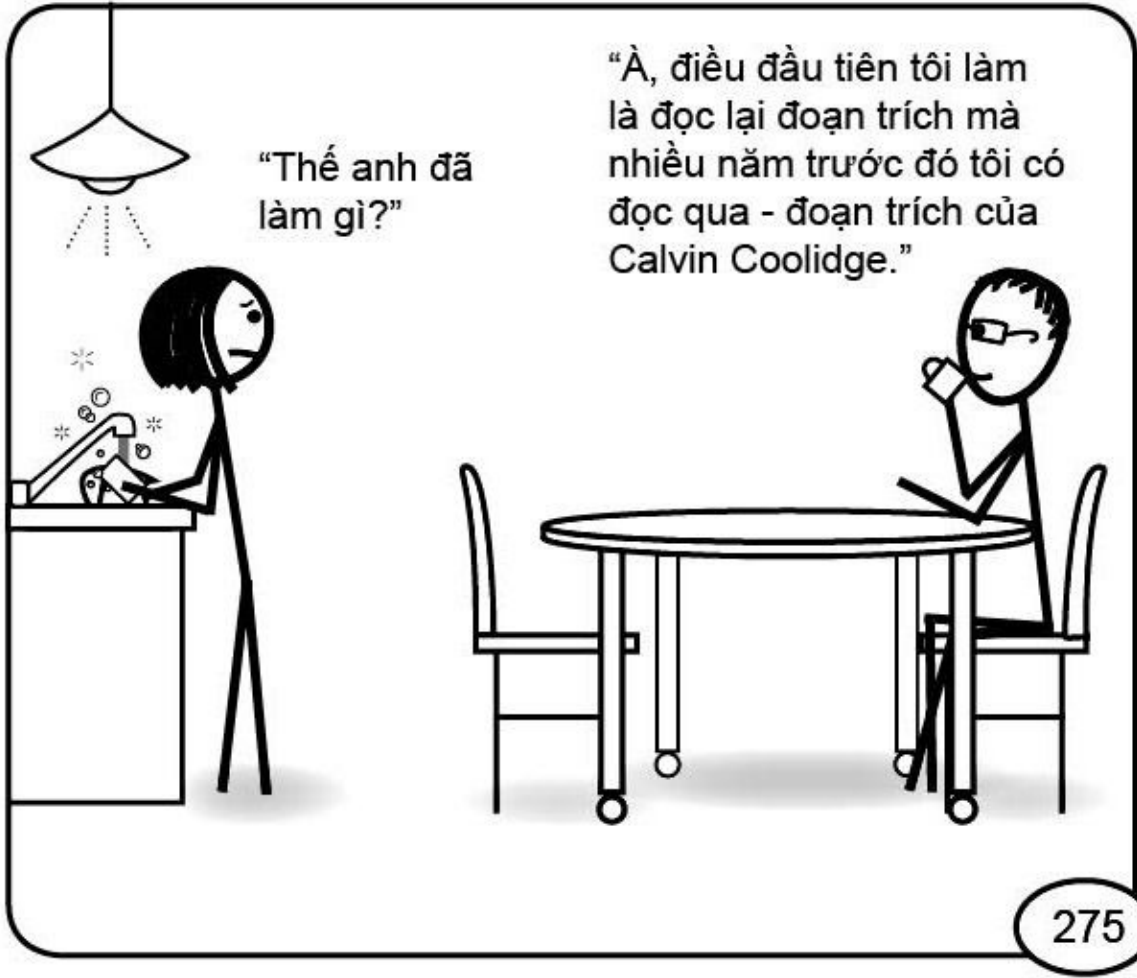

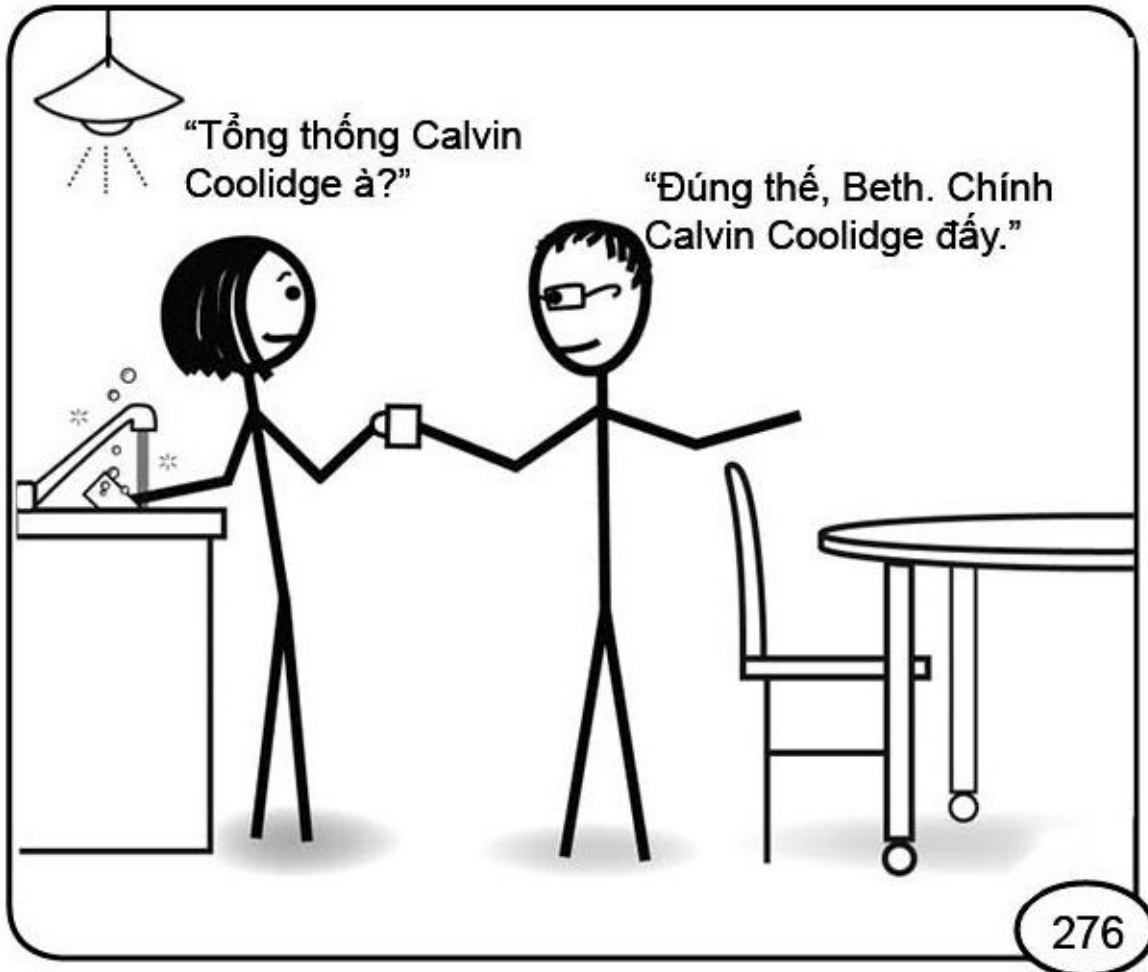
“Anh đùa đấy à?”

273

Sự tự mãn căng tràn trong tôi khiến tôi đã phớt lờ khả năng rằng có thể có ai đó chống lại việc phân vùng và sự phản đối tái phân vùng này có thể là một rắc rối thật sự. Lúc đó, tôi không biết liệu mảnh đất của mình có được chấp thuận cho mở cửa hàng bán lẻ hay không. Vì vậy, tôi không thể bắt đầu việc phát triển được. Tôi đã bị kẹt. Một năm gần trôi qua, người thuê nhà xưởng lại sắp dọn đi. Kết quả là, từ chỗ không tốn đồng chi phí nào nay tôi phải tiêu tốn đến 50.000 đô-la/ tháng ... và tôi sắp rơi vào tình trạng khó khăn nghiêm trọng.”

ĐÂY LÀ ĐIỀU MÀ CALVIN COOLIDGE ĐÃ NÓI:

“Không gì có thể thay thế được sự kiên trì.

Năng khiếu cũng không; không gì phổ biến hơn việc có rất nhiều người có năng khiếu nhưng không thành công.

Thiên tài cũng không; thiên tài gắn với thất bại gần như là câu thành ngữ.

Học vấn cũng không; thế giới này đầy những kẻ lang thang thất học.

Sự kiên trì và lòng quyết tâm có quyền năng tuyệt đối.

Khẩu hiệu “CỨ TIẾP TỤC” đã giải quyết và luôn sẽ giải quyết các vấn đề của nhân loại.”

Chỉ để vui thôi nhé, thử xem bạn có thể chọn ra bức ảnh của Calvin Coolidge, Tổng thống thứ 30 của Hoa Kỳ không.

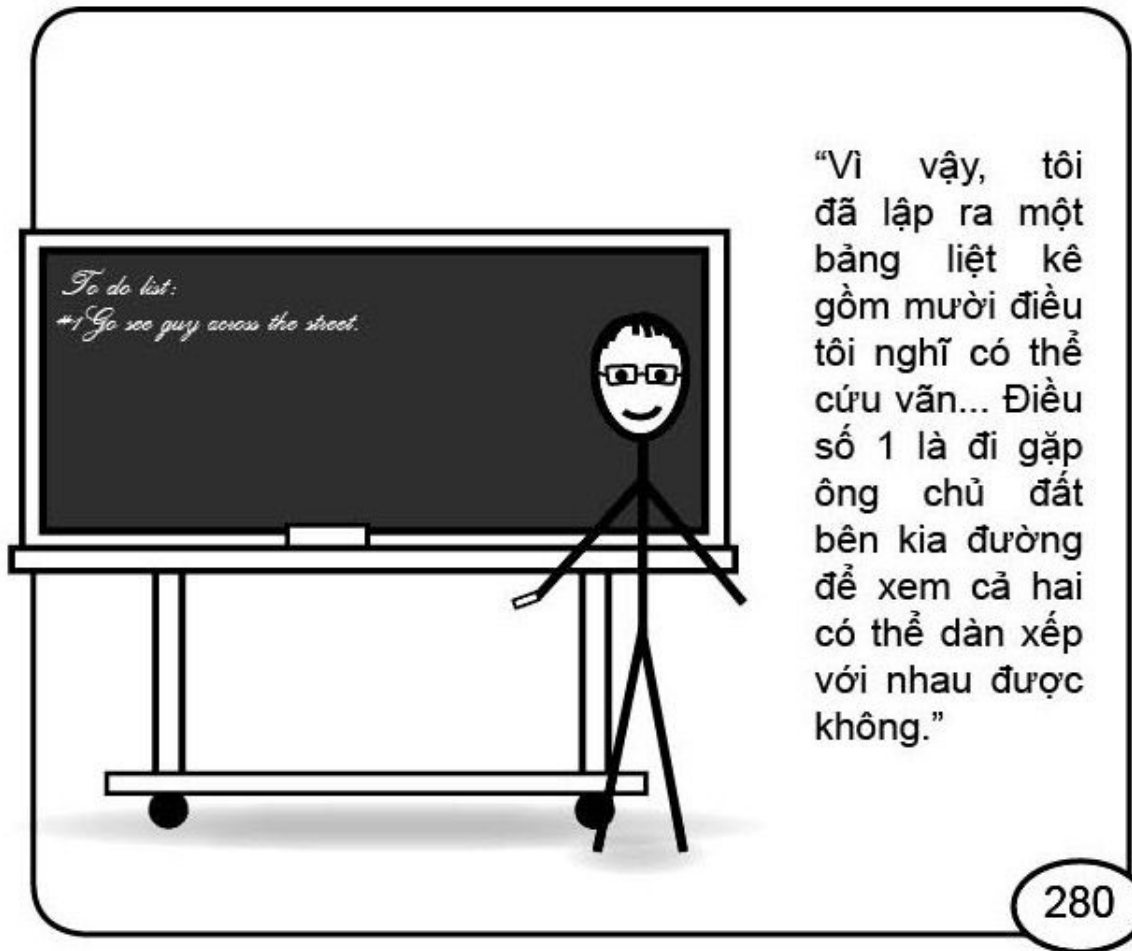

* Trả lời câu hỏi:

Calvin Coolidge là người trong hình ở giữa, hàng cuối.

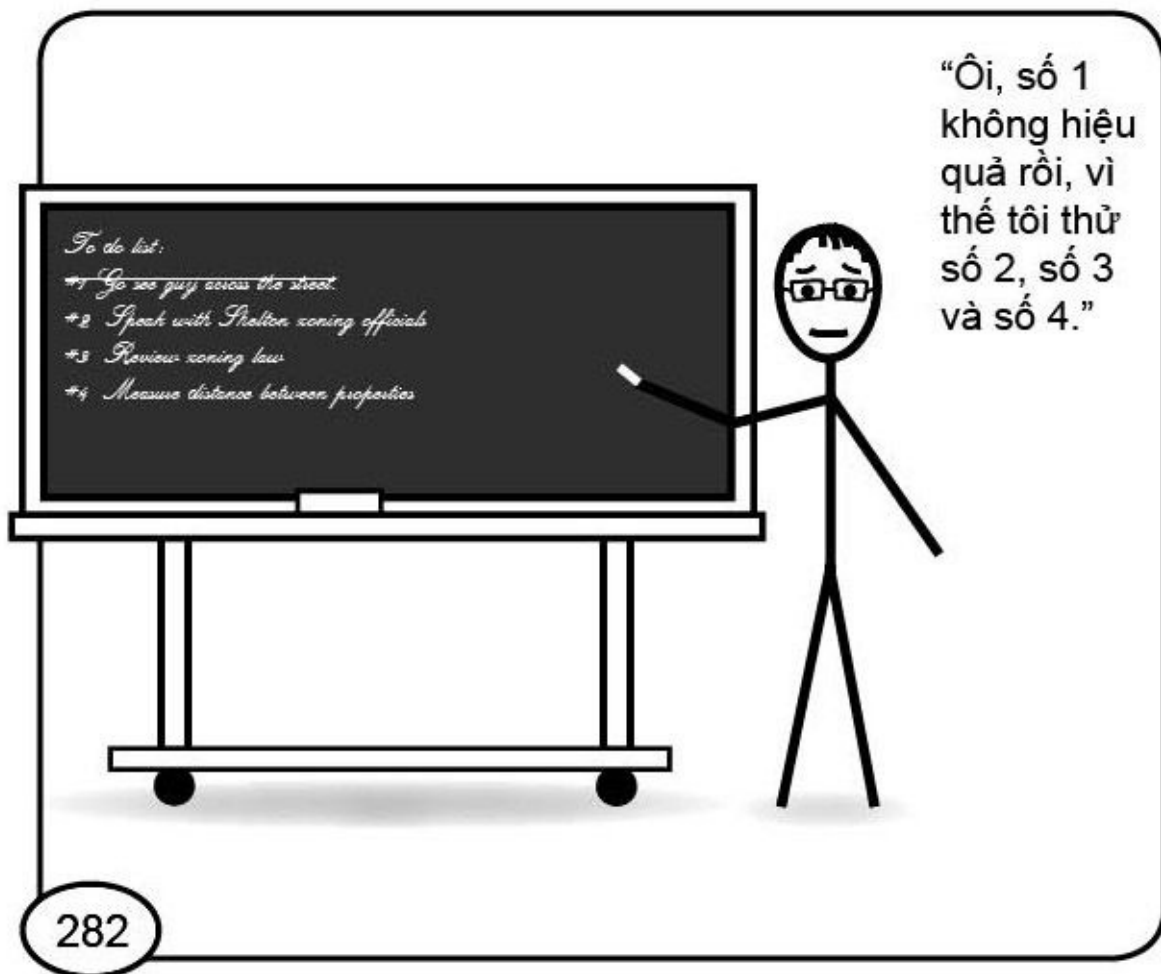

To do list:
*1 Go see guy across the street.

“Vì vậy, tôi đã lập ra một bảng liệt kê gồm mười điều tôi nghĩ có thể cứu vãn... Điều số 1 là đi gặp ông chủ đất bên kia đường để xem cả hai có thể dàn xếp với nhau được không.”

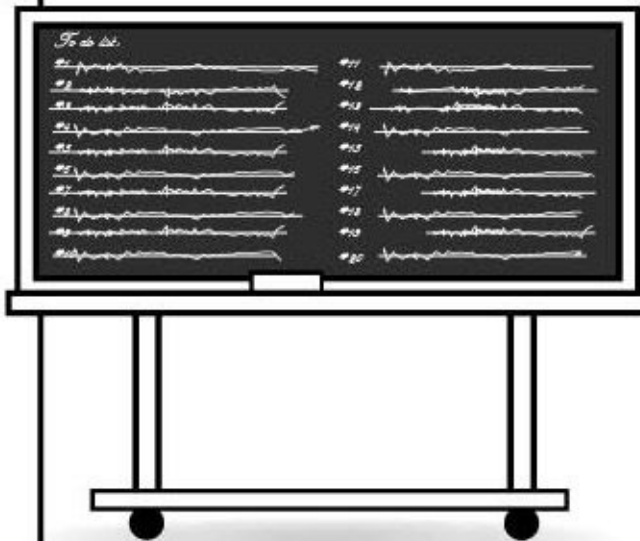
To do list:

- *1 Go see guy across the street*
- *2 Speak with Shelton zoning officials*
- *3 Review zoning law*
- *4 Measure distance between properties*

“Ôi, số 1
không hiệu
quả rồi, vì
thế tôi thử
số 2, số 3
và số 4.”

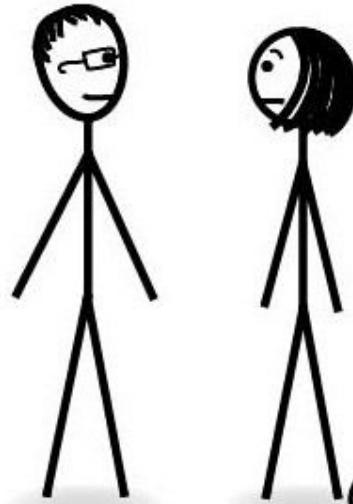
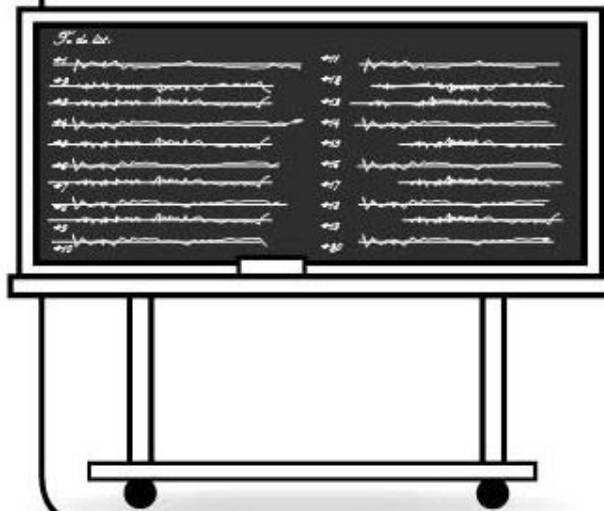
“Thật không may, trong mười ý tưởng đầu tiên của tôi không có điều nào thành công cả. Nhưng, tôi sẽ không bỏ cuộc và thế là tôi liệt kê tiếp mười điều nữa. Tôi cứ làm thử từng điều một. Nếu chưa thành công, tôi lại nghĩ ra mười điều khác.”

“Câu chuyện của anh khiến tôi lo lắng quá.”

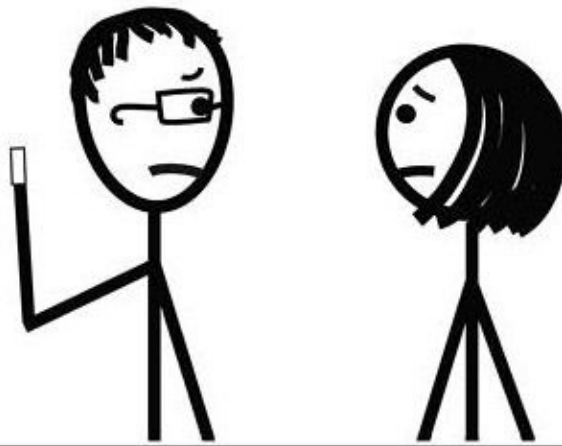
“Tôi cũng vậy đấy, Beth, và chuyện này đã xảy ra cách đây hai mươi năm. Lúc đó, tôi và vợ tôi có ba đứa con và vừa mới sinh một bé nữa. Chúng tôi có một ngôi nhà đẹp cùng với khoản thế chấp khổng lồ và hai chiếc xe hơi mới. Tôi thực sự sợ hãi vì tôi không có gì để chống đỡ cả.

“Nhưng tôi cứ tiếp tục cố gắng... liệt kê thêm mười điều khác có thể mang lại hiệu quả. CỨ THẾ ... CỨ THẾ ... CỨ THẾ.”

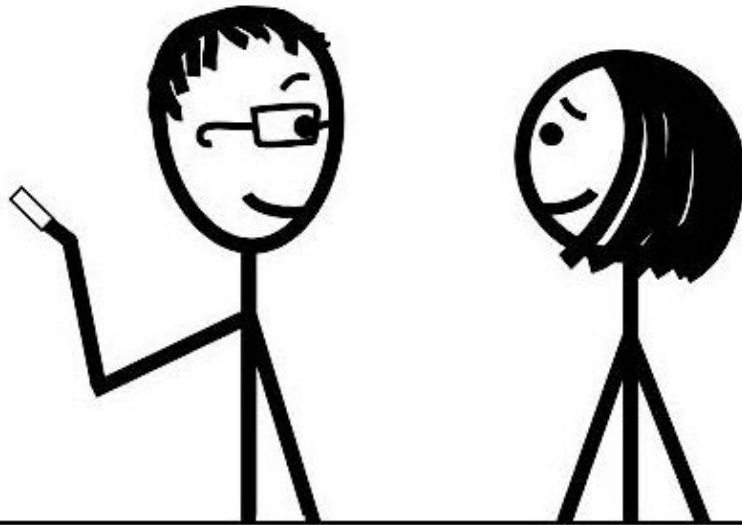

“Tôi rất sợ, Beth! Có lẽ những lời của Calvin Coolidge đã lỗi thời. Nhưng, tôi biết mình phải kiên trì.

“Tôi quyết định kiểm tra lại tất cả các giả định của mình. Tôi biết rằng ở Connecticut, một chủ sở hữu tài sản cách tài sản được phân vùng lại trong phạm vi 100 bộ hoàn toàn có quyền phản đối việc tái phân vùng lên tòa án. Vì vậy, tôi quyết định kiểm tra lại khoảng cách giữa mảnh đất của mình và của ông chủ bên kia đường.”

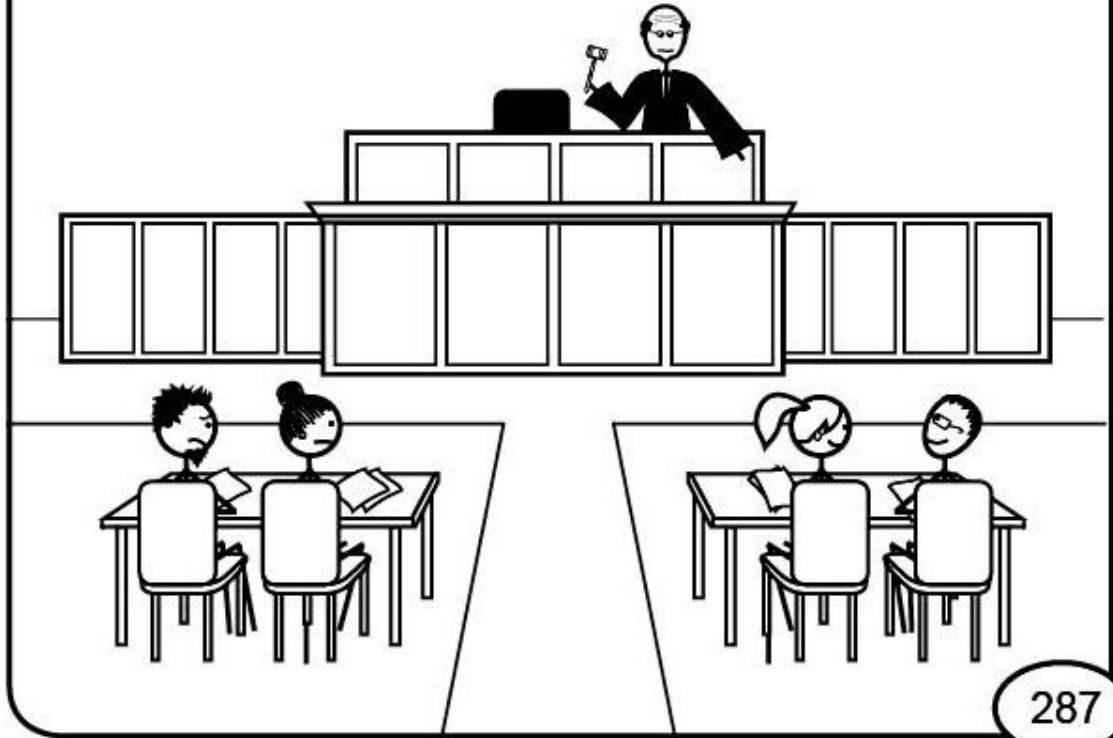

“Và cô có biết điều gì đã xảy ra không, Beth. Với sự giúp đỡ của một chuyên viên địa chính, tôi phát hiện ra rằng việc đo đạc trước đó đã được thực hiện không chính xác, và khoảng cách giữa mảnh đất của tôi và của ông chủ đất bên kia đường thực sự là **105 bộ!** Nói cách khác, tôi có quyền đến tòa án và tranh luận về sự hợp lệ của vụ kiện!”

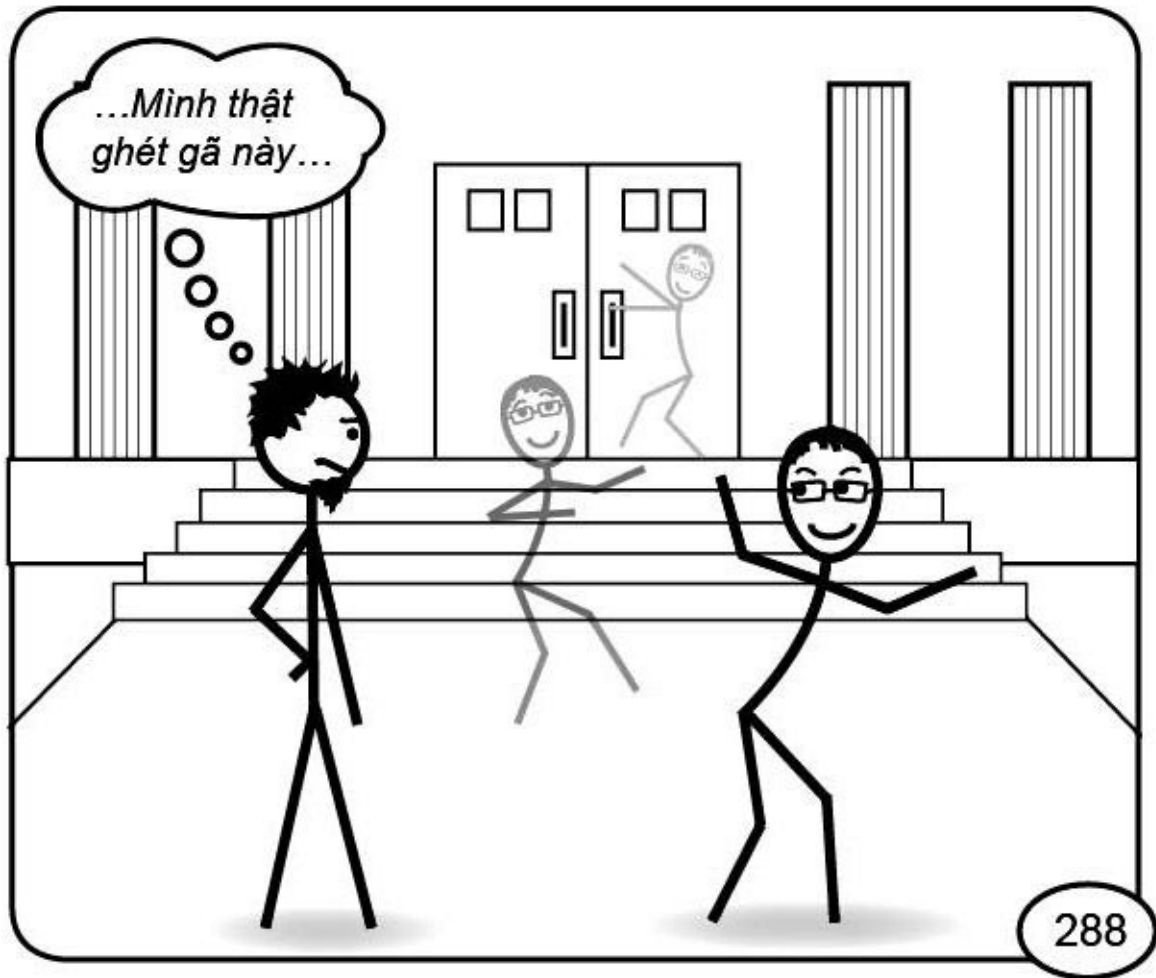

“Tôi đồng ý với
Randel... vụ kiện bị
bác bỏ.”

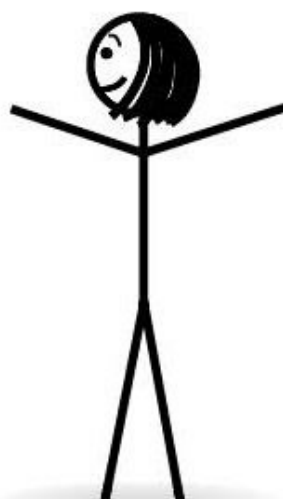

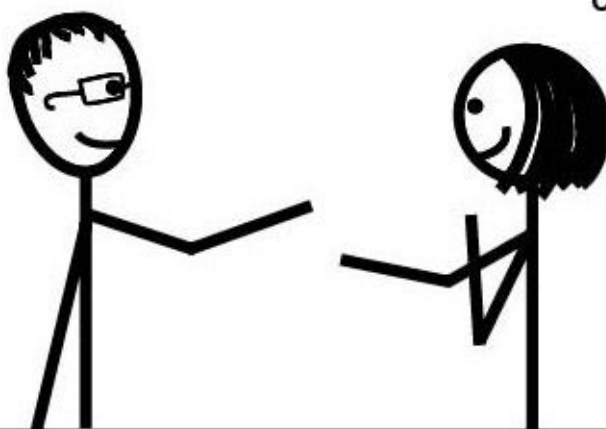
“Và một khi vụ kiện bị bác bỏ thì tôi đã có thể tiếp tục dự án của mình. Kết quả là, tôi thoát khỏi bị phá sản vì kiện tụng chỉ trong đường tơ kẽ tóc... À này, thực sự thì 5 bộ mà chuyên viên địa chính đó phát hiện ra trên mảnh đất của tôi đáng giá hơn cả trăm bộ ấy chứ.”

“Chà, thật là một câu chuyện thú vị. Tôi rất vui mừng vì anh đã kiên trì!”

“Và cô cũng có thể làm thế đấy, Beth. Sự thật phía sau thành tích hầu như luôn là một câu chuyện về sự bền bỉ và kiên cường. Những người luôn tiếp tục tiến bước cho dù có gặp thất bại gì đi chăng nữa thường thắng thế và đạt được mục tiêu của mình. Những người bỏ cuộc sẽ bỏ lỡ các cơ hội trong cuộc đời mình.”

“Tôi đã thông suốt nhiều điều rồi, Jim... Cảm ơn vì anh đã dành thời gian cho tôi.”

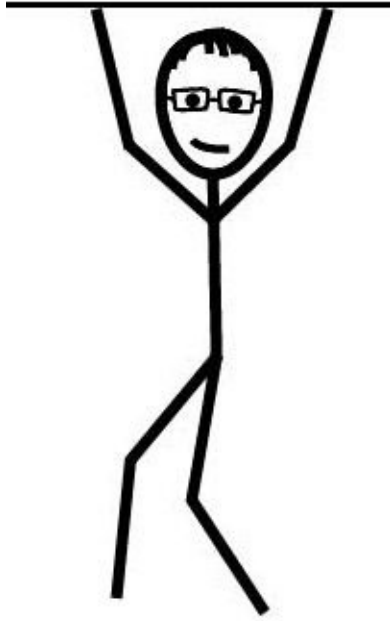

290

“Kiên cường là một trong những tính cách có giá trị nhất mà bạn có thể phát triển trong cuộc sống... Đó là vì cho dù bạn làm việc tích cực đến thế nào chăng nữa, hay cho dù bạn có niềm tin to lớn đến đâu chăng nữa thì đôi khi bạn cũng sẽ bị dôn vào chân tường. Bạn có một cuộc đời thành công hay không phụ thuộc vào cách bạn đối phó với bức tường đó.

Người thành công sẽ bước xuyên qua bức tường, nhảy qua nó, đi xung quanh nó, luôn phía dưới nó – hay làm bất cứ điều gì để tiếp tục cuộc hành trình của mình.”

Do You , Russell Simmons

Tôi đã nghĩ rất nhiều về sự kiên trì, và tôi nhận thấy có bốn lý do khiến tôi tin rằng nó thường là yếu tố quan trọng dẫn đến thành công.

1. Càng làm lâu việc gì đó, bạn càng mang đến cho nó nhiều triển vọng.

Bạn có từng chơi ô chữ hay xếp hình nhưng lại đẹp nó sang một bên vì bị kẹt chưa? Vài giờ sau, bạn quay lại và thật bất ngờ nhận ra những đường đi mà trước đó bạn không thấy! Đó là vì mỗi phút trong ngày bạn đang hoạt động dưới một tác nhân kích thích nào đó; khi những tác nhân kích thích này thay đổi thì những hiểu biết và quan điểm của bạn cũng thay đổi.

“Nguồn cảm hứng đến, không phụ thuộc vào tôi. Điều duy nhất tôi có thể làm là chắc chắn rằng nó khiến tôi phải làm việc.”

Pablo Picasso

2. Càng làm lâu việc gì đó, bạn càng làm tốt hơn.

Như bạn đã biết, tiêu đề của quyển sách này là “tài năng” – sự thể hiện dễ dàng và nhẹ nhàng một kỹ năng cụ thể - là kết quả của nhiều giờ luyện tập và lặp đi lặp lại.

Sự kiên trì mang đến hiệu quả vì càng làm lâu việc gì đó, bạn sẽ càng làm tốt hơn và khi đã làm xuất sắc thì thành công sẽ đến.

“Điều mà chúng ta kiên nhẫn làm sẽ trở nên dễ dàng hơn - không phải do bản chất của công việc đã thay đổi, nhưng do khả năng làm điều đó của chúng ta đã tăng lên.”

Ralph Waldo Emerson

3. Càng làm lâu việc gì đó, khả năng bạn sẽ hành động khi “cơ hội trời cho đến” càng lớn hơn.

Tôi hành động theo giả định rằng hầu hết chúng ta đều có được một vài cơ hội nào đó trong cuộc đời. Miễn là cứ kiên trì theo đuổi mục tiêu của mình, bạn sẽ “nắm bắt” được một cơ hội hiếm có nào đó khi nó đến.

“Tất cả chúng ta đều gặp điều may mắn và điều không may. Người nào vẫn cứ kiên trì vượt qua điều không may - luôn tiếp tục đi tới – sẽ là người có mặt khi may mắn đến – và sẵn sàng đón nhận lấy nó.”

Robert Collier, tác giả và nhà xuất bản

4. Càng làm lâu việc gì đó, xác suất bạn chinh phục trở ngại càng lớn.

Thông thường bất cứ ai hay bất cứ điều gì đứng ngáng giữa con đường dẫn đến thành công của bạn sẽ chán nản trước bạn. Nếu kiên nhẫn, bạn sẽ bào mòn ý chí của các thế lực này trên đường đi của bạn.

“Để được thử giọng tại những nơi như Catch a Rising Star và The Improv, chúng ta phải bắt đầu xếp hàng bên ngoài các câu lạc bộ từ lúc hai giờ chiều với hy vọng một lúc nào đó được lên sân khấu sau mười một giờ đêm. Các bạn sẽ phải trải qua suốt cả ngày ngồi bên lề đường, chờ đợi và chờ đợi. Chắc chắn, có ai đó trước mặt bạn thốt lên, “Thật phiền phức!” và bỏ đi. Tôi luôn luôn rất thích điều đó. Thật bất ngờ, tôi đã được nhích lên... Chỗ đứng trong hàng của tôi đã được cải thiện!”

Leading with My Chin, Jay Leno

Để cho vui, tôi nghĩ tôi nên cung cấp thêm cho các bạn một vài thông tin nhỏ về những người nổi tiếng – những người đã kiên trì chống lại sự chỉ trích của những kẻ đang đứng ngáng trên con đường dẫn đến thành công của họ:

Elvis - đã thử giọng tại Grand Ole Opry ở Nashville và được khuyên rằng anh nên cứ tiếp tục lái xe tải.

Marilyn Monroe - nhà sản xuất đã bảo với cô rằng cô không có ngoại hình thích hợp để đóng phim.

Tiến sĩ Seuss - đã bị từ chối bởi 28 nhà xuất bản đầu tiên khi họ xem bản thảo của ông. Ông cứ tiếp tục và đã trở thành một trong những tác giả thành công nhất từ trước đến nay.

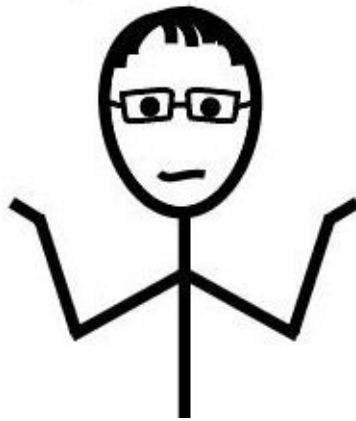
Michael Jordan - không thể vào đội bóng rổ của trường trung học.

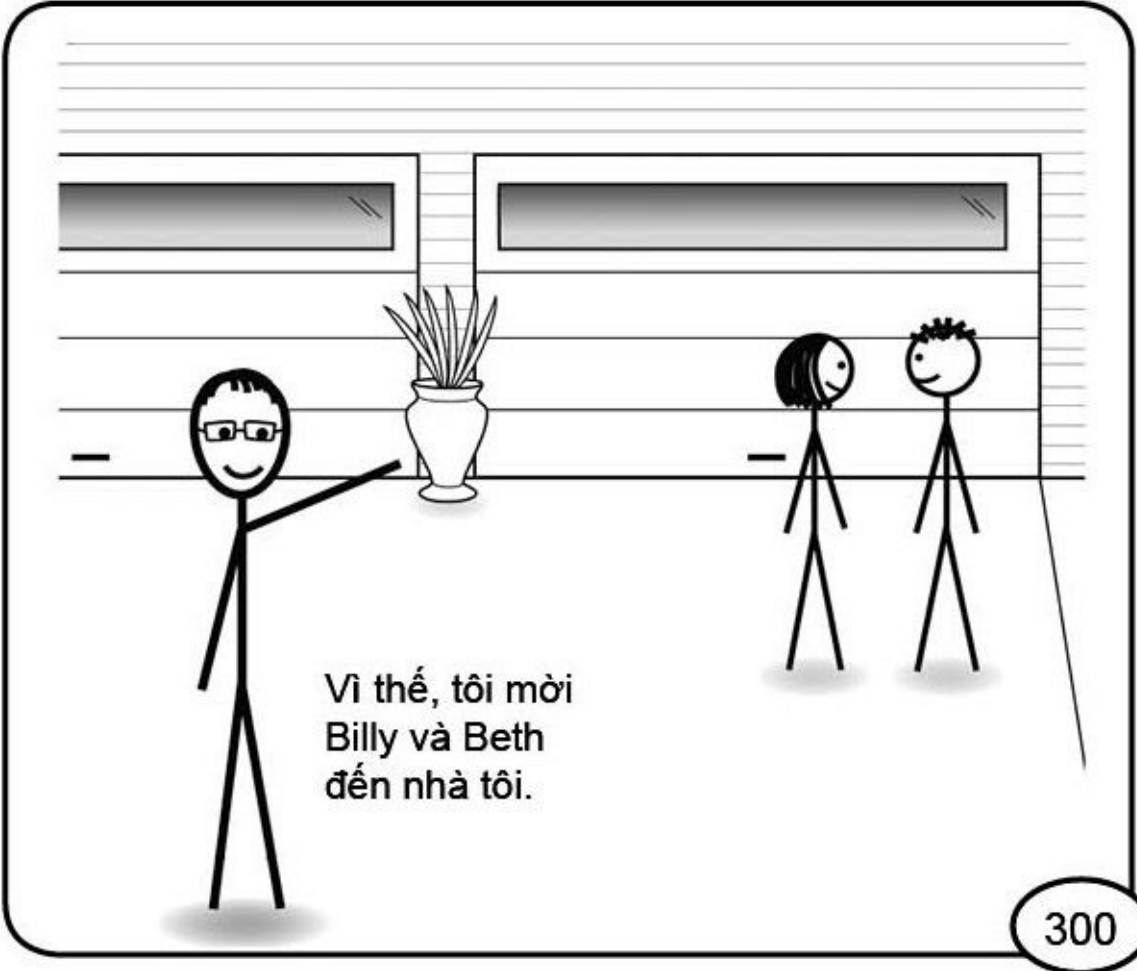
CÓ HÀNG NGÀN, HÀNG NGÀN CÂU CHUYỆN VỀ NHỮNG NGƯỜI ÍT NỔI DANH HƠN – NHỮNG NGƯỜI KHÔNG HỀ NẢN CHÍ BỞI NHẬN XÉT CỦA NHỮNG KẺ ĐI CHIÊU MỘ NGƯỜI TÀI, NHỮNG NHÀ SẢN XUẤT VÀ NHỮNG HUẤN LUYỆN VIÊN.

LÝ DO KHIẾN CÁC “CHUYÊN GIA” NÀY THƯỜNG NHẬN XÉT SAI LÀ VÌ THÀNH CÔNG KHÔNG PHẢI CÁI GÌ ĐÓ MÀ NGƯỜI TA CÓ THỂ NHÌN THẤY Ở BẠN. CHÌA KHÓA DẪN ĐẾN THÀNH CÔNG LÀ CON TIM VÀ Ý CHÍ, MÀ ĐIỀU NÀY THÌ KHÔNG THỂ

NHÌN THẤY ĐƯỢC CHỈ VỚI CÁI LIẾC MẮT ĐẦU TIÊN.

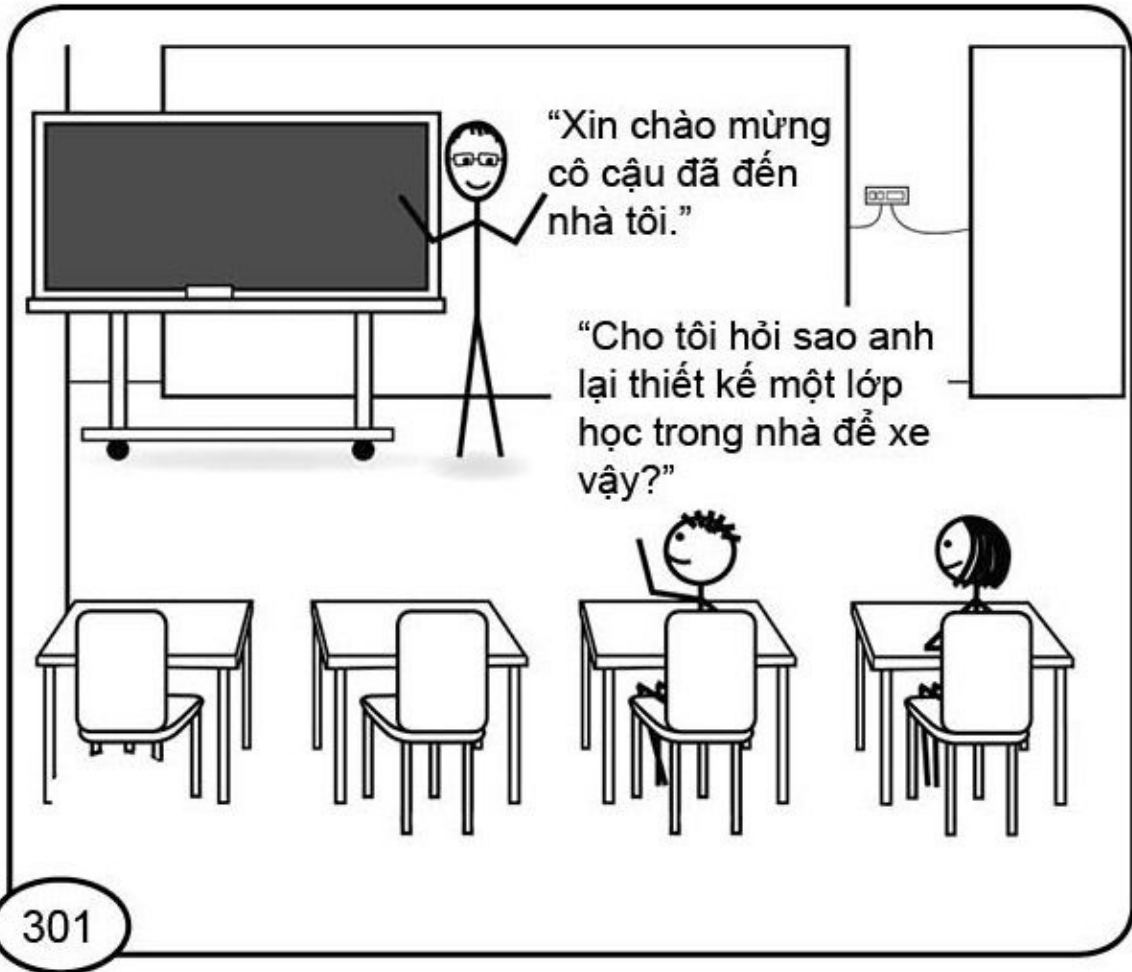
Nói về sự kiên nhẫn, một mặt, tôi phải kiên trì cố gắng thuyết phục Billy rằng con đường dẫn đến thành công của một diễn viên hài sẽ dài hơn và gian khó hơn cậu ta nghĩ rất nhiều. Và, mặt khác, tôi phải thuyết phục Beth rằng nỗi sợ hãi khi phát biểu trước công chúng của cô ấy có thể được giải quyết theo thời gian, và mong muốn được làm chính trị của cô ấy không nên kết thúc chỉ vì một lần thất bại thảm hại.

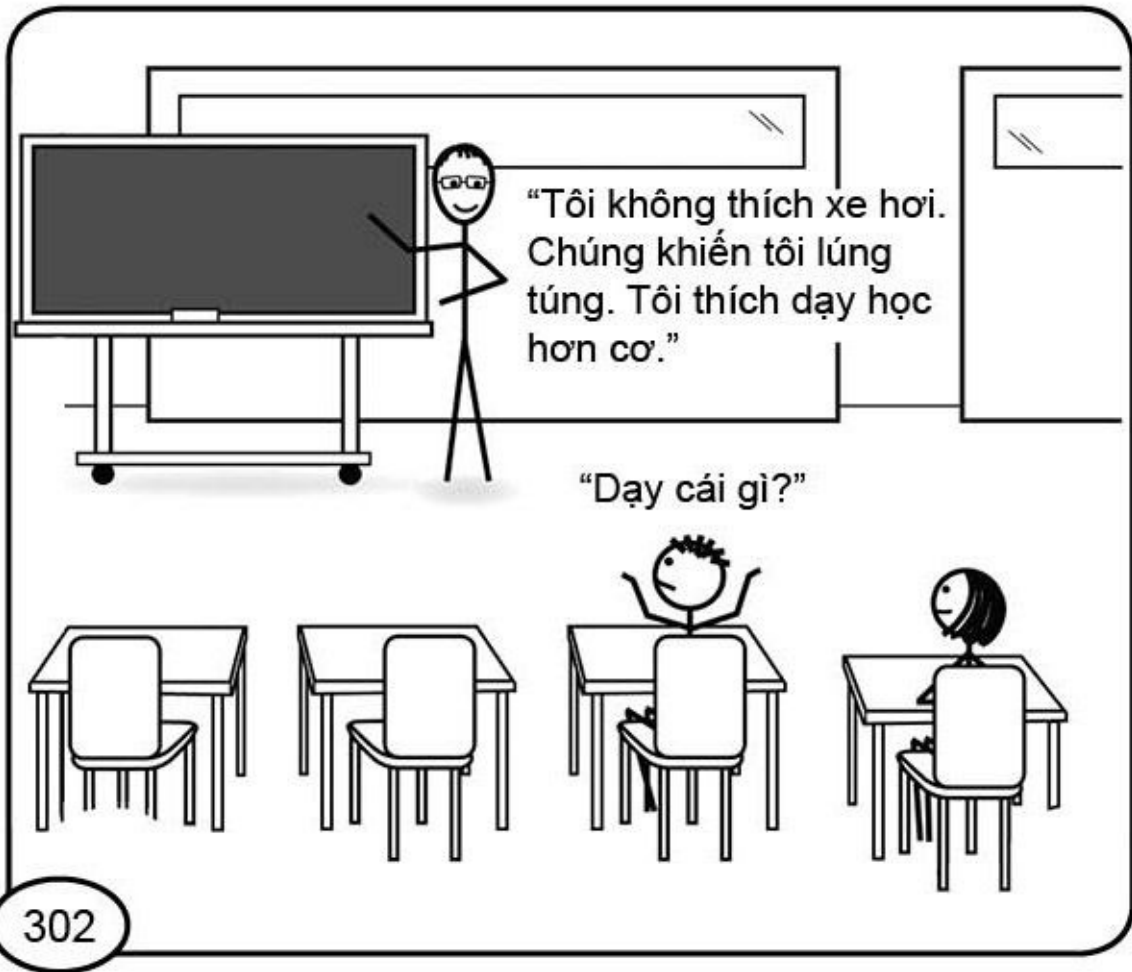
Vì thế, tôi mời
Billy và Beth
đến nhà tôi.

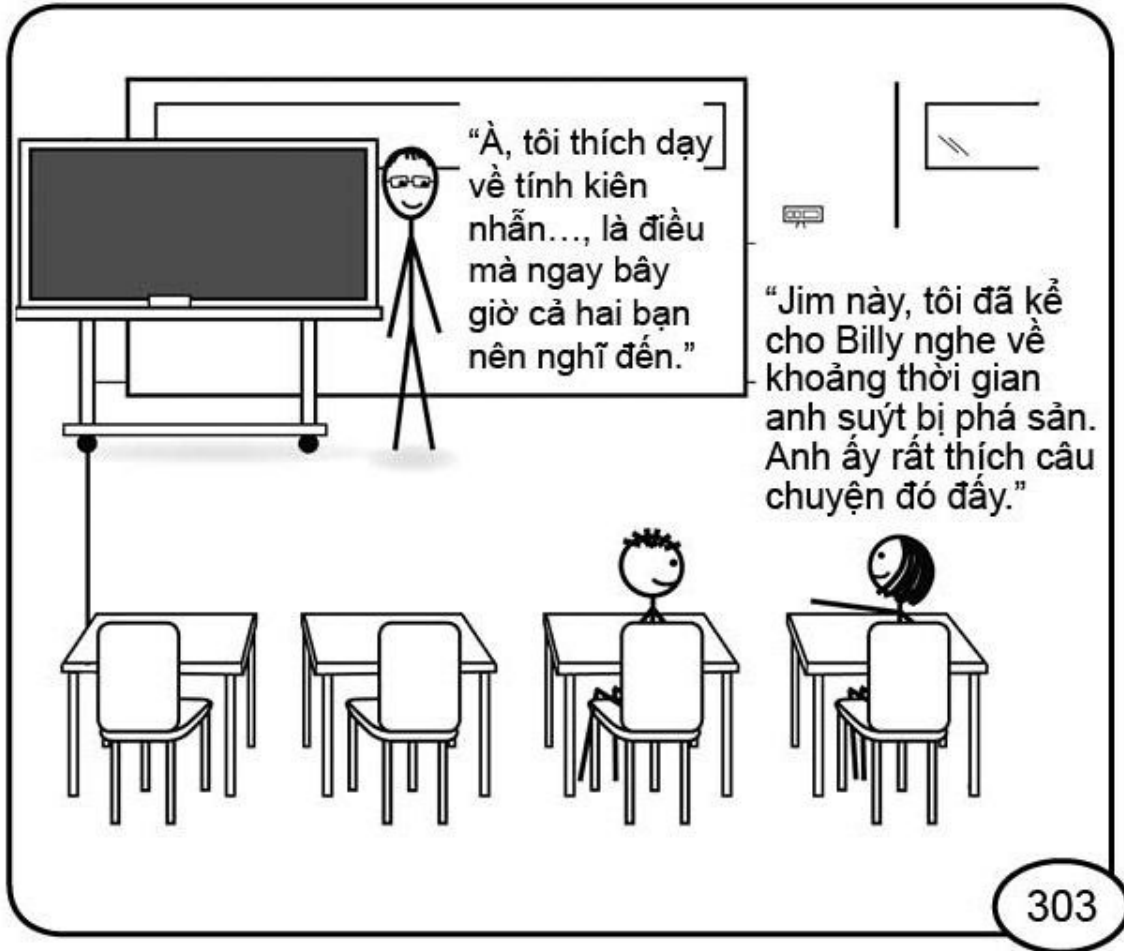

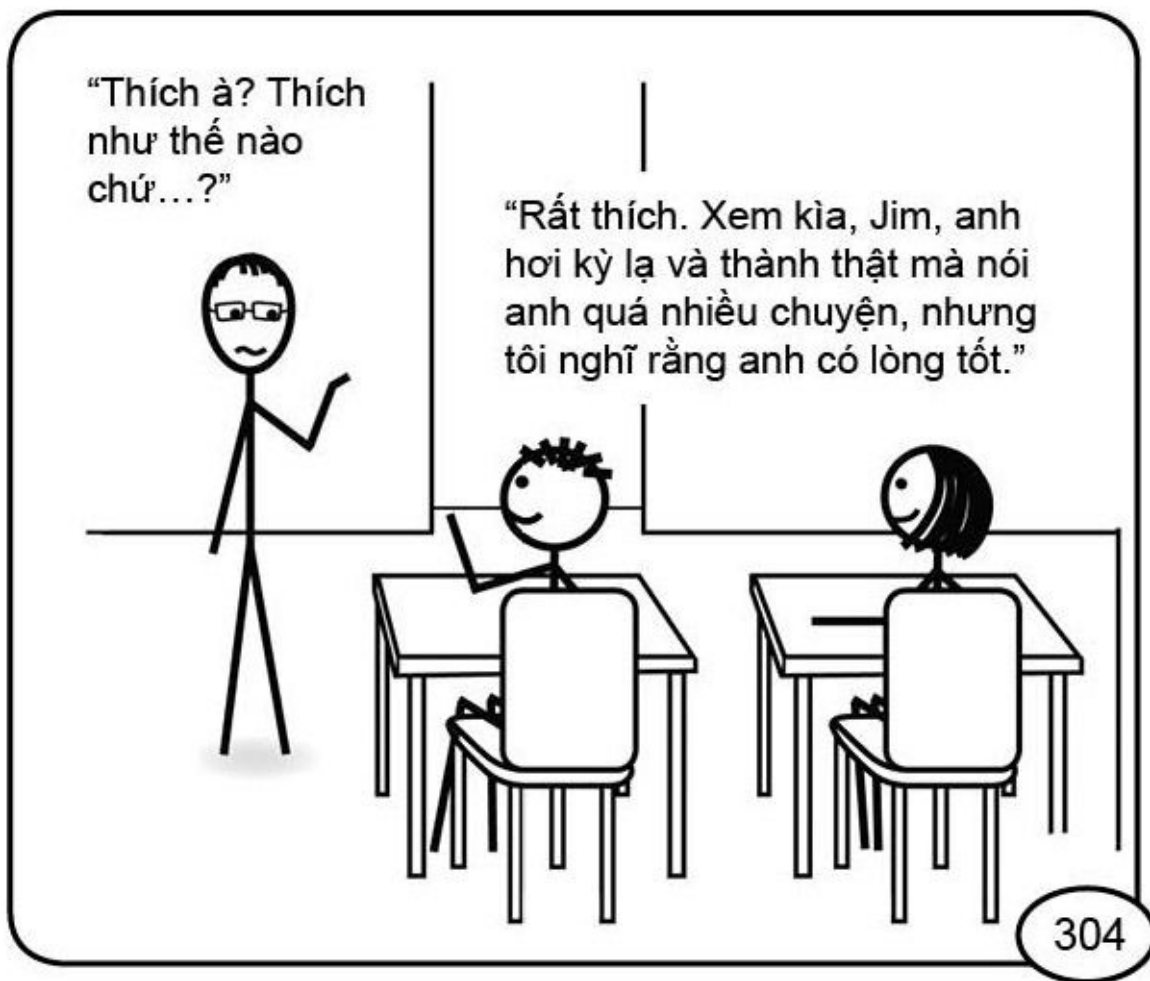

“Xin chào mừng
cô cậu đã đến
nhà tôi.”

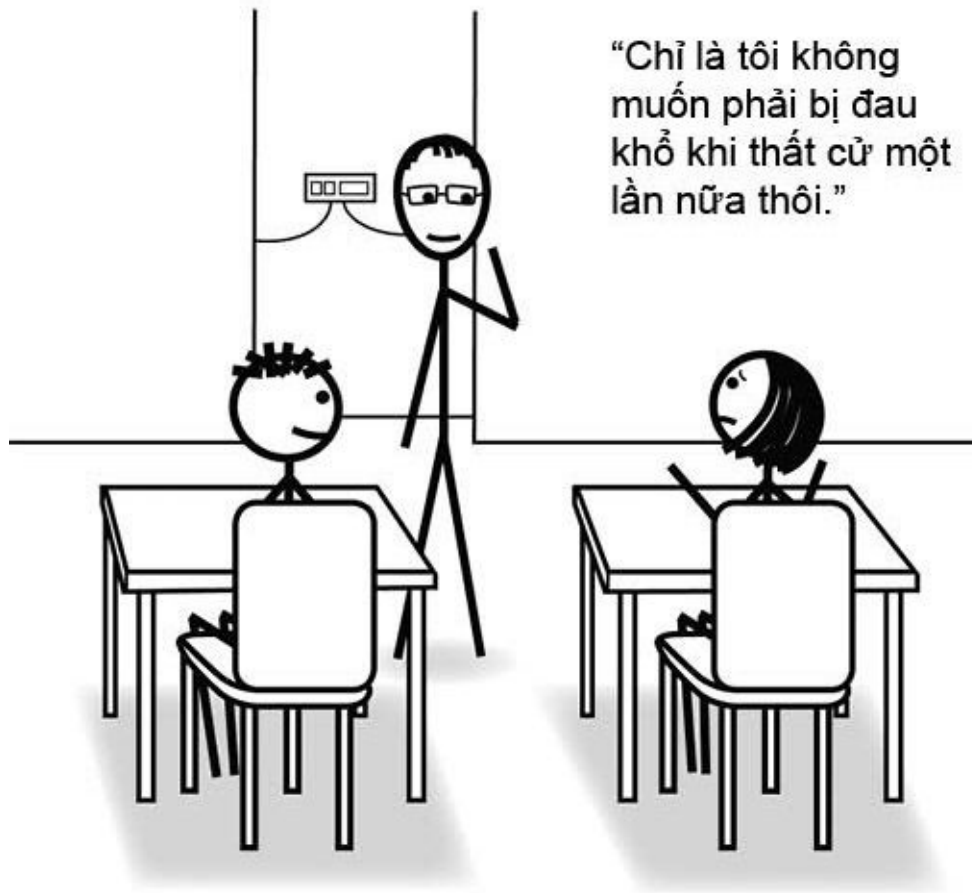
“Cho tôi hỏi sao anh
lại thiết kế một lớp
học trong nhà để xe
vậy?”

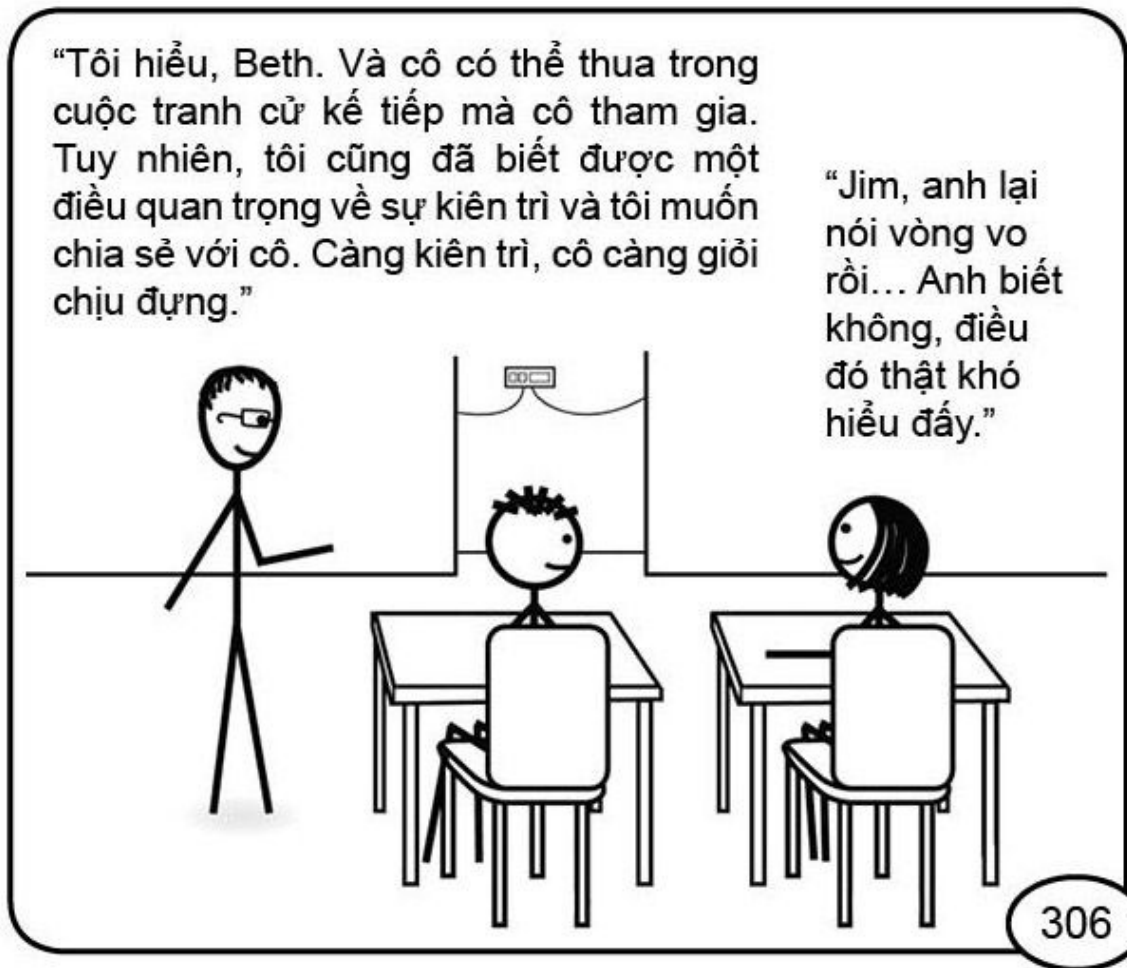

“Được rồi, cảm ơn nhé, Billy. Tôi sẽ làm việc theo cách bất kỳ quặc đi. Nhưng hôm nay, hãy để tôi nói những lời xuất phát từ đáy lòng nhé. Mỗi người trong các bạn đang đứng trước khúc quanh rất quan trọng của cuộc đời mình. Billy, cậu cần phải kiểm tra lại tinh thần chịu đựng của mình xem liệu cậu có chuẩn bị đủ sự kiên trì để chống lại những chướng ngại vật chần giữa cậu và The Tonight Show chưa. Và Beth, cô cần phải suy ngẫm về thất bại của cô trong cuộc tranh cử - cô cần phải chấp nhận rằng đây mới chỉ là một trong số hàng loạt những thất bại mà cô phải trải qua và nó không thể khiến cô bỏ cuộc được. Cô cần phải tự hỏi bản thân mình xem liệu cô đã chuẩn bị để đứng lên và sẵn sàng ra tranh cử lại chưa.”

“Chỉ là tôi không
muốn phải bị đau
khổ khi thất cử một
lần nữa thôi.”

BẠN SẮP BIẾT ĐƯỢC SỰ THẬT TUYỆT VỜI VỀ SỰ KIÊN TRÌ:

CÀNG CHỊU ĐỰNG ĐẾN CÙNG ĐIỀU GÌ ĐÓ, BẠN SẼ NGÀY CÀNG GIỎI CHỊU ĐỰNG...

“À, vâng... để tôi nói cụ thể nhé. Đêm qua, tôi đã suy nghĩ bằng cách nào và lý do tại sao tôi đã có thể tìm thấy ý chí kiên trì khi gặp rắc rối với việc kinh doanh ở Shelton, Connecticut.

“Và đây là những gì tôi kết luận: mặc dù trước đó tôi chưa bao giờ bị dồn vào chân tường như thế nhưng tôi đã trải qua nhiều khúc quanh, nhiều bước ngoặt và những thất bại trong các giao dịch bất động sản trước khi tôi đạt đến đỉnh cao đó trong sự nghiệp của mình. Tôi đã phải kiên trì trước những rắc rối này – tìm đường vượt qua chúng - và không để mình lâm vào hoàn cảnh bất lợi. Trong khi làm thế, tôi đã học cách xử lý nỗi sợ hãi có thể lại dồn mình

vào ngõ cụt.”

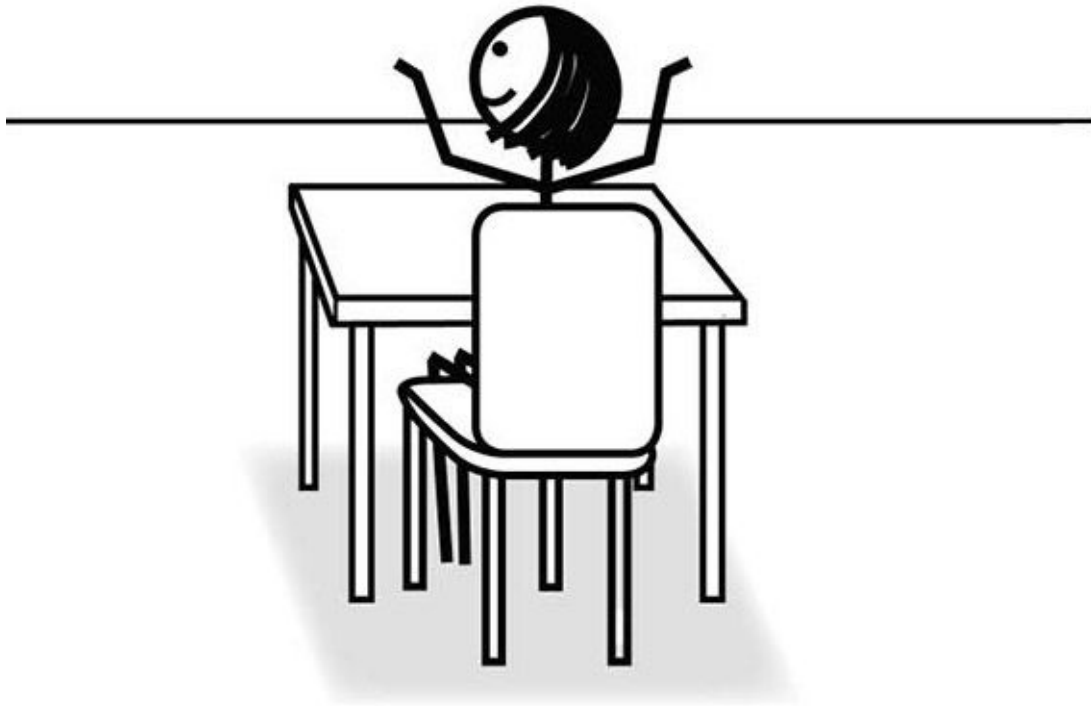

“Jim, tôi đã tham gia chạy trong nhiều cuộc đua maratông. Trong cuộc đua maratông đầu tiên, lúc đầu tôi chạy ổn nhưng sau đó ở dặm thứ 20, tôi bất ngờ thấy nhụt chí. Tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục chạy nữa và tôi muốn bỏ cuộc. Nhưng, tôi đã không làm thế. Khi chạy qua đến dặm thứ 22, tôi cảm thấy tốt hơn lên và tôi đã chạy đến đích trong cuộc đua này.”

“Đây là quan điểm của tôi: sau đó vài tháng, khi chạy trong cuộc đua maratông thứ hai, lại một lần nữa tôi trải qua cảm giác đầy mệt mỏi và sợ hãi ở dặm thứ 20. Tôi lại tự hỏi không biết liệu mình có thể về đích trong cuộc đua này hay không. **Nhưng, lần này tôi có một điều để nhớ lại: Tôi nhớ lại chính xác cảm giác của tôi như thế nào ở dặm thứ 20 trong cuộc đua đầu tiên**. Tôi nhớ lại cảm giác hoảng sợ khi tôi nghĩ mình sẽ phải ngồi xuống và từ bỏ cuộc đua. Và tôi nhớ lại rằng chỉ cần đưa chân lên phía trước, tôi sẽ có

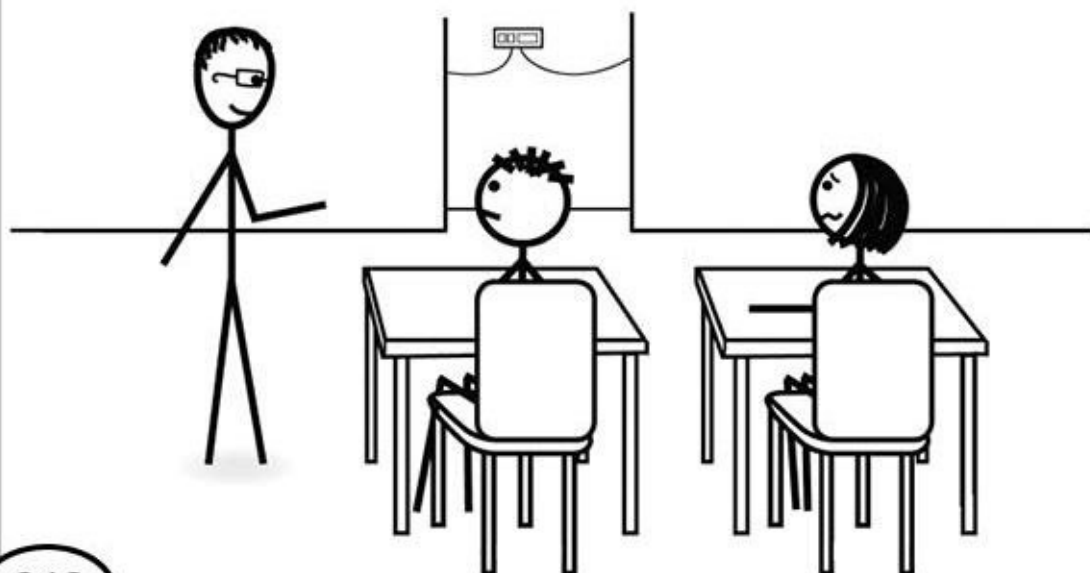
thể chạy thêm vài dặm nữa, đến lúc đó, tôi sẽ cảm thấy khỏe hơn.

“Nói cách khác, nhờ kiên trì trong lần đầu tiên, tôi đã có thể kiên trì hơn trong lần thứ hai!”

“Beth, đó là một ví dụ tuyệt vời về điều tôi muốn nói đây. Cô thấy đây, ý muốn bỏ cuộc và ý chí kiên trì cả hai đều là trạng thái tinh thần. Bằng cách thúc đẩy bản thân vượt qua nghịch cảnh, cô sẽ xây dựng được cho mình khả năng vượt qua thách thức kế tiếp và tiếp theo.”

Tôi muốn ngừng lại ở đây một chốc.

Một số người tin rằng khả năng kiên trì - sức mạnh thúc đẩy vượt qua nghịch cảnh - là kết quả của sự liều lĩnh ở những người trẻ tuổi. Có thể có lý do để nói như thế nhưng tôi tin rằng - cũng như những đặc tính khác được đề cập trong quyển sách này - bạn có thể chủ động xây dựng khả năng kiên trì chống lại nghịch cảnh.

Dưới đây là lời khuyên của tôi:

311

XÂY DỰNG KHẢ NĂNG KIÊN TRÌ

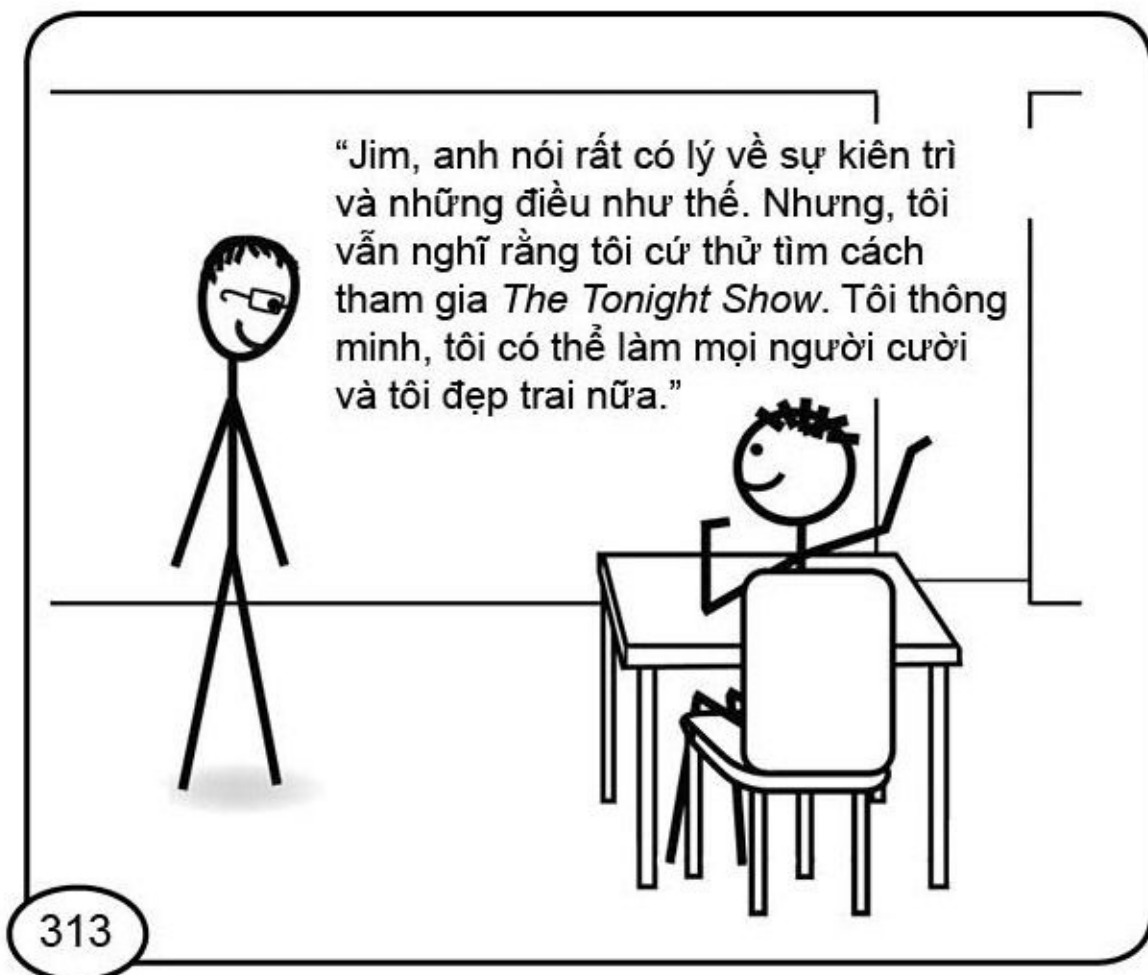
1. Hãy kiểm tra xem bạn cảm thấy mong muốn đạt được mục tiêu bạn đang theo đuổi mạnh mẽ đến mức nào. Mong muốn càng mạnh mẽ thì khả năng bạn đối phó với nghịch cảnh càng lớn. Nếu việc đạt được mục tiêu chỉ là “tốt thôi” chứ không phải là mong ước cháy bỏng trong lòng bạn thì khi đó bạn đừng nên phí sức đối phó với những thất bại.

2. Kiên nhẫn gắn liền với sức lực. Hãy để ý xem bạn đang bỏ sức ra vì việc gì. Bạn có đang lãng phí sức lực vì những việc không đâu khiến cho bạn suy yếu đi khi cần đấu tranh để đạt được điều thực sự quan trọng? Bạn có đang làm những việc có thể mang đến cho bạn sức khoẻ dồi dào trong thói quen hàng ngày (như tập thể dục, ăn uống, nghỉ ngơi, ngồi thiền, dưỡng ẩm)?

3. Tìm đọc và thực hành các kỹ năng kiểm soát tinh thần. Lập trình ngôn ngữ tư duy (Neuro - linguistic programming - NLP) là một ví dụ về chiến

lượng mà một số người sử dụng hầu như tìm lại sức mạnh để tiếp tục dần bước khi mọi thứ dường như bị mất đi hết. NLP bàn về cách giữ chặt trong tâm trí bạn những hình ảnh tích cực nào đó có thể giúp bạn gia tăng năng lực và sức mạnh để tiếp tục đấu tranh.

4. Hãy chú ý đến bản thân - không chỉ về thể chất mà còn về tinh thần. Đôi khi, bạn là người duy nhất có thể nhìn thấy khả năng hiện thực của những ước mơ siêu thực của bạn. Những người khác có thể cầu mong điều tốt lành đến với bạn, nhưng để đạt được thành công thường bạn phải làm một chuyến leo núi đơn độc. Đừng bao giờ đánh mất tầm nhìn trước khi về đến đích - tầm nhìn này sẽ thúc đẩy ý chí kiên trì của bạn.

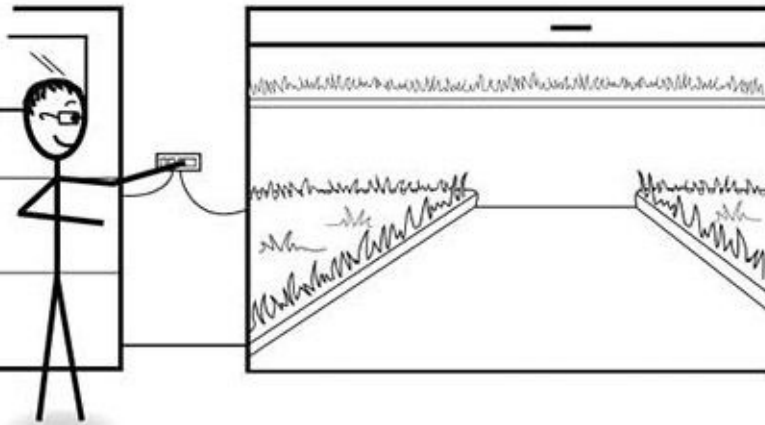
“Cậu đẹp trai lắm, Billy. Và cậu biết gì không? Có lẽ cậu sẽ đến được với *The Tonight Show* đấy. Tôi hy vọng cậu sẽ làm được.”

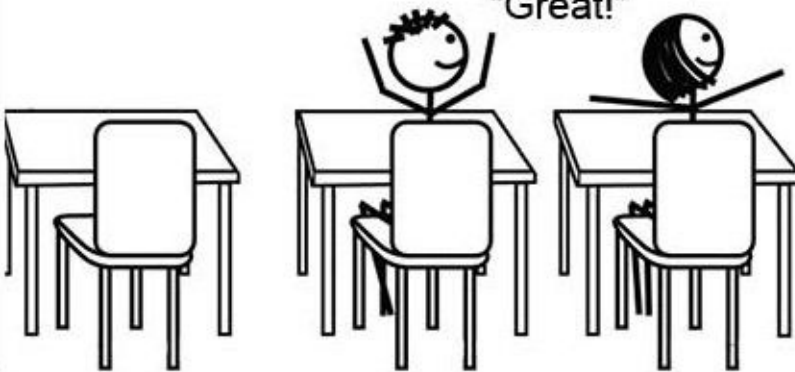
“Cảm ơn, Jim...
Tôi nghĩ anh cũng
đẹp trai đấy.”

... Ô!! Ô!! Ô!!...

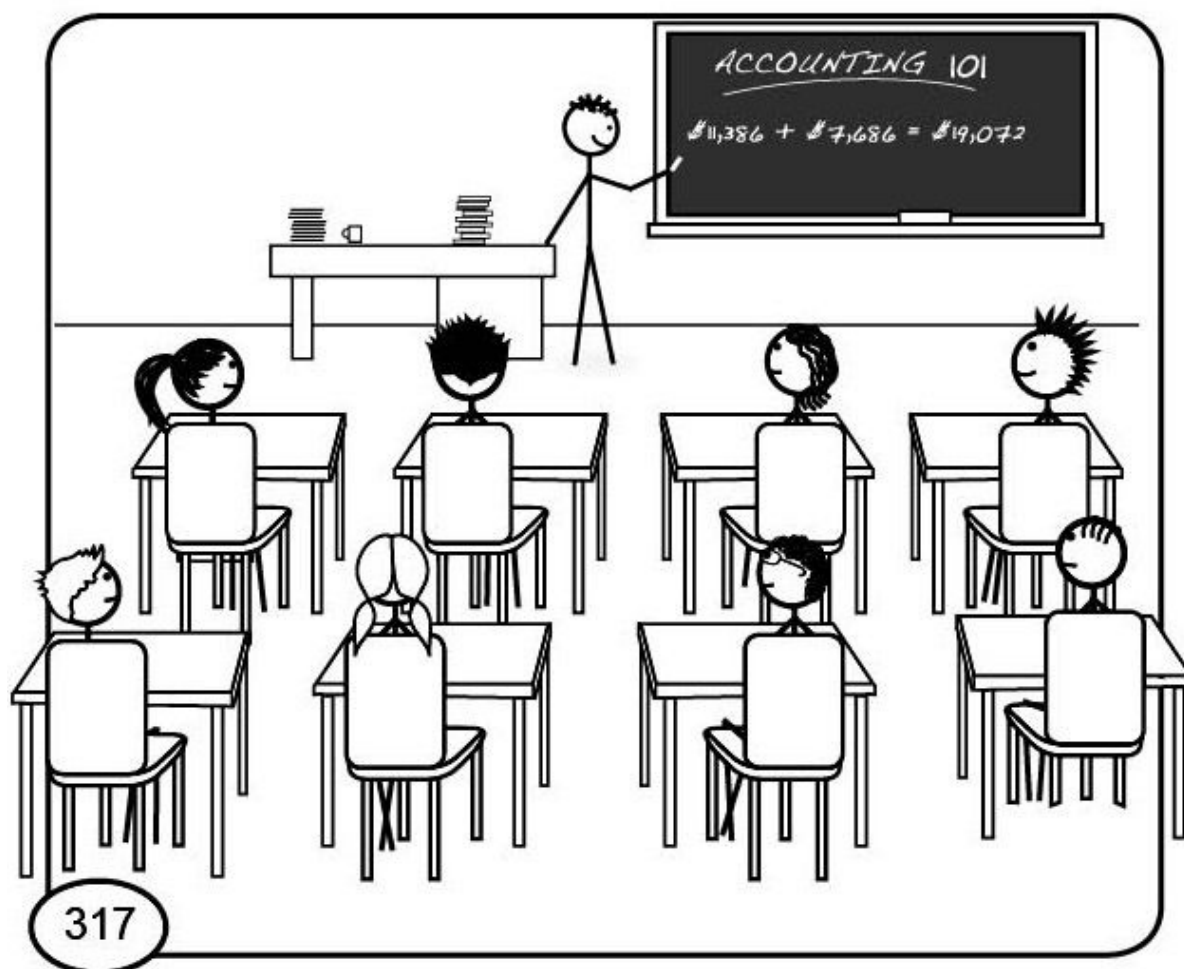
“Các bạn biết không, hôm nay trời bên ngoài đẹp lắm đây. Vậy chúng ta hãy kết thúc lớp học sớm và ra đó thưởng thức ánh nắng mặt trời nhé.”

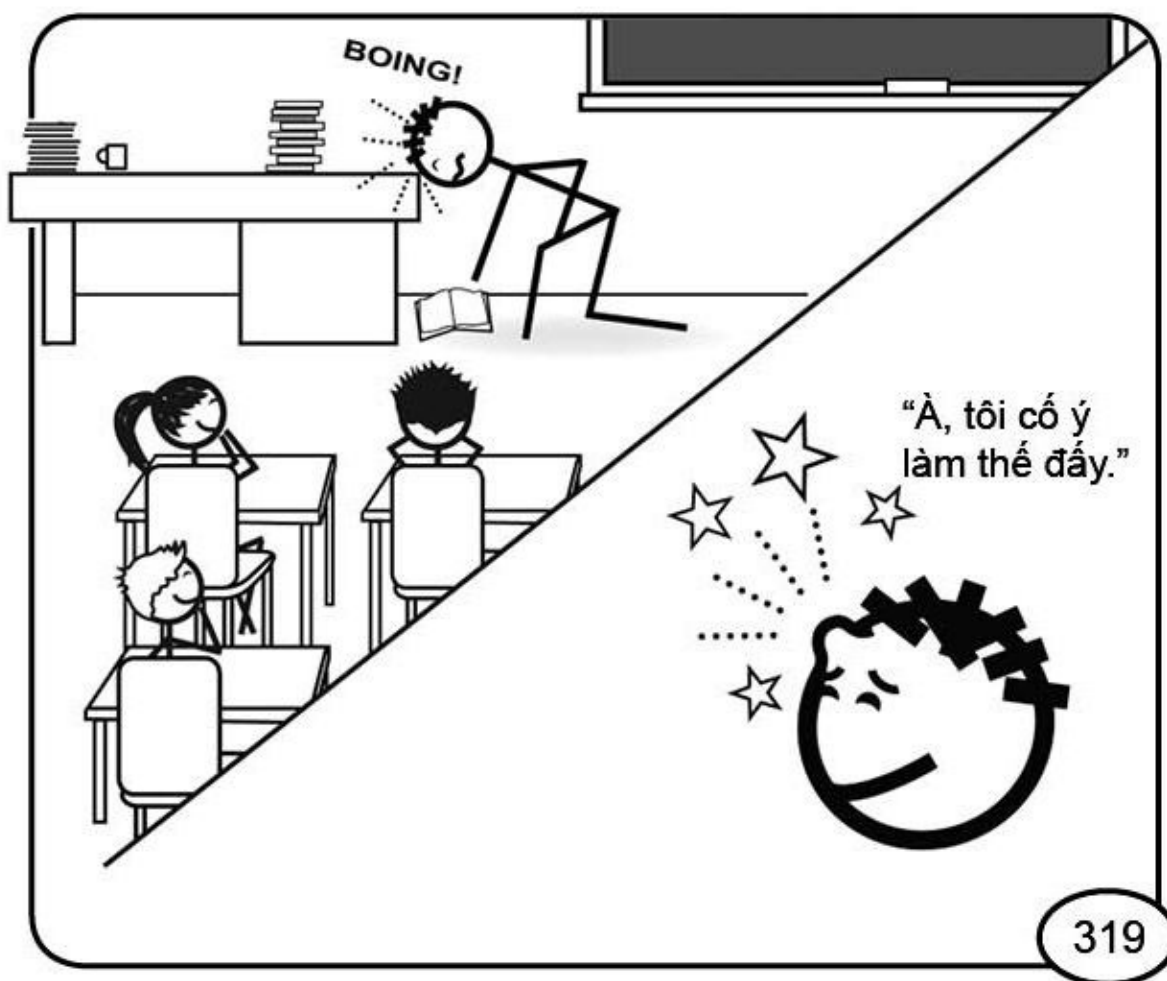
“Great!”

BA NĂM SAU

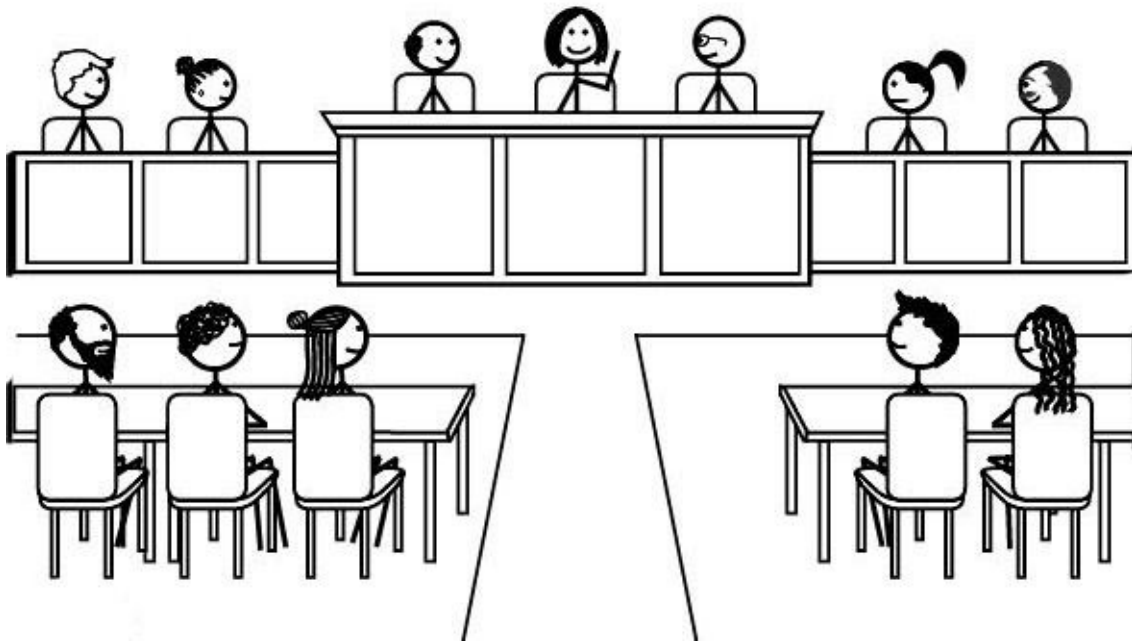
Billy quyết định rằng con đường dẫn đến việc kiếm sống bằng nghề diễn viên hài quá dài đối với cậu ấy. Cậu ấy đã tự phân tích và nhận thấy rằng điều mà cậu thật sự rất thích là khiến người khác vui cười, và rằng mong muốn này có thể được thể hiện qua nhiều cách. Vì vậy, cậu đã xin được việc giảng dạy kế toán tại trường cao đẳng cộng đồng địa phương... và cậu rất yêu thích công việc này. Hơn nữa, Billy đã đưa năng khiếu hài hước của mình vào lớp học và các sinh viên thực sự đánh giá cao điều này.

Đối với Beth, cô làm công việc liên quan đến phát biểu trước công chúng... cô cứ làm mãi, làm mãi. Và cô thực sự đã khá giỏi về điều này. Vì vậy, cô quyết định tham gia tranh cử vào hội đồng quy hoạch thị trấn và cô đã đắc cử! Hơn nữa, cô rất được các thành viên khác trong hội đồng tôn trọng và cô được bầu vào chức chủ tịch.

“Với cương vị Chủ tịch hội đồng quy hoạch thị trấn Greenwich, tôi triệu tập cuộc họp này để phân công nhiệm vụ.”

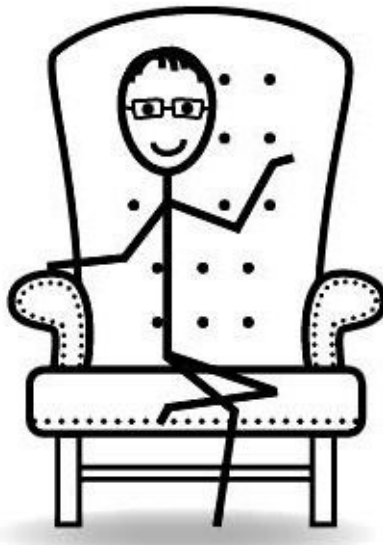

Tôi tự hào về Billy và Beth. Họ đã nhận ra điều gì thực sự quan trọng đối với họ... và điều gì là niềm đam mê của họ. Sau đó, họ dồn mọi sức lực vào dự án mà họ đã chọn. Mỗi người đều kiên trì trước những thất bại và ngày nay cả hai đều đạt được chỗ đứng mà họ muốn có (mặc dù Beth vẫn còn để mất tới một ghế trong Thượng nghị viện).

Tôi hy vọng các bạn thích câu chuyện của Billy và Beth... Họ yêu cầu tôi chuẩn bị một bản tóm tắt mười điều quan trọng nhất mà tôi tin rằng sẽ giúp bạn đạt được thành công bạn đang muốn có.

BẢNG LIỆT KÊ MƯỜI ĐIỀU QUAN TRỌNG

1. Thông thường, những câu chuyện về thành công là sự tóm tắt lại những chuyện kể của những người bình thường - những người can đảm hành động theo đuổi một điều gì đó mà họ kiên quyết đạt cho bằng được và kiên trì trước mọi thất bại.

Rick Pitino, huấn luyện viên trưởng đội bóng rổ của trường Đại học Louisville nói đến sự khác biệt giữa thành công và không thành công. Nói cách khác, thường không có nhiều sự khác biệt giữa người thành công... và

người không thành công.

Thông thường sự khác biệt nằm ở quyết tâm - sẵn sàng hành động để theo đuổi niềm đam mê và can đảm tiếp tục dần bước cho dù ngay cả khi những cơn gió mạnh thổi tạt ngay vào mặt.

Quá nhiều người có xu hướng tin rằng những câu chuyện thành công viết về một vài cá nhân đặc biệt. Trường hợp này không nhiều lắm. Bạn có nhớ cảnh trong The Wizard of Oz khi con chó của Dorothy, Toto, kéo mở chiếc rèm che thầy phù thủy? Và những gì chúng ta nhìn thấy là một người đàn ông nhỏ bé rất đỗi bình thường đang làm việc chăm chỉ với những chiếc đôn bẫy và đĩa số. Câu chuyện của những người thành công cũng giống như thế đấy. Khi bạn kéo bức màn phía sau câu chuyện về cuộc đời của họ ra thì họ chỉ là những người bình thường - những người đã làm việc rất chăm chỉ hầu đạt được nguyện vọng của mình.

2. Những người thành công chuẩn bị cho cuộc hành trình từ nơi họ đang đứng đến nơi mà họ muốn đến.

Billy đã không chuẩn bị cho chiều dài và độ khó khăn của đoạn đường mà cậu ta phải vượt qua khi muốn kiếm sống bằng nghề diễn viên hài.

Bằng cách hình dung trong tâm trí điều gì đang chờ đợi phía trước, bạn sẽ có khả năng đối phó với nghịch cảnh tốt hơn. Khi những cơn gió mạnh không thể tránh khỏi thổi tạt đến, tâm trí của bạn sẽ ngầm định:

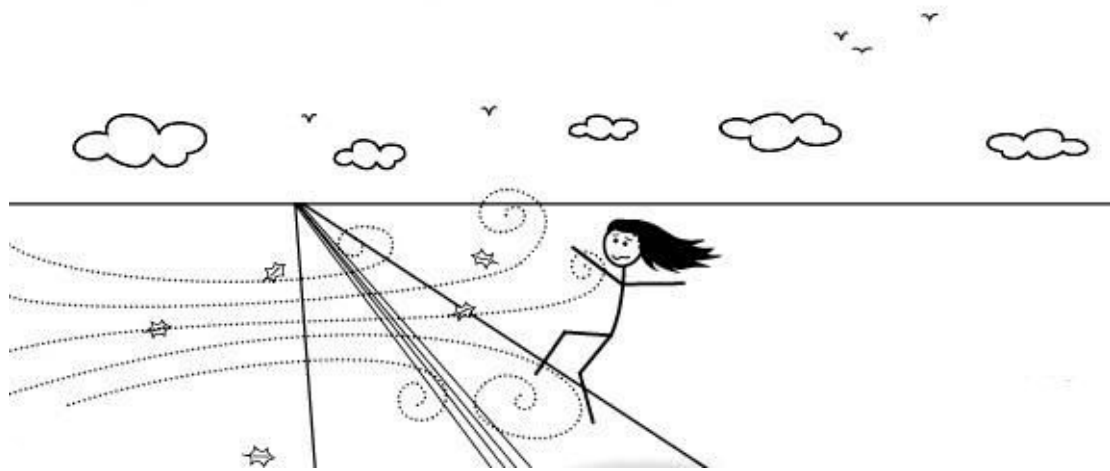
“Được rồi, mình đang chờ những thứ rắc rối này đây – Mình không biết chính xác chúng là gì nhưng mình biết trước sau gì chúng cũng sẽ xảy ra thôi.”

Trái ngược với:

“Ồ, không!! Điều này không thể xảy ra!! Tại sao so với những người khác, mọi thứ lại quá khó khăn đối với mình? Tại sao mình lại không may thế! ÔI, KHÔNG!”

Tôi có hơi phóng đại đấy nhưng đây là điều rất quan trọng. Diễn giải ý của Tiến sĩ Scott Peck trong *The Road Less Traveled*:

Để đạt được thành công mà bạn muốn sẽ khó khăn đấy. Nhưng, một khi bạn biết điều này khó khăn thì nó sẽ không còn khó khăn nữa. Một khi bạn biết rằng cuộc hành trình của bạn sẽ đầy thách thức thì bạn có thể dễ dàng xử trí những nghịch cảnh xảy đến với bạn.

3. Những người thành công làm mọi thứ có thể để tăng tối đa khả năng thành công của họ.

Không có gì đảm bảo trong cuộc sống. Vì vậy, những người thành công làm bất cứ điều gì có thể để chiếm lợi thế. Đây là một vài ví dụ:

(a) Những người thành công không cho điều gì là hiển nhiên. Bào chữa là điều xa xỉ mà những người thành công không cho phép mình mắc phải.

(b) Những người thành công lường trước hết mọi khó khăn. Họ không để tình hình đảo ngược trong quá trình đi tìm thành công.

(c) Những người thành công biết kiểm soát sức lực của mình. Ngoài ra, họ còn làm mọi điều có thể để tăng thêm sức lực (một lối sống lành mạnh) và họ

biết chọn những tình huống cần thiết để sử dụng sức lực của mình. Những người thành công dùng sức lực của mình vào những thời điểm và tình huống mà họ tin rằng chúng rất có thể đẩy họ tiến lên phía trước trên chuyến hành trình của họ.

(d) Những người thành công tin vào sự cải tiến liên tục - như người Nhật gọi là kaizen. Các câu chuyện về sự thành công luôn cố gắng nêu lên nhận định có giá trị - khiến chúng trở nên hấp dẫn đối với những độc giả mà chúng muốn gây ấn tượng.

“Những người thành công ... trở nên thành công bằng cách hình thành thói quen làm những việc mà những người không thành công không thích làm. Những người thành công không phải luôn luôn thích làm những điều này... tuy nhiên, họ cứ xúc tiến làm chúng.”

The Common Denominator of Success, E. N. Gray

4. Những người thành công luôn hành động.

Có đôi lúc, những người thành công dừng lại để cân nhắc và hành động. Họ nhận ra rằng họ không thể kiểm soát mọi tình huống có thể xảy ra do kết quả của hành động. Thái độ của họ là họ có thể đối phó với bất cứ điều gì xảy ra. Vì thế, họ không để cho cơ hội vượt qua khỏi tầm tay trong khi họ bỏ thời gian phân tích thiệt hơn.

Hành động có thể xây dựng sự tự tin. Một khi bạn ngừng suy nghĩ và bắt đầu hành động là bạn bắt đầu nhìn vào năng lực làm việc của mình. Ngược lại, những người không hành động sẽ không bao giờ cho bản thân mình cơ hội khám phá những gì họ có thể làm khi cần. Kết quả là, không hành động sẽ không gặt hái được gì.

“Khi người ta lảng tránh hành động làm rõ năng lực bản thân là họ đã tham gia vào quá trình tự phá hoại, làm chậm lại sự tiến bộ của bản thân mình. Hơn nữa, càng tránh các hành động như vậy thì họ càng trở nên bảo thủ, tự nghi ngờ bản thân và không bao giờ có cơ hội chứng minh bản thân mình đang suy nghĩ sai lầm.”

“Thành công... hành động. Những người thành công luôn tiến lên phía trước.”

Conrad Hilton, Người sáng lập chuỗi Khách sạn Hilton

5. Những người thành công học cách đối phó với nỗi sợ thất bại.

Mọi người đều lo sợ thất bại. Những người thành công giỏi chế ngự sự sợ hãi hơn khi họ cần tiến về phía trước.

Thất bại là một phần trong cuộc sống của hầu hết những người thành công. Nhưng, sự thất bại đó không ngăn được họ cố gắng. Sự sợ hãi không khiến họ trở nên tê liệt.

“Thậm chí, thất bại tồi tệ nhất cũng không phải là điều tồi tệ nhất. Một lời khuyên đáng ngạc nhiên đôi khi được đưa ra bởi những người thành công tốt bụng là: “Sớm thất bại, thường thất bại”. Điều này không có gì khó hiểu mà còn rất dễ giải thích. Bất kỳ người nào chưa trải qua thất bại là chưa dấn thân vào lĩnh vực mới.”

True Success

Tom Morris

Giống như lần đầu tiên bạn chạy xe đạp hai bánh, một khi bạn bắt đầu đạp

nhanh hết sức thì thế giới sẽ mở ra một viễn cảnh hoàn toàn mới. Bất kỳ hành động nào liên quan đến thất bại (giống như thất bại khi đi xe hai bánh lần đầu tiên) khiến bạn tránh xa các loại xe khác, nghĩa là bạn đang bỏ lỡ rất nhiều cuộc hành trình trong cuộc đời mình.

“Thật vô cùng quan trọng để hiểu rằng thất bại là một dịp để học hỏi. ... Bằng cách tránh thất bại, bạn cũng sẽ tránh luôn sự phong phú của cuộc sống. Và điều gì sẽ xảy ra nếu bạn thất bại? Có thể đó là sự giải phóng.”

Maria Shriver

Lễ phát bằng, tháng 5 /1998

6. Những người thành công xây dựng tinh thần chịu đựng ngoạn cường.

Sức mạnh tinh thần không phải là điều do trời sinh. Nó là điều bạn có thể phát triển, có thể xây dựng nên.

Với thời gian, bạn có thể học cách kiểm soát những suy nghĩ trong tâm trí mình. Bạn có thể học cách thúc đẩy những ý nghĩ tích cực và loại bỏ những ý nghĩ tiêu cực. Bạn có thể học cách chèn những suy nghĩ thống trị mạnh mẽ vào thay cho những suy nghĩ hủy hoại.

Khả năng lựa chọn những suy nghĩ mà bạn muốn, những suy nghĩ sẽ đưa bạn tiến về phía trước theo hướng bạn muốn đến, là yếu tố quan trọng dẫn đến thành công.

“Con người có thể thay đổi cuộc sống của mình bằng cách thay đổi não

trạng.”

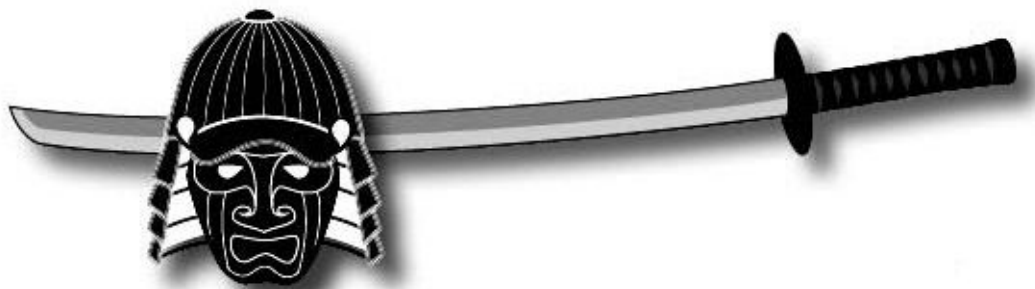
The Principles of Psychology

William James

“Lúc nào bạn cũng có thể chọn cách suy nghĩ về các vấn đề và các đối thủ khác của mình. Khả năng chọn lựa cách suy nghĩ của bạn là khả năng có sức mạnh to lớn nhất... Một số người nhìn đối thủ nhưng chỉ để ý thấy khía cạnh đe dọa. Một số người khác nhìn thấy cùng đối thủ đó nhưng lại để ý thấy được cơ hội dẫn đến chiến thắng.”

Một đoạn trong Bộ Luật Chiến binh Samurai

Samurai cai trị nước Nhật trong 700 năm

7. Những người thành công tự rèn luyện mình luôn nhìn thấy khía cạnh lạc quan.

Sự thành công và tính lạc quan có mối quan hệ với nhau. Những người nhìn thấy khía cạnh lạc quan có tài đoán trước sự hoàn thành ước nguyện của chính mình: bằng cách cứ nỗ lực như thể những điều tốt đẹp sẽ đến, thường thì những điều tốt đẹp sẽ đến.

Năm 1934, một phụ nữ tên là Dorothea Brande đã viết một quyển sách có tựa là Wake up and Live. Quyển sách này đã trở thành quyển sách bán chạy nhất với thông điệp đơn giản là: thành công là điều không thể tránh khỏi khi một người hành động như thể không thể nào thất bại. Bà Brande đã quan sát trong nhiều năm, nghiên cứu về những người có thể đã thấm nhuần trong tâm trí họ ý tưởng rằng thất bại là điều không thể xảy ra và phải luôn luôn tìm ra cách để thành công.

“Bạn sẽ thấy rằng nếu bạn có thể hình thành trạng thái tinh thần của mình, nếu bạn biết rằng bạn đang đi theo hướng đã chuẩn bị trước và không thể tránh khỏi sự thành công thì kết quả trước tiên sẽ là sức sống, là sinh lực dâng trào mạnh mẽ.”

Wake Up and Live

Có nhiều câu chuyện về những người đạt được thành công lớn bất chấp tất cả mọi lời nhận xét, đơn giản chỉ vì họ đã hành động với thái độ tích cực, lạc quan.

“Có lẽ tôi đã có quá nhiều trải nghiệm trong cuộc sống về những điều tôi đã đạt được lại được cho là sẽ không bao giờ xảy đến với tôi. Thậm chí tôi được khuyên là đừng bao giờ tham gia vào sự nghiệp đóng phim.”

Moore, nhà làm phim đoạt giải Oscar, giải thích về sự lạc quan của mình.

8. Những người thành công là những người làm việc rất cật lực.

“Không có bí mật gì về việc làm sao để đạt được thành công. Nó là kết quả của sự chuẩn bị, làm việc chăm chỉ, và rút ra bài học từ sự thất bại.”

Tướng Colin Powell

Chưa bao giờ có một câu chuyện thành công mà người đạt được chỉ “khá” nỗ lực thôi. Thay vào đó, mọi câu chuyện về sự thành công luôn đề cập đến 1.000% nỗ lực. Không gì có thể thay thế cho việc phải làm việc rất cật lực.

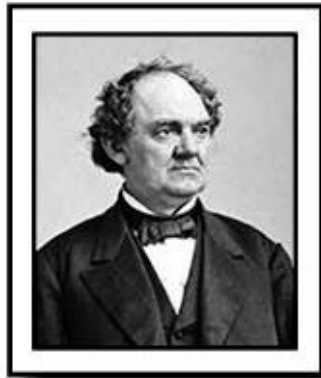
Như các bạn đã biết, những điều tốt lành luôn đồng hành với sự làm việc hết mình và hầu như mỗi người chúng ta có thể phát huy tối đa năng khiếu bẩm sinh và nâng cao xác suất thành công của mình. Nhưng trước tiên, chúng ta phải làm việc hết sức mình đã: hãy ném tất cả mọi thứ mà bạn có vào việc hoàn thành ước mơ của bạn, không để lại thứ gì trên bàn cả.

Một trong những đoạn trích yêu thích của tôi đến từ nhà doanh nghiệp quảng cáo vĩ đại, P.T. Barnum:

“Dù bạn đang làm gì, bạn cũng phải làm với hết khả năng mình. Bạn cứ làm nếu cần thiết, dù sớm hay muộn, cho dù đúng lúc hay không, và đừng bao

giờ trì hoãn một giây nào ... Nhiều người kiếm được cả gia tài bằng cách bỏ hết công sức ra kinh doanh trong khi hàng xóm của họ vẫn còn sống nghèo khó vì chỉ kinh doanh nửa vời.”

9. Những người thành công rất kiên trì.

Không có gì quan trọng hơn sự kiên trì. Cho dù bạn đang làm gì đi nữa, bạn cũng sẽ phải trải qua thất bại. Những gì bạn làm khi gặp thất bại sẽ quyết định tương lai của bạn.

Những người thành công không bao giờ từ bỏ điều quan trọng đối với họ. Có thể họ phải mất nhiều năm mới đi được từ điểm A đến điểm B, nhưng họ sẽ không bao giờ ngừng cố gắng. Không thể tính được bạn có thể làm gì trong đầu.

Một trong những người tôi mến mộ là Teddy Roosevelt, Tổng thống thứ 26 của Hoa Kỳ.

Teddy Roosevelt vừa sinh ra đã bị hen suyễn và ốm yếu. Lúc ấy ông trông bệnh hoạn đến nỗi mà mẹ ông nhìn thấy ông như “con rùa nước ngọt.” Trong những năm đầu đời Teddy vẫn không khá gì hơn vì ông bị đau ốm liên miên và phải chịu đựng nhiều bệnh tật.

Khi Teddy 12 tuổi, cha ông đã có một cuộc trò chuyện với đứa con ốm yếu của mình:

“Này,” người đàn ông to lớn nói với con trai, “con có trí óc thông minh nhưng không có cơ thể khỏe mạnh, nhưng nếu không có sự trợ giúp của cơ

thể thì trí óc của con sẽ không bao giờ phát huy được. Con phải xây dựng cơ thể của mình đi thôi.”

Chuyện kể lại rằng cậu bé Teddy hát đầu ra sau và trả lời cha mình qua hàm răng nghiến chặt:

“Con sẽ xây dựng cơ thể của mình!”

Từ đó trở đi, cậu bé Teddy tự đặt mình vào một chế độ dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể một cách nghiêm ngặt và cậu đã kiên trì một cách đáng kinh ngạc. Nhờ đó mà Teddy đã thành công trong việc chuyển đổi vóc dáng của mình từ bệnh hoạn thành mạnh mẽ. Những người thành công mà tôi biết đều có tính kiên cường như Teddy Roosevelt.

10. Những người thành công biết điều gì đúng và điều gì sai.

Tôi sẽ không nói với bạn rằng những người thành công đều là những người đàn ông hay những phụ nữ đứng đắn tuyệt vời... và cũng không phải là mọi người đáng kính đều đạt được thành công mà họ khao khát.

Tuy nhiên, tôi tin rằng sự đứng đắn trong tim của một người làm tăng khả năng thành công. Tôi không thể cung cấp cho bạn sự giải thích khoa học về niềm tin này. Theo tôi, sức lực sẽ kết nối thành công và tính chính trực.

“Tính chính trực tạo ra trường lực của sự sống động, năng lượng và sự sáng tạo... Tính chính trực rất có hiệu quả. Nó không chỉ là một ý tưởng đáng kính mà nó còn một nguyên tắc điều hành quan trọng.”

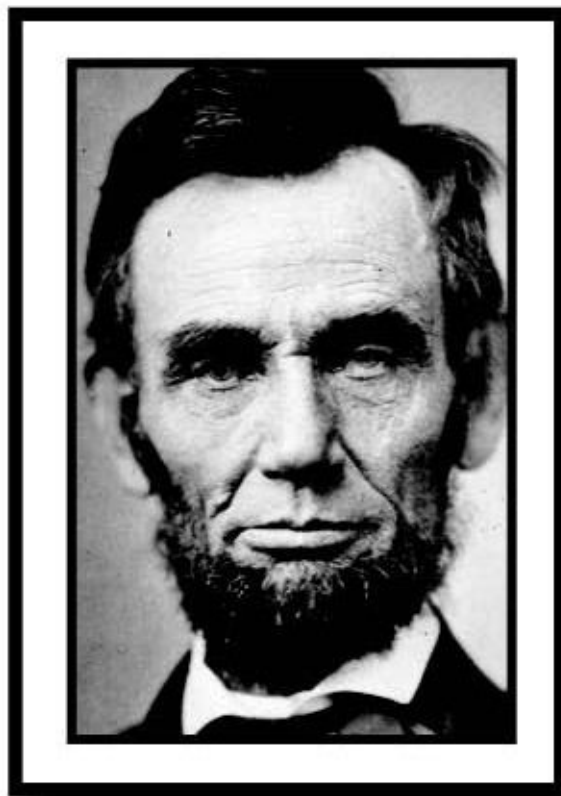
The Corporate Mystic, Hendricks and Ludeman

Cuối cùng, đây là lời khuyên của Oprah Winfrey trong lễ phát bằng tốt nghiệp Đại học Stanford vào tháng Sáu năm 2008:

“Đây là bài học áp dụng cho tất cả chúng ta trong cuộc sống... điều quan trọng nhất là những điều có trong lòng mình. Điều quan trọng nhất là cảm thức về tính chính trực, chất lượng và vẻ đẹp.”

Ghi chú: cả ba bài phát biểu tại buổi lễ trao bằng yêu thích của nhóm nghiên cứu chúng tôi được đề cập trong quyển sách này là của Jodie Foster, Maria Shriver và Oprah Winfrey.

“Nếu tôi là kẻ hai mặt, liệu tôi có mang khuôn mặt này không?”

Abraham Lincoln

“Đáng nói không phải là nhà phê bình, đáng nói cũng không phải là người có thể chỉ ra một người đàn ông mạnh mẽ vấp ngã như thế nào, hoặc đâu là

chỗ để người thực hiện những kỳ công có thể làm tốt hơn. Danh giá thuộc về người thực sự ra chiến trường, mặt mũi hoen ố bụi bặm, mồ hôi và máu; người đã chiến đấu gan dạ; người đã phạm sai lầm và cứ thất bại hết lần này đến lần khác; người có lòng hăng hái tuyệt vời, sự cống hiến to lớn và xả thân mình cho sự nghiệp cao cả; người may mắn lắm thì biết đến thành tựu và không may nếu thất bại thì ít ra cũng thất bại một cách dũng cảm tuyệt vời, để chỗ ngã xuống của người ấy sẽ không bao giờ gần với chỗ của những kẻ run rẩy và hèn nhát; những kẻ không hề biết đến chiến thắng lẫn thất bại.”

Teddy Roosevelt

Teddy Roosevelt

KẾT LUẬN

Đây là phần kết luận cho quyển sách của chúng tôi. Chúng tôi hy vọng các bạn sẽ thích quyển sách này.

Để đọc thêm về các chủ đề của chúng tôi, xin vui lòng xem phần Tài liệu tham khảo.

Như mọi khi, tôi rất hoan nghênh những ý kiến đóng góp của các bạn.

Địa chỉ e-mail của tôi là jrandel@theskinnyon.com

Trân trọng,

Jim Randel